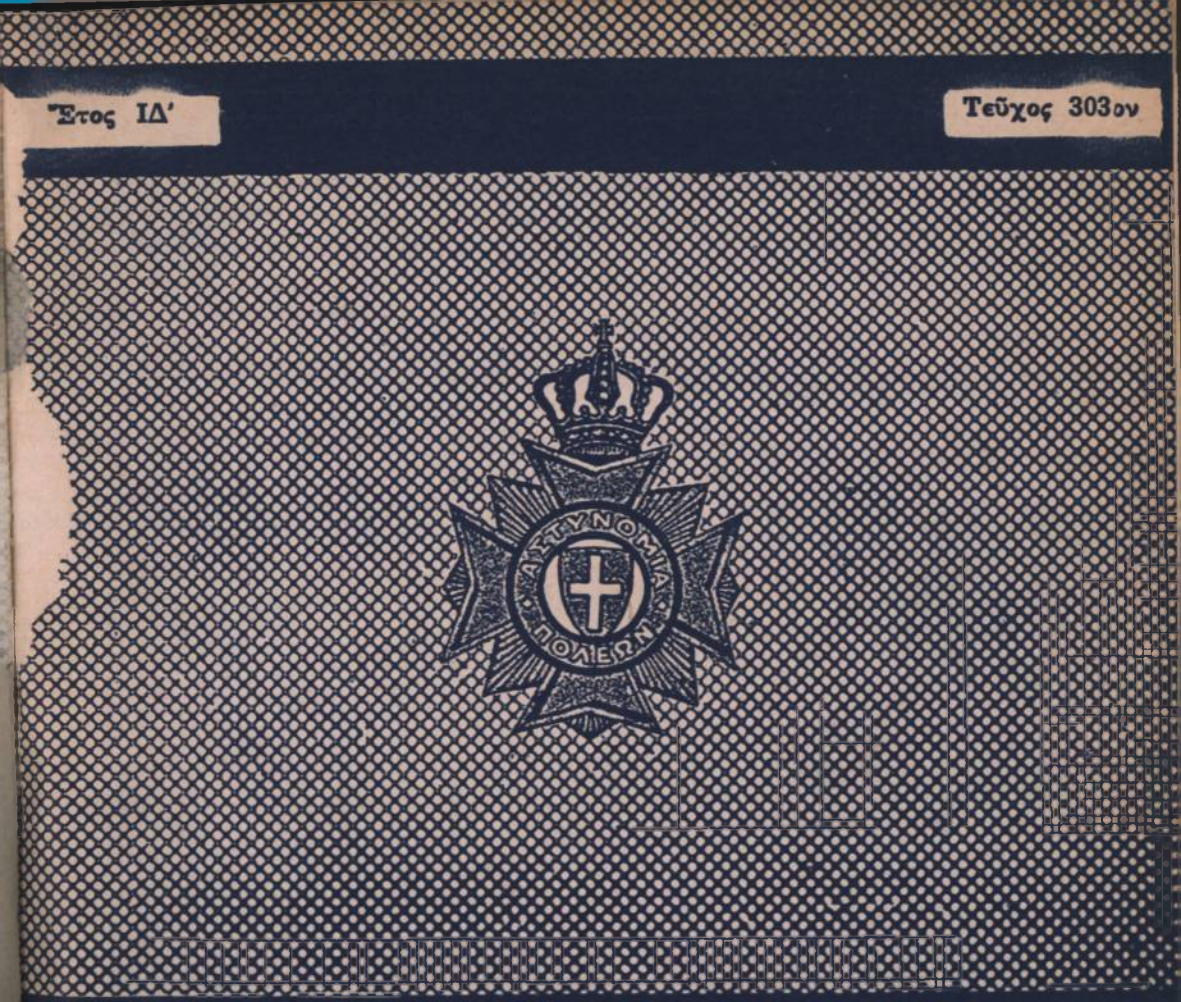
Έτος ΙΔ'

Τεύχος 303ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΠΙ ΤΗ ΕΛΕΥΣΕΙ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ

Νέον Ἔτος, ὑπὸ τοῦ Δικηγόρου κ. Ξενοφ. Χατζησαράντου 1

Διάγγελμα τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου ἐπὶ τῷ νέῳ ἔτει 1966 3

Μήνυμα τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως κ. Σ. Στεφανοπούλου ἐπὶ τῷ νέῳ ἔτει 1966 4

Ἡμερησία Διαταγὴ τοῦ Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως κ. Χ. Ἀποστολάκου ἐπὶ τῷ νέῳ ἔτει 1966 6

Ἡμερησία Διαταγὴ τοῦ Ἀρχηγοῦ Ἀστυνομίας Πόλεων κ. Εὐαγγ. Καραμπέτσου ἐπὶ τῷ νέῳ ἔτει 1966 7

ΠΟΙΗΣΙΣ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

«Κι' ἔγινε θᾶμα...», ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Χ. Λίλη 8

Χριστούγεννα - Χριστούγεννα τῆς μάννας, ὑπὸ τοῦ Δοκίμου Ἀστυφύλακος κ. Ε. Σαριδάκη 10

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΑ...

«Ὁ ἀστυνόμος δὲν πέρασε», ὑπὸ τοῦ Δοκίμου Ὑπαστυνόμου κ. Σ. Ἀντωνάκου 11

Στοχασμοὶ τῆς Γεννήσεως, ὑπὸ τοῦ Ἀρχιφύλακος κ. Ἰωάννου Ψαρόγιαννη 12

ΞΕΝΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΙ

Ἡ Ἀστυνομία τοῦ Σικάγου καὶ τὰ πεπραγμένα τοῦ καθηγητοῦ W. O. Wilson κατὰ τὴν πρώτην τετραετίαν 1960—1964, ὑπὸ τοῦ Ἀστυνόμου Β' κ. Χρήστου Πατσούρη (συνέχεια) 14

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΜΙΣΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

Τὸ ἔγκλημα τοῦ «Εὐαγγελισμοῦ», ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. Σ. Λεωτσάκου 19

ΟΜΙΛΟΥΝ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

Παλαιοὶ συγγραφεῖς καὶ ἀστυνομικὸς ὀρθολογισμός. Σειρὰ ἄρθρων τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Χαραλ. Σταμάτη (Θ'- τελευταῖον) 25

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑΙ ΕΠΙΤΥΧΙΑΙ

1934: Χρόνος δίσεκτος γιὰ τοὺς πλαστογράφους, ὑπὸ τοῦ τέως Ἀνθυπαστυνόμου κ. Γεωργ. Δουκάκη 28

ΘΕΜΑΤΑ ΑΓΩΓΗΣ ΚΑΙ ΠΕΙΘΑΡΧΙΑΣ

Ὁ καλὸς καὶ πειθαρχημένος ἀστυνομικός, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Κ. Ἀντωνοπούλου 33

ΓΕΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου (γενικὲς γνώσεις φυσιολογίας καὶ ἀνατομίας), ὑπὸ τοῦ κ. Θεμ. Θεοδωροπούλου (συνέχεια) 34

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΕΣ ΩΡΕΣ

«Καὶ τοῦ χρόνου μὲ «μιὰ-λῶ»... Ὑπὸ τοῦ κ. Χ. Σ. 39

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 42

ΘΕΜΑΤΑ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Δεκαπενθήμερον Τροχαίας, ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Α. 44

ΠΕΝΘΗ

Παναγιώτης Μαντούβαλος, ὑπὸ τοῦ κ. Χ. Σ. 46

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 47

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ: Χειρόγραφα μελετῶν δημοσιευομένων ἢ μή, δὲν ἐπιστρέφονται.

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ
Κεραμεικοῦ 40 - Ἀθῆναι (Τηλ. 522-512)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: ΤΜΗΜΑ ΜΕΛΕΤΩΝ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΚΑΛΛΙΔΡΟΜΙΟΥ 12—ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 627-469

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.—Ἑξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2,50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἑξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ ΙΔ΄. | ΑΘΗΝΑΙ, 1 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1966 | ΤΕΥΧΟΣ 303

ΕΠΙ ΤΗ ΕΛΕΥΣΕΙ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ

ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ

Ὑπὸ τοῦ Δικηγόρου κ. **ΞΕΝΟΦ. ΧΑΤΖΗΣΑΡΑΝΤΟΥ**

Εἰς τὸν σωρὸν τῶν αἰώνων, ἓν ἀκόμη ἔτος, τὸ 1965, ἐρρίφθη καὶ ἓν ἄλλο, τὸ 1966, ἀρχίζει σήμερον. Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ὑποδέχεται μὲ πλήρη αἰσιοδοξίαν καὶ χαρὰν τὸ Νέον Ἔτος, διότι πιστεύει διὰ μίαν καλλιτέραν καὶ εὐτυχεστέραν αὔριον. Ἡ πίστις αὐτὴ στηρίζεται ἐπὶ τῆς ἀκλονήτου θελήσεως καὶ τῆς ἀκαταβλήτου ἀποφάσεως, ὅπως καταβληθῆ πᾶσα ἀνθρωπίνη δυνατὴ προσπάθεια ἵνα καὶ τὸ ἔτος 1966 διανυθῆ ἐν εἰρήνη. Δὲν ὑπάρχει βαθύτερος, δὲν ὑπάρθει θερμότερος πόθος μέσα εἰς τὴν καρδίαν ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων,

ἀνεξαρτήτως ἐθνικῶν καὶ κοινωνικῶν πλαισίων ὅπου εὑρίσκεται ἕκαστος τοποθετημένος.

Τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος ποθεῖ νὰ βαδίση πρὸς τὴν δόξαν μιᾶς εἰρηνικῆς δημιουργίας. Αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην τῆς ἐργασίας, τοῦ μόχθου, διὰ μίαν καλλιτέραν ζωὴν ἀξίαν τῶν προσδοκιῶν του καὶ σύμφωνον πρὸς τοὺς πόθους του.

Ὅλων αἱ ἐλπίδες, ἰδία ἡμῶν τῶν κατοίκων τῆς ἐνδόξου αὐτῆς γωνίας τῆς γῆς, στρέφονται πρὸς μίαν γαληνιαίαν αὔριον καὶ δι' αὐτὸ ἡ χαραυγὴ τοῦ Νέου Ἔτους μᾶς εὑρίσκει ὅλους πιστεύοντας εἰς τὰς δυνάμεις μας, ἐλπίζοντας εἰς τὰ πεπρωμένα τῆς φυλῆς μας, ἐμπεποτισμένους εἰς τὰ νάματα τῆς ἀθανάτου ἱστορίας μας, ἐλπιζομένους διαρκῶς ἀπὸ τὰ δόγματα, τὸ φῶς καὶ τὸ πνεῦμα τῆς Ἑλληνικῆς πνευματικῆς κληρονομίας.

Κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν τοῦ Νέου Ἔτους, κατὰ τὴν ὁποίαν συναντῶνται εἰς ἓν σημεῖον θανάτου καὶ ἀναγεννήσεως τὰ συνθηματικὰ τμήματα τοῦ χρόνου, αἰσθάνεται ὁ ἄνθρωπος τὴν ἀνάγκην νὰ ἀπευθυνθῇ πρὸς τὴν Ὑπερτάτην Δύναμιν καὶ νὰ ζητήση τὴν ἐνίσχυσίν της. Ἂς στραφῶμεν καὶ ἡμεῖς σήμερον πρὸς τὴν Δύναμιν αὐτὴν καὶ ἂς ζητήσωμεν τὴν ἐνίσχυσίν της, ἵνα ὑποστῶμεν τὰς ἐπιθέσεις τὰς ὁποίας μᾶς ἐπιφυλλάσσουν αἱ ἀντίξοοι περιστάσεις τῆς ζωῆς, χωρὶς νὰ κλονισθῶμεν.

Ἐπὶ τῇ ἀνατολῇ τοῦ Νέου Ἔτους 1966, ἡ αἰσιοδοξία καὶ ἡ χαρὰ ἂς λάμπουν μέσα εἰς τὰ μάτια ὅλων μας καὶ ἂς προσανατενίζωμεν αὐτὸ μετὰ ἀπολύτου αὐτοπεποιθήσεως εἰς τὰς πνευματικὰς καὶ ἠθικὰς δυνάμεις τῆς χώρας μας, ἡ ὁποία καὶ αὐτὸ τὸ ἔτος, ἔχουσα φωτεινὸν ἀστέρα τὸ Ἐθνικὸν Ἰδεῶδες, θὰ βαδίση τὸν δρόμον τῆς ἀρετῆς καὶ τοῦ καθήκοντος.....

Ξ. ΧΑΤΖΗΣΑΡΑΝΤΟΣ

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» εὔχονται εἰς τοὺς ἀναγνώστας των αἴσιον καὶ εὐτυχὲς τὸ Νέον Ἔτος 1966. Εἴθε νὰ ἐκπληρωθοῦν ἅπασαι αἱ εὐγενικαὶ προσδοκίαι ὅλων μας καὶ εὐτυχία καὶ εἰρήνη νὰ βασιλεύσῃ εἰς τὸν κόσμον.

ΔΙΑΓΓΕΛΜΑ

ΤΗΣ Α.Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΑΟΝ

ΕΠΙ ΤΩ ΝΕΩ ΕΤΕΙ 1966

«Μὲ ἰδιαιτέραν χαράν, ἐνῶ τὸ Νέον Ἔτος ἀνατέλλει, ἀπευθύνομαι σήμερον πρὸς ὅλους τοὺς Ἕλληνας, εἰς τὴν Πατρίδα, εἰς τὴν ἡρωϊκὴν Κύπρον καὶ ἁπανταχοῦ τῆς οἰκουμένης καὶ εὔχομαι ὁλοψύχως κάθε εὐτυχίαν προσωπικὴν καὶ οἰκογενειακήν.

»Ἐπιθυμῶ ἐπίσης μὲ τὸ κλείσιμον τοῦ ἔτους νὰ γνωρίσω εἰς τὸν ἑλληνικὸν λαὸν τὰς σκέψεις μου.

»Εἰς δυσκόλους στιγμὰς ἐχρειάσθη νὰ λάβω σοβαρὰς ἀποφάσεις διὰ νὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ γαλήνη καὶ ἡ πρόοδος τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ ἐν μέσῳ περιπετειῶν καὶ κινδύνων. Μὲ λύπην μου κατὰ τὸ λῆγον ἔτος παρετήρησα τὸν ὑγιᾶ καὶ δημιουργικὸν πολιτικὸν διάλογον μεταβαλλόμενον εἰς ἐμπάθειαν καὶ διαστρέβλωσιν τῆς ἀληθείας. Ἡ διαστρέβλωσις τῆς ἀληθείας ἐγένετο ἐπίσης συστηματικῶς καὶ ἀπὸ τοὺς ὠργανωμένους ἐσωτερικοὺς ἐχθροὺς τοῦ Ἔθνους. Ἐπιθυμῶ νὰ γνωρίζετε πάντες ὅτι βλέπω ὅλους τοὺς Ἕλληνας, τὰ ἐθνικὰ κόμματα, μὲ τὴν αὐτὴν ἀγάπην, καὶ εἰς τὰς σκέψεις καὶ ἐνεργείας μου ἔχω ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ὡς ὁδηγὸν τὸ Σύνταγμα, διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς τηρήσεως τοῦ ὁποίου εἶμαι τεταγμένος. Ἐπίσης ὡς ἔμπνευσιν καὶ πηγὴν δυνάμεως ἔχω πάντοτε τὴν ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν κληρονομίαν τοῦ ἀειμνήστου Πατρός μου καθὼς καὶ τὴν ἀγάπην μου διὰ τὸν λαόν μου.

»Εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας ὅλους ὅσους μὲ ἐβοήθησαν διὰ νὰ εὑρεθῇ ἡ καλυτέρα διὰ τὸ Ἔθνος λύσις. Ἀλλ' ἂς μὴ λησμονῶμεν ὅτι ὁ κίνδυνος ἐξακολουθεῖ καὶ ἡ εὐθύνη ὅλων μας θὰ εἶναι μεγίστη ἐὰν χαλαρώσωμεν καὶ ἐπ' ἐλάχιστον τὴν προσοχὴν καὶ τὴν δραστηρίαν ἐπαγρύπνησιν διὰ τὴν προστασίαν τοῦ δημοκρατικοῦ ἡμῶν πολιτεύματος ἀπὸ τῶν ἐσωτερικῶν ἐχθρῶν τοῦ Ἔθνους.

»Ὁ κομμουνισμὸς ἀποτελεῖ μίασμα γεννηθὲν ἔξω τῆς Ἑλλάδος, ἐμπνεόμενον καὶ κινούμενον ἔξωθεν. Ἠθική του εἶναι τὸ ψεῦδος καὶ ἡ προδοσία. Μολύνει καὶ καθιστᾷ ἀνύποπτον ἐχθρὸν τῆς Πατρίδος πάντα ἐρχόμενον εἰς ἐπαφὴν μὲ αὐτόν, ἄτομον ἢ ὁμάδα, πάντα καλὸν Ἕλληνα, μὴ διαβλέποντα τὸν κίνδυνον. Κυρίως ὅμως κατὰ τὴν σημερινὴν ἡμέραν θὰ πρέπει ἀντλοῦντες μαθήματα ἀπὸ τὸ παρελθόν, νὰ ἀτενίσωμεν τὸ μέλλον τοῦ ὁποίου τὴν εἰκόνα βλέπω λαμπρὰν διὰ τὴν Ἑλλάδα. Ἡ εἰκὼν ὅμως αὕτη δὲν ἀποτελεῖ δῶρον πρὸς ἀποδοχήν, ἀλλὰ ἔπαθλον πρὸς κατάκτησιν.

»Ἂς παραμερίσωμεν ἕκαστος ἐν ἑαυτῷ πᾶν ἀρνητικὸν αἴσθημα καὶ σκέψιν, καὶ ἂς ἀπορρίψωμεν πᾶσαν μὴ δημιουργικὴν ἐνέργειαν. Ἂς ἀποφασίσωμεν ὅτι ἡ Ἑλλάς, δημοκρατική, ἡνωμένη καὶ δραστηρία, θὰ δώσῃ ἐπιτυχῶς τὴν εὐγενῆ μάχην τῆς προόδου ἐν συναγωνισμῷ μὲ τὰ ἄλλα Ἔθνη.

»Ὁ σημερινὸς κόσμος, παρὰ τὰ κατὰ τόπους θλιβερὰ ἐπεισόδια, καὶ ἀκάνθας, προοχωρεῖ πρὸς τὴν ἑνότητα μὲ καλπάζοντα ρυθμόν. Εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν ἡ Ἑλλὰς ἀποτελεῖ μικράν, ἀλλὰ ἐκλεκτὴν καὶ εὔρωστον μονάδα καὶ ὀφείλει νὰ κατακτήσῃ τὴν θέσιν, ἡ ὁποία τῆς ἁρμόζει καὶ τῆς ἀνήκει. Τὸ μεγαλύτερον ἔργον ἀλλὰ καὶ τὸ ὡραῖον ἔπαθλον ἀνήκει κυρίως εἰς ἡμᾶς τοὺς νέους. Μὲ κατανόησιν καὶ ἐκτίμησιν τῶν δυσκολιῶν καὶ τῶν ἐπιτευγμάτων τῶν πρεσβυτέρων, ἂς βελτιώσωμεν, ὡς ἔχομεν καθῆκον, τὸ ἔργον καὶ τὰς μεθόδους των.

»Ἂς ἀποτελέσωμεν ἅπαντες μίαν καὶ μόνην ἀδελφωμένην οἰκογένειαν, καλύπτουσαν ὁλόκληρον τὴν Ἑλλάδα. Ἂς παραμερίσωμεν καὶ ἂς ἀγνοήσωμεν κάθε τι ἀρνητικὸν καὶ κακόν. Ἂς ἀποδεχθῶμεν καὶ προωθήσωμεν τὸ καλόν. Ἂς ἐμπευσθῶμεν καὶ ἂς δώσωμεν μορφὴν εἰς μεγάλους ἐθνικοὺς σκοπούς. Καὶ ὅταν καὶ ἡμεῖς, μὲ τὴν σειράν μας, ἀπέλθωμεν, ἂς ἀφήσωμεν μέσα εἰς μίαν εἰρηνικὴν καὶ ἡνωμένην ἀνθρωπότητα, τὴν Ἑλλάδα πρωτοπόρον καὶ εὐτυχῆ.

»Ἡ Βασίλισσα καὶ ἐγὼ εὐχόμεθα τὸ Νέον Ἔτος νὰ φέρῃ εἰς ὅλους ἱκανοποίησιν τῶν προσδοκιῶν μας. Εὐχόμεθα νὰ ἱκανοποιήσῃ τοὺς πόθους τῆς ἑλληνικῆς Πατρίδος καὶ τῆς Κύπρου.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Β'»

ΜΗΝΥΜΑ

ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ κ. ΣΤΕΦ. ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΑΟΝ

«Ἕνα δύσκολον δι' ὅλους ἔτος τελειώνει σήμερα. Ἐπικοινωνῶν ἀπόψε μαζί σας, ἐπιθυμῶ νὰ ἀπευθύνω τὰς καλυτέρας μου εὐχὰς διὰ τὸ ἔτος ποὺ ἀρχίζειμετ' ὀλίγον.

»Ἐὰν τὸ 1965 ὑπῆρξε δύσκολον διὰ σᾶς, δι' ἐμὲ καὶ τοὺς ἐν τῇ Κυβερνήσει συνεργάτας μου ὑπῆρξε πολὺ δυσκολώτερον. Σεῖς εἴχατε νὰ ἀντιμετωπίσετε τὰ προβλήματα τὰ ὁποῖα ἐσώρευσαν αἱ ἐσφαλμέναι ἐκτιμήσεις τῆς ἐθνικῆς καὶ τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως. Ἀλλὰ ἡμεῖς ἔπρεπε νὰ ὁπλισθῶμεν μὲ ψυχικὴν καὶ ἠθικὴν ἀντοχήν, ἡ ὁποία, διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ πολιτικοῦ μας βίου, ἀπητήθη ἀπὸ ἀντιπροσώπους τοῦ λαοῦ, ἀντλοῦντες αὐτὴν ἀπὸ τὴν συναίσθησιν ὅτι οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες δὲν ἔχουν μόνον δικαιώματα, ἀλλὰ προπαντὸς καθήκοντα. Καὶ διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων αὐτῶν, εἴχαμε τὴν ὑποχρέωσιν καὶ εἰς θυσίας νὰ ὑποβληθῶμεν καὶ τὴν συκοφαντίαν καὶ τὰς ὕβρεις νὰ ἀντιμετωπίσωμεν.

»Ὅλοι ἡμεῖς οἱ ἀποτελοῦντες τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον αἰσθανόμεθα σήμερον ὑπερήφανοι διότι, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, ἐπράξαμεν ἐκεῖνο ποὺ μᾶς ὑπηγόρευσεν ἡ συνείδησίς μας. Ἐπιθυμῶ, ὅμως, νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, Ἕλληνες καὶ Ἑλληνίδες, διὰ τὴν ἠθικήν σας συμπαράστασιν, ἄνευ τῆς ὁποίας θὰ ἦτο ἀνέφικτος ἡ ἐκτέλεσις τῶν ἀπέναντί σας καὶ ἀπέναντι τῶν παιδιῶν σας ἠθικῶν καὶ πολιτικῶν μας ὑποχρεώσεων.

»Τὶ παρελάβομεν, ὅταν ἡ Κυβέρνησις τῆς ὁποίας ἔχω τὴν τιμὴν νὰ προεδρεύω ἐσχηματίσθη, δὲν σᾶς εἶναι ἄγνωστον.

»Ἡ οἰκονομία τῆς Ἑλλάδος εἶχε φθάσει εἰς ἐπικίνδυνον καμπήν. Καὶ ἡ δραχμή, τὸ ἐθνικόν μας νόμισμα, διήρχετο κρισίμους ἡμέρας. Ἡ τελευταία συζήτησις εἰς τὴν Βουλήν, ἀπέδειξε πέραν ἀμφισβητήσεως καὶ τὴν ἀφετηρίαν καὶ τὴν εὐθύνην τῶν σημερινῶν μας δυσχερειῶν. Θὰ ἔχετε πλέον πεισθῆ ἀπὸ αὐτήν, ὅτι ἡ ἡγεσία τῆς προηγουμένης Κυβερνήσεως ἐγνώριζεν ἀπὸ πολλῶν μηνῶν καὶ εἶχεν ὄχι ἁπλῶς συζητήσει, ἀλλὰ καὶ κατ' ἀρχὴν ἀποδεχθῆ τὴν ἐπιβολὴν φορολογιῶν καὶ τὴν λῆψιν αὐστηρῶν μέτρων διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῆς ἐπερχομένης κρίσεως. Δὲν εἶχεν ὅμως τὸ θάρρος καὶ τὴν δύναμιν νὰ λάβῃ τὰς ἐνδεικνυομένας ἀποφάσεις. Ἡ δημαγωγία ὑπερίσχυσε τοῦ καθήκοντος ἔναντι τοῦ λαοῦ. Καὶ ἐπροτίμησε νὰ ὠθήσῃ τὴν χώραν εἰς προώρους ἐκλογάς, ἀντὶ νὰ λάβῃ τὰ ἀναγκαῖα μέτρα. Διότι τὰ μέτρα ταῦτα, ἂν καὶ θὰ ἦσαν τότε περιωρισμένης ἐκτάσεως, θὰ προεκάλουν ὁπωσδήποτε δυσφορίαν. Ἐπεδιώκετο λοιπὸν καὶ ἠλπίζετο, ὅτι αἱ ἐκλογαὶ πρὸ τῆς ἐκδηλώσεως τῆς δυσφορίας καὶ μὲ ἀφθόνους ὑποσχέσεις περὶ νέων παροχῶν, θὰ παρεῖχον τὴν εὐκαιρίαν διὰ μίαν νέαν καὶ μεγαλυτέραν ἐκλογικὴν νίκην, μετὰ τὴν ὁποίαν καὶ ἐν ὄψει μακρᾶς περιόδου διακυβερνήσεως, θὰ ἐκαλεῖτο ὁ λαὸς νὰ ὑποστῇ θυσίας ἀπείρως βαρυτέρας διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν ἐπὶ πλέον καὶ τῶν νέων ζημιῶν ποὺ θὰ ἐπροκάλει ὁ ἐκλογικὸς σάλος. Ἄφρων ὑπῆρξεν ἡ σκέψις καὶ ἄνομος ἡ ἐπιδίωξις. Ἐπρόκειτο εἰς τὴν πραγματικότητα περὶ καθαρᾶς ἐξαπατήσεως τοῦ λαοῦ καὶ ὑφαρπαγῆς τῆς ψήφου του. Ἡ ἐκλογικὴ ὅμως νίκη, ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας, θὰ ἦτο νίκη πύρρειος. Διότι ἐξ αὐτῆς τελικὰ θὰ ὠφελοῦντο μόνον ὅσοι ἀπὸ τὴν ἐξαθλίωσιν τοῦ λαοῦ ἐξαρτοῦν τὴν ἐπικράτησίν των.

»Ἡ πολιτικὴ κατάστασις, ὅπως ἐνθυμεῖσθε, εἶχε καταστῇ ἐκρηκτική. Ἠλέγχετο καὶ ἐκυριαρχεῖτο ἀπὸ τὸ πεζοδρόμιον, τὸ ὁποῖον κατηυθύνετο ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἀναρχίας. Ἡ στοιχειώδης ἀσφάλεια τοῦ πολίτου εἶχεν ἐξαφανισθῆ. Αἱ σχέσεις μεταξὺ τῶν δύο μεγάλων κομμάτων ἐδηλητηριάζοντο ἀπὸ τὴν μισαλλοδοξίαν καὶ τὰ πάθη. Ἡ ἰσονομία εἶχε καταργηθῆ Καὶ τὰ ὄργανα τῆς τάξεως ἠσθάνοντο νὰ κλονίζεται τὸ ἠθικόν των. Ἡ εἰλικρίνεια καὶ ἡ ἀλήθεια εἶχον ἐξαφανισθῆ ἀπὸ τὸν δημόσιον βίον. Ἡ δημοκρατία καὶ ὁ κοινοβουλευτισμὸς εἶχον καταστῇ ἁπλῶς λόγοι. Ἔργον ἦτο ἡ ἄφρων ὑπονόμευσις ἀμφοτέρων.

»Εἰς τὸ ἱερὸν ζήτημα τῆς Κύπρου, οἱ χειρισμοὶ ὑπῆρξαν παρασκηνιακοὶ καὶ ἀνεύθυνοι. Καὶ οἱ ἀρμόδιοι καὶ οἱ ὑπεύθυνοι ἐγίνοντο θύματα ἀπατηλῶν διαβεβαιώσεων καὶ ἡ δημοσία γνώμη κατεδημαγωγεῖτο.

»Δὲν εἶναι ἡ πρόθεσίς μου νὰ διαταράξω τὰς ἡμέρας αὐτὰς κατὰ τὰς ὁποίας δικαιοῦσθε, ἔπειτα ἀπὸ τὸν βαρὺ μόχθον ἑνὸς ὁλοκλήρου καὶ τόσον δυσκόλου ἔτους, νὰ ἀπολαύσετε τὴν οἰκογενειακήν σας ἠρεμίαν καὶ γαλήνην. Καὶ δὲν θὰ σᾶς παρουσίαζα σήμερα τὴν ζοφερὰν ἐκείνην εἰκόνα, ἂν δὲν εἶχε βάσιμον αἰτίαν νὰ σᾶς μεταδώσω μήνυμα αἰσιοδοξίας καὶ χαρᾶς.

»Ὑπὸ καλοὺς οἰωνοὺς εἰσερχόμεθα εἰς τὸν νέον χρόνον. Θὰ τὸ ἀντιληφθῆτε καὶ θὰ αἰσιοδοξήσετε μαζί μου ὅταν σκεφθῆτε ἠρέμως μαζί μου καὶ ψυχραίμως ἀπὸ ποῦ ἐξεκινήσαμε καὶ ποῦ ἔχομεν φθάσει ἐντὸς ὀλίγου χρόνου.

»Πολιτικῶς εἰσήλθομεν εἰς τὴν περίοδον τῆς ὁμαλότητος. Ἐλειτούργησεν ὁμαλῶς κατὰ τὰς τελευταίας ἑβδομάδας τὸ Κοινοβούλιον. Καὶ τὸ πεζοδρόμιον, ἐλπίζομεν ὅτι ἀνήκει εἰς τὸ παρελθόν. Εἶναι τοῦτο θεμέλιον τῆς λειτουργίας τῶν δημοκρατικῶν θεσμῶν. Ὁ Νόμος, τὸν ὁποῖον ὁ ἀρχαῖος Ἕλλην ἐχαρακτήρισεν ὡς ἡγεμόνα τοῦ τόπου, κινεῖται ἀμερολήπτως διὰ τὴν προστασίαν ὅλων ἐνεξαιρέτως τῶν πολιτῶν. Καὶ θὰ πατάξῃ ἀμειλίκτως οἱονδήποτε τολμήσῃ νὰ τὸν παραβιάσῃ. Ἡ φράσις «Δημοκρατία καὶ Νόμος» δὲν ἐλέχθη ἀπὸ ἡμᾶς. Ἡμεῖς ὅμως, ὡς ἀπεδείχθη ἐκ τῶν πραγμάτων, διεκδικοῦμεν τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἀρχῆς αὐτῆς.

»Εἰς τὸν οἰκονομικὸν τομέα δὲν ἐπεδιώξαμεν νὰ σᾶς παραπλανήσωμεν. Ἀντιθέτως, ἐπεδείξαμεν εἰλικρίνειαν καὶ θάρρος. Μὲ ὠμὴν εἰλικρίνειαν σᾶς ἐξεθέσαμεν τὴν οἰκονομικὴν κατάστασιν, χωρὶς νὰ παραλείψωμεν νὰ ἐπισημάνωμεν τὰς εὐθύνας καὶ τὰς ἰδικάς μας καὶ τῶν ἄλλων. Καὶ μὲ θάρρος σᾶς ἐζητήσαμεν καὶ νέας θυσίας. Ὁσονδήποτε καὶ ἂν εἶναι τοῦτο ἀντιπαθές.

»Ἔχω τὸ αἴσθημα ὅτι ὁ Ἕλλην πολίτης ἀντελήφθη ἤδη, ὅτι τὸ ζητηθὲν ἀσφάλιστρον ἦτο ἀπαραίτητον διὰ νὰ προστατεύσῃ τὴν δραχμήν μας. Θὰ ἦτο τὸ ἀσφάλιστρον μικρότερον, ἐὰν ἡ θυσία ἐζητεῖτο ἐγκαίρως. Καὶ θὰ ἦτο ἡ θυσία τεραστία, ἐὰν εὐωδοῦντο τὰ ἀνόσια κομματικὰ σχέδια. Σᾶς ἐζητήσαμεν νέαν θυσίαν διὰ νὰ διασφαλίσωμεν τὸ βιοτικὸν ἐπίπεδον ποὺ κατεκτήσατε διὰ τοῦ μόχθου σας, διὰ νὰ μὴ χαλαρώσωμεν τὸν ρυθμὸν τῆς οἰκονομικῆς μας ἀναπτύξεως, διὰ νὰ ἐπιτρέψωμεν τέλος νὰ κινηθῇ ἀνετώτερον καὶ δημιουργικώτερον ἡ ἰδιωτικὴ σας πρωτοβουλία.

»Καὶ διὰ νὰ ἀποδειχθῇ ὅτι τὸ Κράτος πρέπει νὰ ἀποτελῇ συμπαραστάτην καὶ ὄχι τροχοπέδην εἰς τὴν ἀτομικὴν δραστηριότητα, ἀπεφασίσαμεν ὅπως, ἐν τῷ μέτρῳ τοῦ δυνατοῦ προβῶμεν εἰς πολιτικὴν αὐστηρῶν οἰκονομιῶν : οὕτω, ἐκτὸς τῆς ἀναστολῆς τῶν διορισμῶν, ἀπεφασίσθη εἰς ἕνα πρῶτον στάδιον ἡ περικοπὴ τοῦ κονδυλίου δαπανῶν μεταθέσεως τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων κατὰ 30 ο)ο, ὅπως καὶ ἡ περικοπὴ κατὰ 50 ο)ο τῶν κυβερνητικῶν δαπανῶν εἰς συνάλλαγμα διὰ τὰς πάσης φύσεως ἀποστολὰς εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

»Εἰς τὸ ἐθνικὸν θέμα τῆς Κύπρου, ἐπέδειξεν ἡ Κυβέρνησις καὶ μαχητικότητα καὶ σύνεσιν. Ὅταν ἀνήλθωμεν εἰς τὴν ἐξουσίαν εὕρομεν κατατεθειμένας εἰς τὸν Ὀργανισμὸν Ἡνωμένων Ἐθνῶν δύο προσφυγάς : μίαν τῆς κυπριακῆς Κυβερνήσεως —υἱοθετημένην ἀπὸ 33 Κράτη—καὶ μίαν ἄλλην φιλοτουρκικήν, κηδεμονευομένην ἀπὸ 4 Κράτη. Ἠγωνίσθημεν, ὅπως εἴχομεν ἐθνικὴν ὑποχρέωσιν, ὑπὲρ τῆς προσφυγῆς τῶν ἀδελφῶν μας Κυπρίων. Καὶ ἐπετύχομεν μαζὶ μὲ αὐτοὺς νὰ ἐγκριθῇ ἡ ἰδική των πρότασις καὶ νὰ ἀπορριφθῇ ἡ τουρκική. Καὶ ἐρωτῶ : ἀποτελεῖ τοῦτο ναὶ ἢ ὄχιν νίκην εἰς τὴν συγκεκριμένην αὐτὴν μάχην; Καὶ θέτω ἀκόμη τὸ ἀντίστοιχον ἐρώτημα : ἐὰν ἀπερρίπτετο ἡ κυπριακὴ προσφυγὴ καὶ ἐνεκρίνετο ἡ τουρκική, ποῖαι θὰ ἦσαν αἱ συνέπειαι; Τοὐλάχιστον διὰ τὴν Κυβέρνησίν μας θὰ ἦσαν αἱ συνήθεις ὕβρεις καὶ αἱ κατηγορίαι δι' ἀνικανότητα καὶ διὰ προδοσίαν. Ἐὰν κρίνετε ψυχραίμως καὶ ἠρέμως δὲν μπορεῖτε νὰ ἀρνηθῆτε ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἐσημείωσε μίαν ἐπιτυχίαν, ἠθικῆς κυρίως σημασίας, εἰς τὴν δοθεῖσαν μάχην ἐνώπιον τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν. Θὰ προσπαθήσωμεν, μακρὰν πάσης θριαμβολογίας, ἡ ὁποία οὐδεμίαν ἔχει θέσιν, νὰ ἀξιοποιήσωμεν κατὰ τὸν καλύτερον τρόπον μὲ σύνεσιν, χωρὶς προκλητικότητα, ἀλλὰ καὶ μὲ σταθερότητα, τὴν ἠθικῆς φύσεως ἐπιτυχίαν, ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῆς κυπριακῆς Κυβερνήσεως.

»Αἰσιοδοξῶ, πολῖται καὶ πολίτιδες τῆς Ἑλλάδος, ὅτι βαδίζομεν πρὸς μίαν

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΔΙΑΤΑΓΗ

ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΤΑΞΕΩΣ κ. ΧΡ. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΟΥ

«Εἶμαι βέβαιος ὅτι καὶ μὲ τὸ ἐπερχόμενον Νέον ἔτος 1966 θὰ ἐπιδείξητε, κ.κ. Ἀξιωματικοὶ καὶ γενναῖοι ἄνδρες τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας καὶ τοῦ Πυροσβεστικοῦ Σώματος τὸ αὐτὸ εὐγενὲς θάρρος, ἀφοσίωσιν καὶ αὐτοθυσίαν ἐπὶ τῶν προμαχώνων τῆς Ἀσφαλείας τοῦ Κράτους καὶ τῆς Δημοσίας Τάξεως, ὅπως καὶ κατὰ τὸ παρελθόν. Καὶ ὅτι θὰ τιμήσητε καὶ πάλιν τὰς ἱερὰς δάφνας τὰς ὁποίας κατεκτήσατε εἰς τὴν ὑπεράσπισιν τῆς ζωῆς, τῆς περιουσίας καὶ τῆς τιμῆς τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν.

»Δὲν ὑπάρχει ἱερώτερον καθῆκον ἀπὸ τὴν προάσπισιν τοῦ νομιμόφρονος πολίτου καὶ τῶν νομίμων δικαιωμάτων του. Ὅπως δὲν ὑπάρχει εὐγενέστερος σκοπὸς ἀπὸ τὴν προάσπισιν τοῦ Ἐθνικοῦ καθεστῶτος. Τοῦ καθεστῶτος τῆς Βασιλευομένης Δημοκρατίας τὴν ὁποίαν ἐσφυρηλάτησαν καὶ καθιέρωσαν ἡρωϊκοὶ ἀγῶνες τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ ἐδόξασαν αἱ λαμπραὶ νίκαι τοῦ Ἔθνους μας εἰς τὰ πεδία τῆς τιμῆς διὰ τὴν Ἑλληνικήν μας Πατρίδα.

»Τὸ Νέον Ἔτος τοῦ 1966 θὰ ἀποτελέση νέαν καὶ ἀποφασιστικὴν ἐξόρμησιν τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας διὰ τὴν ἀποτελεματικὴν μεθόδευσιν εἰς τοὺς ἐκπολιτιστικοὺς προσανατολισμοὺς τῆς Χώρας, εἰς τὰ πεδία τῆς Δημοσίας Τάξεως καὶ τῆς ὀργανώσεως, τῆς ἐποπτείας τῶν Ἀστυνομικῶν μας Ἀρχῶν ἐφ' ὅλων τῶν τομέων περιφρουρήσεως καὶ θεραπείας τῶν κοινωνικῶν ἀναγκῶν τοῦ λαοῦ μας καὶ πρὸς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τῆς ἐλευθέρας διακινήσεως τῶν κοινωνικῶν του ἐπιδόσεων.

»Σκοπός μας ἀποκλειστικὸς ἐντὸς τοῦ ἀρχομένου Νέου Ἔτους θὰ εἶναι ἡ μεγαλυτέρα θεμελίωσις τοῦ αἰσθήματος ἀσφαλείας τοῦ Ἕλληνος πολίτου καὶ ἡ ἀπόλυτος πίστις του εἰς τὴν δικαιοτέραν κηδεμονίαν τοῦ Κράτους ἐπὶ τῶν τομέων τοὺς ὁποίους ἔταξεν εἰς αὐτὴν ὁ Νόμος καὶ τὸ Ἐθνικόν μας καθεστώς.

»Ἐκφράζω μὲ ὑπερηφάνειαν τὴν πλήρη ἱκανοποίησίν μου διὰ τὰ πεπραγμένα τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας, ἀφ' ἧς ἡ ἐμπιστοσύνη τῆς Κυβερνήσεως μοὶ ἀνέθεσε τὴν εὐθύνην τῆς ἡγεσίας ἐφ' ὅλων Ὑμῶν. Καὶ ἐμπνεόμενος ἀπὸ τὴν ἀφοσίωσίν σας εἰς τὴν Πατρίδα καὶ τὸν Βασιλέα, σᾶς ἐκφράζω τὰς πλέον θερμάς μου εὐχὰς ἐπὶ τῷ Νέῳ Ἔτει 1966, διὰ τὴν ὑγείαν ὅλων ὑμῶν καὶ τῶν μελῶν τῶν οἰκογενειῶν σας. Διὰ τὴν εὐτυχίαν σας καὶ τὴν ἐπαγγελματικήν σας προκοπὴν εἰς τὰς τάξεις τοῦ ὑψηλοῦ σας λειτουργήματος, τὸ ὁποῖον καλύπτουν αἱ δάφναι τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος.

ΧΡ. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΟΣ».

καλυτέραν ἐποχήν. Ἐπειδὴ ἔχω τὸ αἴσθημα ὅτι διεχειρίσθημεν τὰς δημοσίας ὑποθέσεις μὲ ὀδηγὸν τὴν ἀλήθειαν καὶ σᾶς ὡμιλήσαμεν μὲ εἰλικρίνειαν, νομίζω ὅτι δικαιοῦμαι νὰ σᾶς ζητήσω νὰ πιστεύσετε ὅτι εἶναι εἰλικρινὴς ἡ αἰσιοδοξία μου. Μπορεῖτε νὰ τὴν συμμερισθῆτε καὶ θὰ τὴν συμμερισθῆτε ἐὰν συγκρίνετε ἀπὸ ποῦ ἐξεκινήσαμε χθὲς καὶ ποῦ εὑρισκόμεθα σήμερον.

»Ἐὰν μᾶς κρίνετε μὲ ἀντικειμενικότητα καὶ ψυχικὴν γαλήνην, ποὺ ἁρμόζουν εἰς τὰς ἁγίας αὐτὰς ἡμέρας, εἴμεθα βέβαιοι πὼς θὰ ἀναγνωρίσετε ὅτι ἐδείξαμεν καὶ εἰλικρίνειαν καὶ θάρρος. Ὅπως εἴμεθα βέβαιοι πὼς θὰ καταλήξετε εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι δὲν θὰ πρέπει νὰ μετανοῆτε ὅσοι ἐστηρίξατε καὶ στηρίζετε τὴν Κυβέρνησίν μας εἰς τὴν δυσχερῆ αὐτὴν προσπάθειάν της.

»Ὅσον ἀφορᾶ ἡμᾶς, μίαν ὑπόσχεσιν σᾶς δίδομεν: ἐφ' ὅσον ἡ πλειοψηφία τῶν ἀντιπροσώπων σας μᾶς ἐμπιστεύεται, θὰ συνεχίσωμεν ἀνένδοτοι τὸν δύσκολον δρόμον τῆς ἀληθείας καὶ τῆς εἰλικρινείας. Μὲ τὴν ὑπόσχεσιν αὐτὴν σᾶς παρακαλῶ καὶ πάλιν νὰ δεχθῆτε ὅλοι μαζὶ καὶ ὁ καθεὶς ἐξ ὑμῶν χωριστά, ἀνεξαρτήτως πολιτικῶν φρονημάτων, τὰς καλυτέρας εὐχὰς ἐμοῦ καὶ τῶν συνεργατῶν μου.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ».

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΔΙΑΤΑΓΗ

ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ κ. ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ ΚΑΡΑΜΠΕΤΣΟΥ

ΕΠΙ ΤΩ ΝΕΩ ΕΤΕΙ 1966

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30ῇ Δεκεμβρίου 1965

Πρὸς

Ἁπάσας τὰς Ἀστυνομικὰς Ὑπηρεσίας

«Μὲ τὴν ἀνατολὴν τοῦ Νέου Ἔτους ἀπευθύνομαι πρὸς Ὑμᾶς, τοὺς Ἀξιωματικοὺς καὶ κατωτέρους Ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους, καθὼς ἐπίσης καὶ τοὺς Διοικητικοὺς Ὑπαλλήλους τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, διὰ νὰ εὐχηθῶ ἐγκαρδίως ὅπως τὸ 1966 χαρίσῃ εἰς πάντας Ὑμᾶς καὶ τὰς οἰκογενείας Ὑμῶν πᾶσαν εὐτυχίαν καὶ χαράν.

»Ἐπιβάλλεται, κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ 1965 ἀνήκει εἰς τὸ παρελθόν, νὰ φέρωμεν πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν σελίδα τῆς Ἀστυνομικῆς Ἱστορίας, ἡ ὁποία ἐγράφη κατ' αὐτὸ καὶ ἡ ὁποία καταλαμβάνεται εἰς τὸ μεγαλύτερόν της μέρος ἀπὸ σοβαρώτατα πολιτικὰ γεγονότα, μὲ σημαντικωτάτας ἐπιπτώσεις ἐπὶ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

»Παρὰ τὰς ἀντιξοότητας ὅμως καὶ τὰ δημιουργηθέντα προβλήματα, ἡ καταβληθεῖσα ἐπίπονος προσπάθεια πάντων ὑμῶν ὑπῆρξεν λίαν ἀποτελεσματική. Ἀντιμετωπίσθησαν σοβαρώταται καταστάσεις κατὰ τὸν καλύτερον τρόπον καὶ εἰς τὸν ὑψηλότερον δυνατὸν βαθμόν. Ἀπεδείχθη, οὕτω, ὅτι οἱ Ἀστυνομικοὶ δὲν φείδονται κόπων καὶ θυσιῶν προκειμένου νὰ τηρήσουν τὴν τάξιν καὶ νὰ προστατεύσουν τοὺς νομοταγεῖς πολίτας ὁπουδήποτε, ὁποτεδήποτε καὶ ἐξ οἱουδήποτε κινδύνου, ἢ ἐξυπηρετήσωσιν αὐτοὺς εἰς οἱανδήποτε ἀστυνομικῆς ἁρμοδιότητος ἀνάγκην των.

»Θεωρῶ ἀπαραίτητον νὰ μνημονεύσω ἐνταῦθα τὸ ζωτικὸν διὰ τὴν Ἀστυνομίαν Πόλεων θέμα τῆς βελτιώσεως τῆς θέσεως τῶν Ἀστυνομικῶν Ὑπαλλήλων καὶ νὰ τονίσω ὅτι ἡ ἐπιτευχθεῖσα προώθησις αὐτοῦ θὰ ἀποδώσῃ τοὺς καρπούς της λίαν συντόμως.

»Τὸ 1966, ὅμως, προβάλλει ἀπαιτήσεις κατὰ πολὺ ἐντονωτέρας.

»Ὁ ἐσωτερικὸς ἐχθρὸς τοῦ Ἔθνους, ὁ κομμουνισμός, ἀναπτύσσει ἐξαιρετικὴν δραστηριότητα, εἴτε ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς ὑπὸ διάφορα προσωπεῖα εἴτε ὑπούλως εἴτε συνωμοτικῶς, ἐπιτεινομένην καθ' ἑκάστην, μὲ σκοπὸν τὴν ὑπονόμευσιν καὶ ἀνατροπὴν τοῦ Δημοκρατικοῦ μας Πολιτεύματος καὶ τοῦ Κοινωνικοῦ Καθεστῶτος. Ἡ ἀντιμετώπισίς του εἶναι δυσχερής, εἶμαι ὅμως βέβαιος ὅτι ἡ Ἀστυνομία Πόλεων, ὅπως καὶ κατὰ τὸ παρελθόν, θὰ ματαιώσῃ τὰ ἀνατρεπτικά του σχέδια εἰς τὸν τομέα τῆς ἁρμοδιότητός της καὶ θὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν Δημοσίαν Τάξιν, ἀπαραίτητον προϋπόθεσιν διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ ἐπιδοθῇ ὁ Λαὸς εἰς τὰ εἰρηνικά του ἔργα.

»Ἡ ἀντιμετώπισις τοῦ κοινοῦ ἐγκλήματος πρέπει, ἐπίσης, νὰ ἀποτελέσῃ ἓν τῶν κυρίων μελημάτων ἡμῶν. Καλούμεθα νὰ ἐπιτύχωμεν τὸ τέλειον ἐν τῇ περιφρουρήσει τῆς ζωῆς, τιμῆς καὶ περιουσίας τοῦ Πολίτου.

»Ἡ ἐπίλυσις τῶν ὀργανωτικῶν προβλημάτων τοῦ Σώματος, ἐξ ἄλλου, παρουσιάζεται ἐπιτακτικῶς ἐπείγουσα. Ἡ ἀνάγκη συμπληρώσεως τοῦ τεχνικοῦ ἐξοπλισμοῦ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων κρίνεται ζωτικῆς σημασίας καὶ θὰ ἀποτελέσῃ ἀντικείμενον σοβαρᾶς μερίμνης.

»Ἡ οὐσιαστικὴ ἀντιμετώπισις τοῦ συνόλου τῶν οἰκονομικῶν, μορφωτικῶν, οἰκογενειακῶν καὶ κοινωνικῶν θεμάτων τῶν Ἀστυνομικῶν Ὑπαλλήλων εἶναι ἡ ἀπαραίτητος προϋπόθεσις τῆς ἀποδοτικῆς λειτουργίας τῶν Ἀστυνομικῶν Ὑπηρεσιῶν.

»Ἡ ἀνάπτυξις τῶν ἐνδεδειγμένων σχέσεων Ἀστυνομίας καὶ πολιτῶν, ὥστε νὰ ἐπιτευχθῇ ἀλληλοεκτίμησις, πρέπει νὰ καταλάβῃ περίοπτον θέσιν εἰς τὸ ἐπίκεντρον τῆς προσπαθείας μας.

»Πάντα ταῦτα ὁροθετοῦν τὰ πλαίσια ἐντὸς τῶν ὁποίων πρέπει νὰ κινηθῶμεν, τὰς γενικὰς γραμμὰς τὰς ὁποίας πρέπει ἀπαρεγκλίτως νὰ ἀκολουθήσωμεν καὶ τοὺς σκοποὺς τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ ὑλοποιήσωμεν κατὰ τὸ ἀρχόμενον Νέον Ἔτος, ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ Ἔθνους καὶ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

»Αὐταὶ εἶναι αἱ ἀπαιτήσεις τοῦ 1966, αἱ ὁποῖαι ἐπιβάλλουν εἰς πάντας ἡμᾶς προσήλωσιν εἰς τὴν Ἀστυνομικὴν Ἰδέαν, συνειδητοποίησιν τῆς ἀποστολῆς μας καὶ πραγμάτωσιν αὐτῆς μακρὰν πάσης προκαταλήψεως καὶ μεροληψίας.

»Πιστεύω ἀκραδάντως, ὅτι ἂν ἀνταποκριθῶμεν εἰς τὰς ἐπιτακτικὰς αὐτὰς ἀπαιτήσεις τοῦ Σώματος, κατὰ τὸ Νέον Ἔτος θὰ συμπληρώσωμεν θετικῶς τὴν ἀνοιγομένην διὰ τὸ 1966 σελίδα τῆς Ἀστυνομικῆς μας Ἱστορίας.

Ο
ΑΡΧΗΓΟΣ
ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΚΑΡΑΜΠΕΤΣΟΣ».

ΠΟΙΗΣΙΣ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

«Κι' ἔγινε θᾶμα...»

Ὑπὸ τοῦ κ. **Γ. Χ. ΛΙΛΗ**

Τρίζαν τὰ κούτσουρα στὸ τζάκι
κι' ἐμεῖς τριγύρω ἀπ' τὸν παπποῦ,
τὸν βλέπαμε τὰ πόδια του ν' ἁπλώνη
στὸ παραγῶνι.

Πῶς τὸν κυττάζαμε στὸ στόμα!
μ' αὐτὸς ἀκόμα
ν' ἀρχίση τὴν ὡραία ἱστορία.
Τὶ φασαρία τοῦ κάναμε, Θεέ μου!

Ἐπὶ τέλους θὰ σᾶς τὴν πῶ, μᾶς ἔλεγε,
μὰ θέλω ν' ἁπλώσετε τὴ σκέψη σας στὴ χώρα
ὅπου γεννήθηκε ὁ Χριστὸς σὰν τώρα.

Ἦτανε νύχτα φωτεινὴ καὶ μαγεμένη.
Τὴν Ἰουδαία ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη
τὴ σκέπαζε μυστήριο ποὺ γεννοῦσε
χαρὰ καὶ δάκρυ.

Ὅλα κοιμόντουσαν βαθειὰ
κι' εἶχαν σκαρίσει τὰ πρόβατα οἱ βοσκοὶ
κι' ἤθελε λίγο νὰ ξημερώση.

Θέ μου! Τί πλήμμυρα ἀπὸ φῶς,
ποιὲς ἁρμονίες
ἀγγελικὲς γεμίζανε τὴν πλάση,
Θεῖο γιορτάσι!

Κατέβαιναν στὴ Γῆ ἀπ' τὰ οὐράνια
ἀμέτρητα τὰ πλήθη τῶν ἀγγέλων
κι' ἀμέτρητες ψυχὲς γυρίζαν πάλι
στ' οὐρανοῦ τὰ κάλλη.

Κι' ἂς ἦταν νύχτα. Λαμπρίζαν
στὰ σκοτάδια
ὅσα ἦταν γύρω ἀπ' τὴ σπηλιὰ τῆς Βηθλεὲμ
κι' ἄπειρα χάδια
ἔστελνε μὲ τοῦ ζέφυρου τὴ φρεσκάδα
ἡ Τιβεριάδα.

«Δόξα καὶ πάλι δόξα στὸν αἰώνιο
καὶ στὴν εἰρηνοφόρα Γῆ
καὶ στῶν θνητῶν τὰ πλήθη».
Οὐράνια φωτοκύματα χαρᾶς καὶ εὐδοκίας
πλημμύρισαν τὰ στήθη.

Καὶ γλυκοστέναξεν ὁ δοῦλος ποὺ κοιμόταν
μὲ τὸν βραχνᾶ καὶ μὲ τὸν θάνατο ἀντάμα.
καὶ γέλασε τὸ πικραμένο χεῖλι
κι' ἔγινε θᾶμα
κι' ἔπαψε νὰ πικραίνῃ τὴ ζωὴ
τὸ κλᾶμα.

Κι' ἐσβύσανε στὴ μακρυνὴ δύση
—θαμποὶ ἀποσπερῖτες—
οἱ αἱματοπότες τύραννοι
κι' οἱ ἀχόρταγοι κυβερνῆτες
κι' ὁ πόνος ὁ φαρμακερὸς
κι' ἡ μαύρη θλίψη.

Κι' ἀνοῖξαν τὰ οὐράνια κι' ἀκουσθῆκαν
ἐδεμικὰ τραγούδια. Τοῦ θανάτου
οἱ ἐφιαλτικὲς σκιὲς χαθῆκαν
καὶ πρόβαλεν ἡ 'Ανάσταση ντυμένη
Μαγιάτικα λουλούδια.

Τώρα γλυκόθωρο τὸ φῶς τῆς φάτνης,
τὴν 'Ελπίδα
χαρίζει στὶς ψυχὲς ὅπου ζητοῦνε
τὸ θεῖο δρόμο τ' οὐρανοῦ
νὰ ξαναβροῦνε.

Γ. Χ. ΛΙΛΗΣ

Χριστούγεννα

Ὑπὸ τοῦ Δοκίμου Ἀστυφύλακος κ. **Ε. ΣΑΡΙΔΑΚΗ**

Χριστούγεννα! Τὶ νύχτα μαγική!
Καθὼς πλησίασαν μεσάνυχτα βαθειὰ
ἀκούγονται χιλιάδες ἄγγελοι νὰ ψάλλουνε
ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ψηλὰ τὸ «Ὡσαννά».

Ἀγνὰ καὶ ἄκακα ἀρνάκια
ποιμένες μὲ φλογέρες σταματοῦν
καθὼς κοιτάζουν σαστισμένοι
ἕν ἄστρο λαμπερό! Τρεῖς μάγους νὰ
γονυπετοῦν!

Μέσα σὲ μιὰ σπηλιὰ ἐρημική
στὴν Φάτνη τῶν βοδιῶν καὶ τῶν ἀλόγων
χωρὶς παλάτια καὶ σινδόνια μαλακὰ
γεννήθηκε στὴν βαρυχειμωνιὰ «ὁ Βασιλεὺς τῶν Ὅλων».

Χριστούγεννα τῆς Μάννας

(Ὑπὸ τοῦ ἰδίου)

Χριστούγεννα ! Μεσάνυχτα !
Χαρμόσυνα σημαίνουν οἱ καμπάνες,
μὲ τὰ μωρὰ στὴν ἀγκαλιὰ
ἔρχονται στὴν ἐκκλησιὰ κι' οἱ μάννες.

Μ' ἕνα χαμόγελο καὶ δάκρυα χαρᾶς
νοιώθουν τὸ φοβερὸ τῆς Γέννησις τὸν
πόνο,
καθῶς φιλοῦν εὐλαβικὰ τὸ εἰκόνισμα
ποὖχει παλιώσει καὶ μαυρίσει ἀπ' τὸν
χρόνο.

Ζοῦνε ἐκεῖνες τὶς σκληρὲς στιγμὲς
ποὺ μέσα στῶν βοδιῶν τὴν ἄχνη
γεννήθηκε τοῦ κόσμου ὁ Βασιλιᾶς
στῆς Βηθλεὲμ τὴν φτωχικὴ τὴν Φάτνη.

Γλυκὰ ἀγκαλιάζουν τὰ μωρά,
προσεύχονται καὶ ἡ καρδιά τους πάλει
μὲ δάκρυα, σ' αὐτὴν ὅπου κρατᾶ μωρὸ
στὴν θεία μητρικὴ ἀγκάλη.

Ε. ΣΑΡΙΔΑΚΗΣ

«Ὁ ἀστυνόμος δέν πέρασε»

Ὑπὸ τοῦ Δοκίμου Ὑπαστυνόμου κ. Σ. ΑΝΤΩΝΑΚΟΥ

Γκλάν, γκλάν, γκλάν! Μιὰ καμπάνα χτυπᾶ ἀλαργινά. Γκλάν, γκλάν, γκλάν! Σκορπιέται τούτη ἡ φωνὴ στοὺς δρόμους τῆς μεγάλης πολιτείας. Φθάνει στὶς φτωγειτονιές, στὰ στενὰ δρομάκια, στὰ γυαλιστερὰ τὰ καλτερίμια. Φθάνει παντοῦ, περνᾶ ἀπὸ παντοῦ! Γκλάν, γκλάν, γκλάν!

Εἶναι νύχτα. Περασμένα μεσάνυχτα. Τὰ φῶτα σβύσανε τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο. Ἀραιοὶ διαβάτες περνοῦν στοὺς λασπωμένους δρόμους. Καὶ πέρα μακρυά, ἕνας σκύλος οὐρλιάζει. Τὸν παγώνει κι' ἐκεῖνον τὸ ἄγριο ξεροβόρι. Τὸν φοβίζει ἡ χιονιά. Μὰ ἡ καμπάνα ἀσταμάτητη, γλυκόλαλη, παραπονιάρα, λέει τὸ ἀσίγαστο τραγούδι της: Γκλάν, γκλάν, γκλάν!...

Χριστούγεννα εἶναι ἀπόψε. Ὁ κόσμος χαίρεται γιὰ τὴ γέννησι τοῦ Θεανθρώπου. Τὰ σπίτια φωτίστηκαν. Τὰ παιδιὰ τιτιβίζουν χαρούμενα.

Στὰ σπίτια μένουν οἱ νοικοκυρές. Θὰ ἑτοιμάσουν τὸ πρωϊνὸ φαγητό. Στὸ σπίτι μένει καὶ ἡ κυρὰ-Μάρθα ἡ Σμυρνιά. Κατοικεῖ σὲ μιὰ φτωχογειτονιὰ στὰ Πετράλωνα. Καλόκαρδη γυναίκα. Κρατάει ἀπὸ ἀρχοντικὴ γενιὰ τοῦ ξεριζωμένου Ἑλληνισμοῦ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Μαζύ της μένει καὶ ἡ ἐγγονή της, ἡ Ἀνθή.

Ἡ κυρὰ-Μάρθα βάζει τὸ φαγητὸ στὴ γκαζιέρα, παίρνει στὰ γόνατά της τὴν ἐγγονούλα της κι ἀρχίζει ἕνα γλυκὸ παραμύθι γύρω ἀπὸ τὴ γέννησι τοῦ Ναζωραίου. Ἀκούει ἀπὸ μακρυὰ τὸν ἦχο τῆς καμπάνας. Σηκώνεται ἡ κυρὰ-Μάρθα. Κάνει τὸ σταυρό της καί... «Ἡ γέννησίς σου Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν...».

Βλέπει στὸ τζάκι τὸ μεγάλο παληὸ ρολόγι. Ἡ ὥρα εἶναι τέσσερες μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Θυμᾶται... Τρέχει... Βιάζεται... Ἀνοίγει τὸ ντουλάπι της. Παίρνει ἕνα γλυκὸ καὶ ἕνα ποτήρι κονιάκ. Πετιέται ἔξω: «Κὺρ Βαγγέλη, κὺρ Βαγγέλη!...». Τοῦ κάκου. Κανεὶς δὲν ἀπαντᾶ. «Κὺρ' Ἀστυνόμε!...». Μὰ καὶ πάλι ἡ φωνὴ χάθηκε μέσα στὴ νύχτα.

Γυρίζει τουρτουρίζοντας στὸ σπιτικό της. «Ἀνθή μου», κάνει στὴ μικρὴ ἐγγονούλα, «ὁ κὺρ Βαγγέλης ὁ ἀστυνόμος δὲν πέρασε! Ποιὸς ξέρει... Θὰ πῆγε κι' αὐτὸς στὴν ἐκκλησιά...».

Χρόνια τώρα, κάθε τέτοια ὥρα σχεδὸν περνοῦσε ὁ ἀστυφύλακας ὁ Βαγγέλης... Τὸν ἤξεραν ὅλοι στὴ γειτονιά. Ὅλοι τὸν ἀγαποῦσαν. Ὅλοι τὸν ἔνοιωθαν σὰν φίλο. Σὰν δικό τους ἄνθρωπο. Κι' ὁ Βαγγέλης πάντα καλόκαρδος, μοίραζε παντοῦ χαμόγελα, παντοῦ σιγουριὰ καὶ καλωσύνη.

Καιρὸς ὅμως νὰ κλείσουμε τὴν αὐλαία μὲ τὴν κυρὰ-Μάρθα καὶ τὴ φτωχογειτονιά της, γιὰ νὰ ἀνοίξουμε μιὰ ἄλλη. Τὴν αὐλαία κάποιου Ἀστυνομικοῦ Τμήματος:

Ἡ ὥρα εἶναι δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Ἀπὸ τὴν ἐξώπορτα προβάλλουν ἀργὰ μαῦρες σιλουέττες. Εἶναι ἡ ἀλλαγὴ τοῦ 2—6. Μαζὶ καὶ ὁ Βαγγέλης. Παίρνει τὸ δρόμο τοῦ καθήκοντος. Τουρτουρίζει. Κουμπώνει μέχρι ἐπάνω τὴ χλαίνη του. Βαδίζει λίγα μέτρα καὶ ἀκούει τὴ Χριστουγεννιάτικη καμπάνα. Γκλάν, γκλάν, γκλάν! Κάνει ὁ Βαγγέλης τὸ σταυρό του. «Χριστὸς γεννᾶται δεξάσατε»...

Κανένα δὲ συναντᾶ στὸ δρόμο. Περνᾶ ὁ Βαγγέλης τὸ στενὸ λασπωμένο δρόμο καὶ ξεμυτίζει στὴ μικρὴ στρογγυλὴ πλατεῖα. Ὁ βορριᾶς ποὺ κατεβαίνει ἀπὸ τὰ γύρω βουνὰ τὸν δέρνει στὸ πρόσωπο. Σὰν φιδίσιο κεντρὶ τοῦ περνᾶ τὰ κόκκαλα. Μὰ νά!.. Ἄρχισαν κιόλας νὰ πέφτουν κάτασπρες νυφάδες χιονιοῦ. Ὁ Βαγγέλης στέκεται γιὰ λίγο κάτω ἀπὸ μιὰ αὐλόπορτα. Μένει ἀκίνητος. Φαίνεται σὰν νὰ τὸν παίρνη ὁ ὕπνος! Ὁ νοῦς του τρέχει... Ποῦ ἀλλοῦ; Σὲ κάποια περασμένα χρόνια... Παιδικά... Εὐτυχισμένα... Πάει στὸ χωριό του. Μπαίνει στὸ πατρικό του σπίτι. Τρέχει κοντὰ

Στοχασμοὶ τῆς Γεννήσεως

Ὑπὸ τοῦ Ἀρχιφύλακος κ. **ΙΩΑΝΝΟΥ ΨΑΡΟΓΙΑΝΝΗ**

Μέχρι τότε σκιὰ θανάτου ἐπλάκωνε τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου. Οὐδεὶς βοηθός. Ἄδικα ἔστρεφε ἀπελπιστικὰ τὸ βλέμμα γύρω του ζητώντας βοήθεια καὶ ἔτσι ἔμενε δοῦλος τοῦ κακοῦ, παραδέρνοντας μέσα εἰς τὰ μανιασμένα κύματα τῆς ζωῆς

Ἔπρεπε ὅμως ἡ περίοδος τῶν δοκιμασιῶν αὐτῶν νὰ πάρῃ τέλος. Νὰ ξεχασθῇ. Δυστυχῶς, ἂν καὶ περάσανε 1965 ὁλόκληρα ἔτη ἀπὸ τὴν λῆξιν τῆς περιόδου αὐτῆς, συχνὰ οἱ ἄνθρωποι εἰς τὸ πέρασμα τῶν χρόνων ἐπλανήθησαν, ἐξέκλιναν τῆς πραγματικότητος, ἀλλὰ ἐπέστρεφαν πάντοτε μεταμελειμμένοι διότι διψοῦσαν, δίψαν ἐλπίδος καὶ φωτός»…..

Ἐφόδια τὰ ὁποῖα παρέχει διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἡ φάτνη τῆς Βηθλεέμ, ἡ κλινικὴ μέσα στὴν ὁποία γεννήθηκε ὁ Χριστός, ὁ ὁποῖος διὰ τὰ βρεχόμενα ἀπὸ δάκρυα πόνου καὶ θλίψεως πρόσωπα εἶναι Ἥλιος.

Παγερὴ καὶ σκοτεινὴ ἦτο ἡ νύκτα τῆς Γεννήσεως. Εὑρέθη ὅμως διὰ τὴν ζεστασιὰν τοῦ Θείου νηπίου μία φάτνη ἀλόγων. Ἔτσι τὴν νύκτα ὅπου ὁ ψυχρὸς ἀέρας ἐπάγωνε τὸ κάθε τι εἰς τὸ πέρασμά του, ταπεινωμένο καὶ ἀδύνατο μέσα εἰς τὸ φτωχὸ σπήλαιο καὶ τὴν εὐτελῆ φάτνη ἐκλαυθμήριζε τὸ οὐράνιο μωρό, ὅπως ἀκριβῶς καὶ τὰ ἀρτιγέννητα νήπια τῶν κοινῶν θνητῶν ἀνθρώπων. Καὶ εἶχε τὴν αὐτὴν ἀνάγκην περιθάλψεως καὶ γαλουχίας ὅπως καὶ ἐκεῖνα…..

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον λοιπόν, εἰς τὴν τόσο φτωχὴν καὶ ἄσημον εἰκόνα τοῦ σπηλαίου, ὁ ἐπουράνιος Θεὸς ἐπαρουσίασε, ὡς ἀπαρχὴν δόξης καὶ μέλλοντος θριάμβου, τὸ ἀδύνατο ἐκεῖνο νήπιο μὲ τόσον κοινὴν καὶ ἀνθρωπίνην τὴν Γέννησιν. Καὶ ὅλα αὐτὰ διὰ νὰ διδάξῃ τοὺς ἀνθρώπους ὅλα ὅσα ἀρνήθηκε νὰ γράψῃ ἀνθρώπινη πέννα.

Χριστέ μου….. Ἀπὸ πόσες ριψοκίνδυνες σχέσεις μὲ τὴν ἁμαρτία θὰ γλυτώναμε, ἀπὸ πόση σπατάλη ἐνεργητικότητος, ἀπὸ πόσα ἀνώφελα ἐρωτηματικὰ ἐὰν ἀποβλέπαμε εἰς τὴν θείαν Γέννησίν Σου!….. Τότε θὰ εἴμεθα τόσο πολὺ ἀπορροφημένοι, ὥστε δὲν θὰ μᾶς ἔμενε καιρὸς νὰ λοξοδρομήσουμε ἀπὸ τὸ μονοπάτι ποὺ Ἐσὺ χάραξες δι' ἡμᾶς.

Δὲν θὰ κάναμε οὔτε τὴν ἐλάχιστη κακὴ πράξι, οὔτε μιὰ ἁμαρτωλὴ ἐπανάλη-

---

στὸ τζάκι νὰ ζεσταθῇ. Κι' ἔπειτα ἑτοιμάζεται γιὰ τὴν ἐκκλησιά. Βλέπει τὸν παππα-Γρηγόρη στὴν ὡραία πύλη ψηλό, ἀσκητικό, σωστὸ βυζαντινὸ Ἅγιο…

Ὅλα αὐτὰ γυρίζουν στὸ μυαλὸ τοῦ Βαγγέλη, περνοῦν σὰν ταινία κινηματογράφου. Κι' ἐκεῖνος, κρατάει λὲς τὴν ἀναπνοή του μὴν τύχῃ καὶ τοῦ ξεφύγει καμμιὰ σκηνὴ καὶ χάσῃ τὴ συνέχεια τοῦ ἔργου. Ξάφνου ὅμως μιὰ φωνὴ τὸν ξυπνᾶ ἀπὸ τὸ λήθαργο. Ἕνα σιγανὸ βογγητό. Ὁ Βαγγέλης κατάλαβε. Τρέχει. Ἕνας φτωχὸς ζητιάνος εἶναι πεσμένος στὸ ρεῖθρο τοῦ δρόμου. Τὸν παίρνει ὁ Βαγγέλης στὰ δυνατά του χέρια καὶ τὸν βοηθάει…

Ὁ φτωχὸς ἀστυφύλακας ἔκανε γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ καθῆκον του. Ὁ καλὸς Σαμαρείτης πέρασε κι' ἀπόψε ἐδῶ, στὸ δρόμο τῆς Ἀθήνας. Χαρούμενος γυρίζει στὸ Τμῆμα. Περήφανος γιὰ τὸ ἔργο του. Καὶ ἡ κυρὰ-Μάρθα ἡ Σμυρνιά, μουρμουρίζει κι' αὐτὴ στὸ σπιτικό της:

«—Κρῖμα… Ὁ κὺρ Βαγγέλης ὁ ἀστυνόμος δὲν πέρασε. Θὰ πῆγε φαίνεται κι' αὐτὸς στὴν ἐκκλησιά…».

Σ. ΑΝΤΩΝΑΚΟΣ

ψι διότι θὰ ἐδημιουργούσαμε συνεχῶς νέους κρίκους εἰς τὴν ἁλυσίδα τῶν παθῶν μας, ἀφοῦ ἡ ἐπανάληψις δὲν ἀργεῖ νὰ γίνῃ πάθος καὶ τελικῶς ἀνάγκη.

Ἔτσι, σύμφωνα μὲ τὸν προορισμόν μας θὰ ὑπηρετούσαμε τὸ ἔργον τῆς ζωῆς καὶ ὄχι τοῦ θανάτου.

Μὲ τὸ χαρμόσυνο γεγονὸς τῆς Γεννήσεως πρέπει νὰ ἀναθεωρήσωμε καὶ τὴν ζωήν μας. Ἀρκετά. Εἶναι καιρὸς πλέον, τὴν ἔχομε τόσο ὑφάνει μὲ τὸ στημό-νι τῆ κακίας καὶ μὲ τὸ ὑφάδι τῆς ἀδικίας.....

Ἴσως κουρασθοῦμε δι' αὐτό. Ἴσως πονέσουμε. Ναί, ἀλλὰ εἰς τὸ τέλος, σίγουρα, θὰ καταφέρωμε νὰ κόψωμε τὰ ἄγρια βλαστάρια ποὺ πετάξανε τὰ πάθη μας. Νὰ ἀνασύρωμε ἀπὸ τραγικὰ δεσμὰ τὴν ζαλισμένη καὶ κτυπημένη ἀπὸ τὰ βέλη τῆς ἁμαρτίας ψυχή μας.

Ὄχι ἄλλη ἀναβολή. Διότι ὅσο ἀναβάλλουμε, ἡ ἁμαρτία θὰ μᾶς ἐνοχλῆ γιὰ νὰ παρατείνῃ τὴν ἀναβολήν της. Τὴν πρώτη φορὰ θὰ μπῆ εἰς τὴν ψυχή μας τυχαίως, ὡς ταξιδιώτης, ἔπειτα ὡς ἐπισκέπτης καὶ τέλος ὡς οἰκοδεσπότης. Δι' αὐτὸ ὄχι ἀναβολή, ἀλλὰ σύντομες ἀποφάσεις.

Διὰ τὴν ἀναθεώρησίν μας αὐτήν, ἡ Γέννησις τοῦ Χριστοῦ θὰ ἐπιδράσῃ ὡς ἁγνὸν φάρμακον, τὸ ὁποῖον καϊδεύει ὅπως τὸ ἥσυχο κῦμα τὴν ἀμμουδιὰ καὶ ἀπαλύνει ὅπως τὸ λάδι τῆς καλωσύνης τὴν ἀρρώστεια τῆς ψυχῆς. Ἕνα φάρμακο ποὺ καθαρίζει καὶ τὶς πλέον ἀπόκρυφες ψυχικὲς πτυχὲς ἀπὸ τὶς τοξίνες τῆς πικρίας καὶ ξανανιώνει τὸν ὀργανισμό, ὁπλίζοντας τὸν ἄνθρωπο μὲ νέες δυνάμεις γιὰ τὸν ἀνηφορικὸ δρόμο τῆς ζωῆς.

Ἀλήθεια, ἐὰν ἀποβλέπαμε εἰς τὴν Γέννησιν τοῦ Χριστοῦ, ἡ σκέψις μας θὰ ἦταν γεμάτη φῶς, ἡ καρδιά μας γεμάτη ἐλπίδα, ἡ θέλησί μας γεμάτη ἀπόφασι καὶ σφρίγος καὶ δύναμι. Τότε θὰ εἴμεθα πραγματικὰ ἐλεύθεροι.

Καὶ ἐλεύθεροι εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἐρευνώντας τὸν ἑαυτόν τους δὲν βλέπουν κανένα χαμηλὸ πόθο, κανένα ἔνοχο αἴσθημα ποὺ νὰ τοὺς δεσμεύῃ τὴν καρδιά.

Ναί, τότε δὲν θὰ παραδίδαμε τὰ ἐλεύθερα ψυχικά μας φρούρια εἰς τὴν σκληρώτερη σκλαβιά. Τὴν σκλαβιὰ τῆς ψυχῆς.

Μὲ τὴν εὐκαιρία τῶν Χριστουγέννων ἂς διαλυθῆ—πρέπει νὰ διαλυθῆ—ὁ καπνὸς καὶ ἡ ὁμίχλη τῆς κακίας μας.

Δι' αὐτὸ θὰ ἠμπορούσαμε νὰ ψιθυρίσωμε δύο λόγια σχεδὸν ὡς προσευχή. Νά, κάπως ἔτσι : Χριστέ μου, κάμε ἡ καρδιά μας νὰ κτυπᾶ σύμφωνα μὲ τὸ θέλημά Σου, ἀποξένωσέ μας ἀπὸ ὅ, τι Ἐσὺ δὲν ἐγκρίνεις καὶ πλημμύρισε τὴν ζωήν μας, ἀφοῦ δι' αὐτὸ γεννήθηκες ἀπὸ φῶς καὶ εὐτυχία.

Εὐτυχία τὴν ὁποία θὰ ἐκπέμπῃ πάντα ἡ φάτνη τῆς Βηθλεέμ, ἡμεῖς δέ, διὰ τὴν διὰ τῆς Γεννήσεώς Σου δωρεὰν αὐτὴν εὐχαριστοῦντες ψάλλομεν :

Χριστὸς γεννᾶται δοξάσατε,
Χριστὸν ἐξ οὐρανῶν ἀπαντήσατε.....

Ι. ΨΑΡΟΓΙΑΝΝΗΣ

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΤΟΥ ΣΙΚΑΓΟΥ

ΚΑΙ ΤΑ ΠΕΠΡΑΓΜΕΝΑ ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ W. O. WILSON ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗΝ ΤΕΤΡΑΕΤΙΑΝ 1960—1964

Ὑπὸ τοῦ Ἀστυνόμου Β' κ. **ΧΡΗΣΤΟΥ ΠΑΤΣΟΥΡΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Εἰδικαὶ Ὑπηρεσίαι (Staff Services).

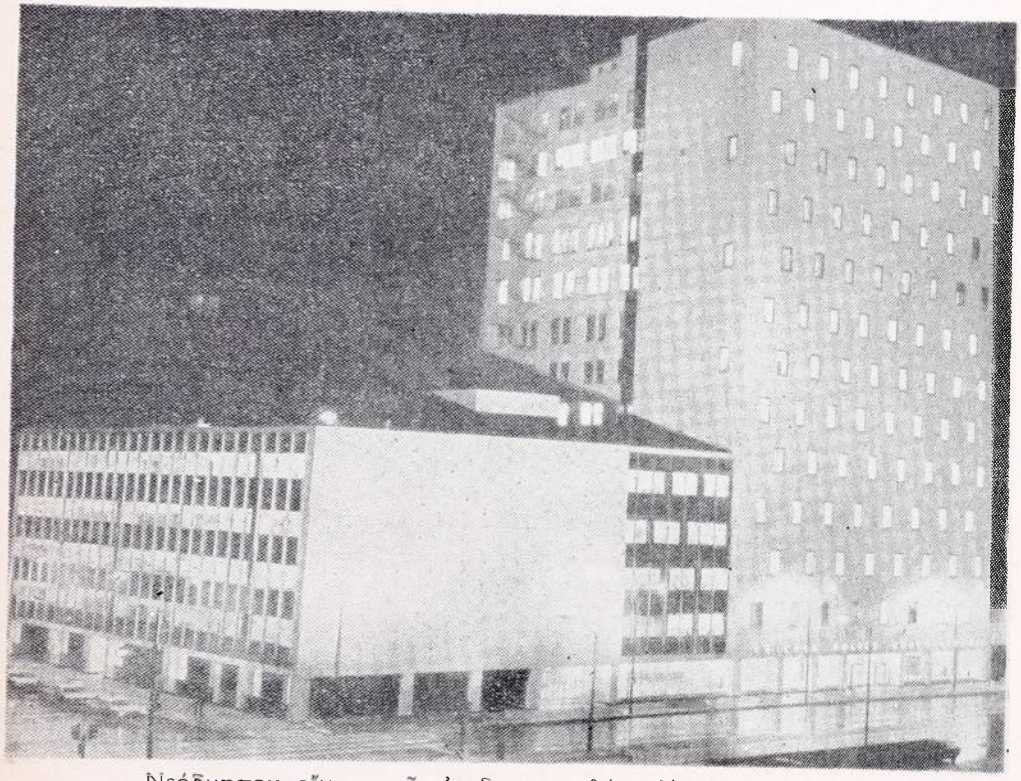
Μὲ τὸν ὅρον «Εἰδικαὶ — ὅπως ἀποδίδομεν ἐδῶ τὸ Ἀγγλικὸν ὅρον Staff ποὺ εἰς τὴν κυριολεξίαν σημαίνει Ἐπιτελεῖον - Ὑπηρεσίαι» — νοοῦνται αἱ Ὑπηρεσίαι ποὺ βοηθοῦν, λόγω εἰδικότητος ἢ τεχνικοῦ ἐξοπλισμοῦ, τὰς «μαχίμους» Ὑπηρεσίας διὰ τὴν καλυτέραν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποστολῆς των. Θὰ ἠδύναντο νὰ ἀποκληθοῦν «Βοηθητικαί», ἀλλ' ὁ ὅρος «εἰδικαὶ» νομίζομεν ὅτι εἶναι πλέον δόκιμος. «Ἐπιτελικαὶ Ὑπηρεσίαι» ἀποκαλοῦνται αἱ παρὰ τὴν ἱεραρχίαν ὑπηρεσιακαὶ μονάδες, ποὺ ἔχουν ὡς ἀποστολὴν νὰ βοηθοῦν τὸν ἡγέτην εἰς τὴν συγκέντρωσιν τῶν ἀπαραιτήτων στοιχείων, εἰς τὴν ἐπεξεργασίαν τῶν κατευθύνσεών του, εἰς τὴν διατύπωσιν τῶν ἀποφάσεών του εἰς διαταγὰς καὶ γενικῶς εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ἐργασιῶν διὰ λογαριασμὸν αὐτοῦ. Ἡ διαφορά, κατὰ συνέπειαν, τῶν Ἐπιτελικῶν καὶ Εἰδικῶν Ὑπηρεσιῶν μπορεῖ νὰ ἐντοπισθῇ εἰς τὴν ἀντίρροπον κατεύθυνσιν τῆς προσπαθείας των : Πρὸς τὸν ἡγέτην αἱ πρῶται, πρὸς τὰ «κάτω», τὰς μαχίμους Ὑπηρεσίας ἢ τὰ δρῶντα ὄργανα, αἱ δεύτεραι.

Ὁ κλάδος τῶν Εἰδικῶν Ὑπηρεσιῶν τῆς Ἀστυνομίας τοῦ Σικάγου, μὲ Ὑπαρχηγὸν (Deputy Superitendent) ἐπὶ κεφαλῆς, διαλαμβάνουν τὰς ἑξῆς ἑπτὰ διευθύνσεις (Divisions) : α) τὴν Δ/νσιν Ἐγκληματολογικοῦ Ἐργαστηρίου μὲ Τμήματα : Χημείου, Γραφολογίας, Προσδιορισμοῦ Ταυτότητος, Ὅπλων, Μικροαναλύσεως, Κινητοῦ Συνεργείου, Φωτογραφικοῦ, Ἀνιχνευτοῦ ψεύδους, Σπεκτροσκοπικοῦ καὶ Μικροσκοπικοῦ, β) τὴν Δ/νσιν Κεντρικῶν Ὑπηρεσιῶν μὲ Τμήματα : Προστασίας Ζώων, Ἐγκαταλελειμμένων Αὐτοκινήτων, Κεντρικῶν Κρατητηρίων, Ἀποθήκης Ὑλικοῦ, Φυλάξεως Ἰχνῶν καὶ Ἀνευρεθέντων Πραγμάτων, Διαβιβάσεως Ἀλληλογραφίας καὶ Σχεδιαστηρίου - Τυπογραφίας, γ) τὴν Δ/νσιν Ἀρχείων καὶ Διαβιβάσεως μὲ Τμήματα: Τηλεπικοινωνιῶν, Εἰδικῶν Εὑρετηρίων, Σημάνσεως, Καταρτίσεως Ἀρχείου καὶ Ἐρεύνης Ἀρχείου, δ) τὴν Δ/νσιν Ἐκπαιδεύσεως μὲ Τμήματα : Καταρτίσεως Προγραμμάτων Βασικῆς Ἐκπαιδεύσεως, Ἐκπαιδεύσεως ἐν Ὑπηρεσίᾳ καὶ Εἰδικῆς Ἐκπαιδεύσεως, ε) τὴν Δ/νσιν Συντηρήσεως Ὀχημάτων, στ) τὴν Δ/νσιν Συντηρήσεως Οἰκημάτων καὶ ζ) τὴν Δ/νσιν Συντηρήσεως Μέσων Ραδιοεπικοινωνίας.

Ἡ ἐσωτερικὴ διάρθρωσις τοῦ Κλάδου τῶν Εἰδικῶν Ὑπηρεσιῶν, ὅπως ἀκριβῶς παρουσιάζεται εἰς τὸ ὀργανοδιάγραμμα καὶ περιγράφεται εἰς τὴν προηγουμένην παράγραφον, ἀποτελεῖ ἐξαιρετικὸν παράδειγμα ἀρίστης κατανομῆς ἐργασιῶν, ποὺ διασφαλίζει : ἀνάπτυξιν εἰδικεύσεως προσωπικοῦ εἰς ὑψηλὸν ἐπίπεδον, ἀπόλυτον ἐξυπηρέτησιν τῶν λοιπῶν Ὑπηρεσιῶν καὶ τῶν Ὑπαλλήλων τοῦ Σώματος, καθὼς ἐπίσης καὶ συντονισμένην ἱκανοποίησιν τῶν ἀναγκῶν.

Διὰ νὰ ἐξηγηθοῦν τὰ πλεονεκτήματα τῆς διαρθρώσεως τοῦ εἴδους αὐτοῦ, ἡ ὁποία εἰς τὴν Διοικητικὴν Ἐπιστήμην, καλεῖται «Λειτουργικὴ Ὀργάνωσις», θὰ ἐξετάσωμεν τὸ Τμῆμα Εἰδικῶν Εὑρετηρίων. Τοῦτο εἶναι ἁρμόδιον νὰ δίδῃ εἰς κάθε ἁρμόδιον ἀστυνομικὸν πληροφορίας περὶ προσώπων, τὰ ὁποῖα ἐξετάζονται ἀπὸ αὐτὸν ὁπουδήποτε καὶ ὁποτεδήποτε. Ἡ ἀποστολὴ τοῦ Τμήματος αὐτοῦ συνίσταται εἰς τὴν

διασφάλισιν ἀπολύτου ἐνημερότητος διὰ τὰ διωκόμενα πρόσωπα καὶ ἀναζητούμενα πράγματα, τὴν ἄμεσον ἐνημέρωσιν κάθε ἁρμοδίου περὶ αὐτῶν καὶ τὴν διαβίβασιν τῶν σχετικῶν αἰτήσεων τούτων ἁρμοδίως διὰ τὴν περαιτέρω ἐκμετάλλευσίν των. Ἔτσι ὁ ἀστυνομικὸς Ἀσφαλείας (ντέντεκτιβ) ἔχει ὁλόκληρον τὸ ἀρχεῖον τῆς Ἀστυνομίας εἰς τὴν διάθεσίν του μὲ ἕνα τηλεφώνημα. Τὸ κεντρικὸν τοῦτο σύστημα, ὄχι μόνον διασφαλίζει συστηματικὴν καὶ ἄμεσον ἐνημέρωσιν τῶν ἀστυνομικῶν, ἀλλὰ καὶ ἀπαλλάσσει τὰς ὑπολοίπους Ὑπηρεσίας ἀπὸ τοῦ νὰ τηροῦν εὑρετήρια καὶ νὰ διαθέτουν πολύτιμον χρόνον διὰ τὴν ἐνημέρωσίν των. Μὲ τὸ σύστημα αὐτό, τὰ Εἰδικὰ Εὑρετήρια ἐξυπηρετοῦν ἀπολύτως τὰ «περιφερειακὰς» Ἀστυνομικὰς Ὑπηρεσίας,

Νεόδμητον οἴκημα τῆς ἀναδιοργανωθείσης Ἀστυνομίας τοῦ Σικάγου

πού ἔτσι ἀπαλλάσσονται ἀπὸ τὴν φροντίδα νὰ τηροῦν Εὑρετήρια καὶ μποροῦν ἀπερίσπαστοι νὰ ἐπιδοθοῦν εἰς τὸ πραγματικὸν ἀστυνομικὸν ἔργον των. Κατὰ ταῦτα ἡ ἀνάθεσις μιᾶς ἐργασίας εἰς μίαν Ὑπηρεσιακὴν Μονάδα καὶ ἡ κατὰ συνέπειαν ταύτης ἀπαλλαγὴ τῶν λοιπῶν Ὑπηρεσιῶν ἀπὸ τὴν ἐργασίαν αὐτήν, ἀποτελεῖ τὴν λεγομένην λειτουργικὴν ὀργάνωσιν. Δὲν εἶναι λειτουργικὴ ὀργάνωσις ὅταν δύο Ὑπηρεσιακαὶ Μονάδες ἀσχολοῦνται μὲ τὰ αὐτὰ ἢ παρεμφερῆ θέματα τοῦ ἰδίου ἀντικειμένου, π.χ. Ἐμπιστευτικὸν καὶ Διοικητικὸν Τμῆμα τοῦ Ἐπιτελείου Ἀστυνομίας Πόλεων μὲ θέματα προσωπικοῦ, πλὴν ὅμως τὸ ἓν μὲ ἀξιωματικοὺς τὸ ἕτερον μὲ κατωτέρους ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους.

Ἂς ἀσχοληθῶμεν ὅμως μὲ τὰς λεπτομερείας τῆς ὀργανώσεως τῶν Διευθύνσεων τῶν Ἀστυνομικῶν Ὑπηρεσιῶν διὰ νὰ ἴδωμεν τὸν τρόπον κατανομῆς τῶν ἁρμοδιοτήτων εἰς αὐτὰς καὶ τὰς βασικὰς γραμμὰς τοῦ τρόπου λειτουργίας των.

Ἀστυνομικαὶ Ὑπηρεσίαι.

Ὁ δεύτερος Ὑπαρχηγός, βοηθούμενος ἀπὸ τέσσαρας «Βοηθοὺς Ὑπαρχηγοῦ» — πρόκειται περὶ βαθμοῦ, δεδομένου ὅτι καὶ εἰς τὴν Ἀστυνομίαν τοῦ Σικάγου παρατηρεῖται πλήρης ἀπομάκρυνσις τῆς ὀνομασίας τῶν βαθμῶν ἀπὸ τὴν στρατιωτικὴν ὁρολογίαν — προΐσταται τοῦ κλάδου τῶν Ἀστυνομικῶν Ὑπηρεσιῶν.

Ὁ Κλάδος αὐτὸς διαλαμβάνει τὰς Διευθύνσεις : Τάξεως, Γενικῆς Ἀσφαλείας, Τροχαίας καὶ Ἀνηλίκους:

Ἡ Ἀστυνομία Τάξεως (ἢ ἡ ἐν στολῇ Ἀστυνομία).

Ἡ Διεύθυνσις Τάξεως ἔχει ἐπὶ κεφαλῆς ἕνα Διευθυντὴν (Chief), ὁ ὁποῖος βοηθεῖται ἀπὸ ἕνα Ὑποδιευθυντήν. Ὁ τελευταῖος προΐσταται τοῦ «Τμήματος Ἐργατικῶν Σχέσεων» καὶ ἐποπτεύει : Τὴν «Εἰδικὴν Δύναμιν», τὴν Ὑπηρεσίαν Ἀστυνομικῶν Κυνῶν, τὴν Ναυτικὴν Ἀστυνομικὴν Ὑπηρεσίαν, τὰς Εἰδικὰς Περιπολίας, τὰς Ἐπιχειρήσεις καὶ εἶναι ἐπιφορτισμένος μὲ τὴν διοίκησιν τῶν ἐκτάκτων ἐπιχειρήσεων εἰς τὰς Ἀστυνομικὰς Ὑποδιευθύνσεις τῆς Πόλεως : 1η, 2α, 4η, 5η καὶ 6η.

Εἰς τὸν Διευθυντὴν Τάξεως ὑπάγονται οἱ Διευθυνταὶ τῶν 6 Ὑποδ/νσεων (Περιοχῶν - Areas), ἤτοι τῆς Α' Ὑποδιευθύνσεως μὲ τὰ Τμήματα : 1ον, 2ον καὶ 21ον, τῆς Β' Ὑποδιευθύνσεως μὲ τὰ Τμήματα : 3ον, 4ον, 5ον καὶ 6ον, τῆς Γ' Ὑποδιευθύνσεως μὲ τὰ Τμήματα : 7ον 8ον καὶ 9ον, τῆς Δ' Ὑποδιευθύνσεως μὲ τὰ Τμήματα : 10ον 11ον, 12ον καὶ 13ον, τῆς Ε' Ὑποδιευθύνσεως μὲ τὰ Τμήματα : 14ον, 15ον 16ον καὶ 17ον, καὶ τῆς ΣΤ' Ὑποδιευθύνσεως μὲ τὰ Τμήματα : 18ον 19ον καὶ 20ον.

Γενικῶς εἰς τὴν Ἀστυνομίαν Τάξεως τοῦ Σικάγου ὁ Καθηγητὴς Γουΐλσον ἐφήρμοσε «σύμπτυξιν» ἢ μείωσιν τῶν Ἀστυνομικῶν Τμημάτων ἀπὸ 38 εἰς 21. Τοῦτο εἶναι ἀνάγκη διὰ κάθε Ἀστυνομίαν μετὰ τὸν ἐφοδιασμόν της διὰ μέσων κινήσεως καὶ ἐπικοινωνίας. Ἡ ἀλλαγὴ αὐτὴ ἐπεβλήθη εἰς πολλὰς πόλεις τῶν Η.Π.Α. μὲ οὐσιαστικὰ ὀφέλη διὰ τὴν Ἀστυνομίαν καὶ τὸ Κοινόν.

Ἡ Διεύθυνσις Γενικῆς Ἀσφαλείας.

Ἡ Διεύθυνσις Γενικῆς Ἀσφαλείας ἔχει ἐπὶ κεφαλῆς Διευθυντήν, βοηθούμενον ὑπὸ τριῶν Ὑποδιευθυντῶν. Ὅλαι αἱ Ὑπηρεσίαι τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας διοικοῦνται ἀπὸ τὸν Διευθυντὴν μέσω τῶν Ὑποδιευθυντῶν, ἐκτὸς τῆς «Εἰδικῆς Ὁμάδος Ἐμπιστευτικῶν Πληροφοριῶν», ποὺ ὑπάγεται ἀπ' εὐθείας εἰς αὐτόν. Ὁ πρῶτος Ὑποδιευθυντὴς εἶναι ἁρμόδιος διὰ τὸ σύνολον τῶν διοικητικῶν θεμάτων τῆς Διευθύνσεως. Ὁ δεύτερος προΐσταται τῶν Τμημάτων : α) Βομβῶν - Ἐμπρησμῶν, β) Ἀνθρωποκτονίας - Ἐγκληματικῶν Ἐπιθέσεων - Σεξουαλικῶν Ἐγκλημάτων, γ) Ληστειῶν καὶ δ) Κλοπῶν αὐτοκινήτων. Ὁ τρίτος προΐσταται τῶν Τμημάτων : ε) Διαρρήξεων καὶ στ) Γενικῶν Μέτρων Ἀσφαλείας. Ἕκαστον τῶν Τμημάτων τούτων ἐκτὸς τοῦ πρώτου διαθέτει Μονάδας Ἀνακρίσεων, μὲ Ὁμάδας διὰ κάθε Ὑποδιεύθυνσιν. Χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ ἑνότης διοικήσεως ποὺ ἐπετεύχθη διὰ τῆς ἀναδιοργανώσεως αὐτῆς καὶ ἡ λειτουργικὴ κατανομὴ τῶν θεμάτων ποὺ ἀπασχολοῦν τὴν Γενικὴν Ἀσφάλειαν, ὥστε νὰ εἰδικευθῇ τὸ προσωπικὸν εἰς ἕκαστον τούτων.

Ἡ Διεύθυνσις Τροχαίας Κινήσεως.

Τῆς Διευθύνσεως Τροχαίας Κινήσεως προΐστανται Διευθυντής. Εἰς αὐτὸν ὑπάγονται οἱ τρεῖς Ὑποδιευθυνταί. Ἐξ αὐτῶν, ὁ πρῶτος διοικεῖ τὸ Ἐπιτελεῖον Τροχαίας ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰ Γραφεῖα : Ἐπιχειρήσεων, Ἐκπαιδεύσεως, Ἀρχείου-Στατιστικῆς, Ἐνημερώσεως ἐπὶ θεμάτων Ὁδικῆς Ἀσφαλείας καὶ Εἰδικῶν Ὑπηρεσιῶν. Ὁ δεύτερος Ὑποδιευθυντὴς διοικεῖ τὸ 1ον Τμῆμα Ἀστυνομεύσεως Τροχαίας ποὺ ἀποτελεῖται ἐκ τῶν Ὁμάδων : Βεβαιώσεως Παραβάσεως Ταχύτητος διὰ Ραντάρ, Εἰδικῶν Ἀναζητήσεων καὶ Ἐρευνῶν καὶ Τροχαίας τῆς περιοχῆς Α' Ὑποδιευθύνσεως. Ὁ τρίτος Ὑποδιευθυντὴς διοικεῖ τὸ 11ον Τμῆμα Ἀστυνο-

μεύσεως Τροχαίας, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ 5 Ὁμάδας Τροχαίας, μίαν διὰ τὰς Β, Γ, Δ, Ε, καὶ ΣΤ Ἀστυνομικὰς Ὑποδιευθύνσεις.

Ἡ Διεύθυνσις Ἀστυνομίας Ἀνηλίκων.

Ἡ Διεύθυνσις Ἀστυνομίας Ἀνηλίκων διοικεῖται ἀπὸ Διευθυντὴν καὶ ὑποδιαιρεῖται εἰς τὰ Τμήματα : α) Διοικητικόν, β) Καταγραφῆς, γ) Μερίμνης, δ) Δικαστικοῦ Συνδέσμου, καὶ ε) Ἀστυνομικοῦ διὰ ὁλόκληρον τὴν περιοχὴν τῆς πόλεως. Εἰς τὴν Διεύθυνσιν αὐτὴν ἐτοποθετήθησαν καὶ ἀπὸ αὐτὴν διατίθενται ὅλαι αἱ γυναῖκες ἀστυφύλακες τῆς Ἀστυνομίας τοῦ Σικάγου, ἀναλόγως τῶν παρουσιαζομένων ἀναγκῶν καὶ τῶν ἄλλων Ὑπηρεσιῶν.

Ὑπηρεσίαι Ἐπιθεωρήσεως.

Ἔχει γίνει γενικὴ πεποίθησις ὅτι τότε μόνον ἕνας ὀργανισμὸς εἶναι ζωτικός, ὅταν διασφαλίζεται μεθοδικὴ ἐποπτεία τῶν ἐνεργειῶν τῶν μελῶν του, ὥστε νὰ διαπιστοῦται ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἡ συμφωνία πρὸς τὸ πρόγραμμα ἢ τὸ σχέδιον ἢ τὸν κανονισμὸν καὶ νὰ εἶναι δυνατὴ ἡ ἄμεσος διαπίστωσις τῶν ἀποκλίσεων ἀπὸ αὐτό, διὰ νὰ διορθωθοῦν αἱ τυχὸν ἀποκλίσεις ἢ νὰ τροποποιηθῇ ἡ σχετικὴ διάταξις. Ἡ πεποίθησις αὐτὴ ἐπέβαλε τὴν δημιουργίαν τοῦ εἰδικοῦ Κλάδου τῶν Ὑπηρεσιῶν Ἐπιθεωρήσεως τῆς Ἀστυνομίας τοῦ Σικάγου. Αἱ Ὑπηρεσίαι αὐταὶ μὲ τὸν ἕνα ἐκ τῶν Ὑπαρχηγῶν ἐπὶ κεφαλῆς, ἀποτελοῦνται ἀπὸ τὰ Τμήματα : α) Διοικητικῶν Ἐξετάσεων μὲ Γραφεῖα : Παραπόνων, Νομικῶν Θεμάτων, Γενικῶν καὶ Εἰδικῶν Ἐρευνῶν, β) Εἰδικῶν μὲ Γραφεῖα : Διοικητικῶν καὶ Ἐπιχειρησιακῶν Πληροφοριῶν, γ) Ἐπιθεωρήσεως μὲ Γραφεῖα : Ἐπικοινωνιῶν, Καταρτίσεως Ἀρχείου Ἐγκλημάτων, Ἐπιθεωρήσεως Ὑπηρεσιῶν, Ἀρχείου καὶ Κανονισμῶν, δ) Ἠθῶν-Λεσχῶν μὲ Γραφεῖα : Διοικητικόν, Παιγνίων, Χορηγήσεως Ἀδειῶν, Ναρκωτικῶν, Πορνείας καὶ Ἀνηθικότητος.

Αἱ ἀστυνομικαὶ ἐπιχειρήσεις διεξάγονται ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν ἀνωτέρου Ἀξιωματικοῦ, ὁ ὁποῖος διαθέτει εἰδικὸν σχῆμα Σταθμοῦ Διοικήσεως.

Τὰ πλεονεκτήματα τῆς διεξαγωγῆς τῶν διοικητικῶν ἐξετάσεων ὑπὸ Κεντρικοῦ ὀργάνου εἶναι καταφανῆ. Ἡ ἀνάθεσις τῆς ἐποπτείας τῶν ἐνεργειῶν ποὺ ἔχουν ἀντικείμενον τὰ Ἤθη καὶ τὰς Λέσχας εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν Ἐπιθεωρήσεως, εἶναι μία ἀπὸ τὰς πλέον σημαντικὰς μεταβολάς. Ἡ σημασία τοῦ ἀντικειμένου αὐτοῦ καὶ οἱ κίνδυνοι τοὺς ὁποίους τοῦτο ἐδημιούργησε κατὰ τὸ παρελθόν, ὡδήγησαν εἰς τὴν ὑπαγωγὴν τῆς συστηματικῆς παρακολουθήσεως τῶν ἁρμοδίων Ἀστυνομικῶν Ὑπηρεσιῶν ἐπ' αὐτοῦ εἰς ἀνώτερον καὶ κεντρικὸν διοικητικὸν Κλιμάκιον.

Ἀναδιοργάνωσις.

Ἡ λέξις «Ἀναδιοργάνωσις» ἀπετέλεσε τὸ κύριον χαρακτηριστικὸν τῆς προσπαθείας τῆς Ἀστυνομίας τοῦ Σικάγου κατὰ τὴν τελευταίαν τετραετίαν. Μεταβολαὶ εἰς τὸ ὀργανωτικὸν σχῆμα ἦσαν ἀπαραίτητοι διὰ τὰς μετέπειτα βελτιώσεις καὶ

ἰδίως διὰ τὴν διασφάλισιν—αὐτοῦ ποὺ μὲ μίαν λέξιν ἀποκαλοῦμεν—Διοικήσεως. Μὲ βάσιν τὰς ἀρχὰς ποὺ σήμερον περισσότερον ἀπὸ ἄλλοτε ἔχουν γίνει τὸ «πιστεύω» εἰς κάθε ὁμαδικὴν προσπάθειαν, εἴτε λέγεται Στράτευμα εἴτε Δημοσία Ὑπηρεσία εἴτε Ἰδιωτικὴ Ἐπιχείρησις, ἡ Ἀστυνομία τοῦ Σικάγου ἔλαβε τὸ κανονικὸν λειτουργικόν της σχῆμα. Αἱ Ὑπηρεσίαι της ἀπέκτησαν συγκεκριμένον ἀντικείμενον πρὸς τὸ ὁποῖον ἡ προσπάθειά των πρέπει νὰ κατευθύνεται κατὰ τρόπον οὐσιαστικόν, συντονισμένον καὶ ἐλεγχόμενον. Ὁ κάθε ὑπάλληλός της, ἀστυνομικὸς ἢ διοικητικός, ἔχει ὡρισμένον ἔργον νὰ ἐπιτελέσῃ, ἀπολύτως γνωστὸν εἰς αὐτὸν καὶ εἰς τοὺς ἄλλους. Ἡ τελεία γνῶσις τῆς ἐργασίας τοῦ κάθε ὑπαλλήλου δίδει τὴν δυνατότητα τῆς ἀπολύτου καὶ ὑπευθύνου ἐκτελέσεώς της. Ἡ γνῶσις τῆς ἐργασίας τῶν ἄλλων ἐμποδίζει τὴν παρέμβασιν τοῦ ἀναρμοδίου εἰς αὐτήν, διασφαλίζει τὴν δημιουργικὴν ἐποπτείαν τῆς καλῆς ἐκτελέσεως καὶ διευκολύνει τὴν ἀκριβῆ ἀξιολόγησίν της ἀπὸ τοὺς εἰδικῶς τεταγμένους πρὸς τοῦτο.

Ἐπιτελεῖον, τὸ ὁποῖον σκέπτεται κατὰ τρόπον μεθοδικὸν καὶ μὲ βάσιν τὸ «χθὲς» διὰ τὸ «αὔριον», τὸ ὁποῖον χαράσσει τὴν κατεύθυνσιν ποὺ ὁ ὀργανισμὸς πρέπει νὰ ἀκολουθήσῃ καὶ τὴν καθιστᾶ κατανοητὴν εἰς ὅλα τὰ μέλη τοῦ ὀργανισμοῦ, ἀποτελεῖ τὴν ἐγγύησιν τῆς ἀποδοτικῆς κατευθύνσεως τῆς Ἀστυνομικῆς Ὁμάδος ἀπὸ πάσης πλευρᾶς.

Ἀστυνομικαὶ καὶ Εἰδικαὶ Ὑπηρεσίαι καθὼς ἐπίσης καὶ αἱ Ὑπηρεσίαι Ἐπιθεωρήσεως, ὠργανωμέναι ὅπως τὸ ἀντικείμενον ἑκάστης ἐπιβάλλει, ἀποτελοῦν ἁρμονικὴν ἑνότητα καὶ διασφαλίζουν τὴν ἀπόλυτον πραγμάτωσιν τῶν σκοπῶν ποὺ ὁ Ἡγέτης μὲ τὸ Ἐπιτελεῖον του καθώρισε. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἔννοια τῆς ἀναδιοργανώσεως τῆς Ἀστυνομίας τοῦ Σικάγου διὰ τὴν ὁποίαν ἐχρησιμοποιήθη τὸ σύνολον τῶν διδαγμάτων τῆς Διοικητικῆς Ἐπιστήμης καὶ Τεχνικῆς ἀπὸ τὸν πλέον εἰδικόν, τὸν Καθηγητὴν αὐτῆς W.O. Wilson.

Ἡ Διοικούσα Ἱεραρχία.

Ἑξήκοντα δύο ἀξιωματικοὶ ἀποτελοῦν τὴν ἀνωτέραν ἢ τὴν «διοικοῦσαν» ἱεραρχίαν τῆς Ἀστυνομίας τοῦ Σικάγου. Εἰς αὐτοὺς ἔχει ἀνατεθῆ ἡ εὐθύνη διὰ τὴν ἐπιτυχῆ πραγμάτωσιν τῶν σκοπῶν τῆς ἡγεσίας της. Ὁ κάθε ἕνας ἔχει ἐπιφορτισθῆ μὲ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἀστυνομικῆς πολιτικῆς καὶ τῶν σχεδίων εἰς τοὺς ὑπ' αὐτόν. Ἡ ἀνάπτυξις αὐτή, οὐσιαστικὴ καθὼς πρέπει νὰ εἶναι, γίνεται κατὰ τὰς συχνὰς προσωπικὰς ἐπαφὰς τῶν ἀξιωματικῶν αὐτῶν μὲ τοὺς ὑφισταμένους των καὶ ἀποβλέπει εἰς τὸ νὰ μυήσῃ αὐτοὺς—ὄχι ἁπλῶς νὰ τοὺς ἐνημερώσῃ—εἰς τὴν χαραχθεῖσαν πολιτικήν, νὰ ἐξηγήσῃ μὲ σαφήνειαν καὶ εἰς τὰς τρεῖς διαστάσεις των ὅλους τοὺς παράγοντας ποὺ τὴν ἐπέβαλον, νὰ παρουσιάσῃ τὰ ὀφέλη ἀπὸ τὴν πραγμάτωσίν της διὰ τὴν Κοινωνίαν, τὴν Ἀστυνομίαν καὶ αὐτοὺς τοὺς ἰδίους καὶ νὰ καταδείξῃ ὅτι ἡ πορεία ἢ στάσις ἔξω ἀπὸ τὴν κατεύθυνσιν αὐτὴν δημιουργεῖ κινδύνους καὶ συνεπείας καταστρεπτικάς.

Οἱ ἀξιωματικοί αὐτοί, προερχόμενοι ἐκ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, ἐπελέγησαν καὶ ἐτοποθετήθησαν ἕκαστος εἰς τὴν θέσιν διὰ τὴν ὁποίαν ἐκρίθη κατάλληλος, ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον ὑπὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας καὶ τοὺς Ὑπαρχηγούς του. Ἡ ἐπιλογὴ ἔγινε κατόπιν ἐπισταμένης καὶ λεπτομεροῦς ἐξετάσεως τῶν γνώσεων, τῶν ἱκανοτήτων καὶ τῆς πείρας αὐτῶν ὑπὸ εἰδικῶν «Συμβούλων Προσωπικοῦ», ὅπως ἀποκαλοῦνται οἱ εἰδικοὶ διὰ τὴν ἐπιλογὴν τῶν ἀνωτέρων ὑπαλλήλων τῶν Ἰδιωτικῶν Ἐπιχειρήσεων.

(Συνεχίζεται)

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ "ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ„

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ**

Ποιὸς νὰ τὸ πίστευε ὅτι μέσα στὸν «Εὐαγγελισμό», τὸ ὑποδειγματικὸ αὐτὸ Νοσοκομεῖο, ποὺ τὸν περασμένο αἰώνα ἵδρυσε ἡ ἀείμνηστη βασίλισσα Ὄλγα γιὰ νὰ ἀνακουφίζῃ τὸν ἀνθρώπινο πόνο καὶ τὴν ἀρρώστεια καὶ νὰ σώζῃ ζωές, θὰ γινόταν ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ συνταρακτικὰ καὶ τὰ περισσότερο θηριώδη ἐγκλήματα. Ἡ δολοφονία τῆς Κυριακούλας Θαλασσινοῦ, μιᾶς περίεργης γυναίκας 55 χρόνων ἀπὸ τὴν Αἴγινα, ποὺ χρόνια ὑπηρετοῦσε πιστὰ στὸ νοσοκομεῖο καὶ ἦταν ἐπόπτρεια τοῦ κατωτέρου γυναικείου προσωπικοῦ καὶ ποὺ σκοτώθηκε, ἀφοῦ κτυπήθηκε πρῶτα μ' ἕνα κούτσουρο στὸ κεφάλι καὶ ὕστερα σφάχτηκε μ' ἕνα μαχαίρι. Καὶ τὸ ἔγκλημα αὐτό, ποὺ φάνηκε τόσο σκοτεινὸ καὶ μυστηριῶδες στὴν ἀρχή, ἦταν τὸ πρῶτο μεγάλο ἔγκλημα ποὺ διηλεύκανε ἐντελῶς ἐπιστημονικὰ καὶ ὄχι συμπτωματικὰ ἡ Γενικὴ Ἀσφάλεια Ἀθηνῶν, ἐφαρμόσασα τὴν πεῖρα καὶ τὰ διδάγματα τῆς ἐπιστημονικῆς Ἀστυνομίας καὶ τῆς Ἐγκληματολογίας ποὺ εἶχαν διδαχθῆ οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ ὑπάλληλοί της, ἀπὸ τὴν πρώτη διοργανωτικὴ Ἀγγλικὴ Ἀποστολὴ ὑπὸ τὸν μακαρίτη, τὸν Σὲρ Φρέντερικ Χαλλιντέϋ. Ἡ μέσα σὲ λίγες ὧρες διαλεύκανσις τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου κακουργήματος ἀπετέλεσε καὶ τὸν πρῶτο πραγματικὸ μεγάλο θρίαμβο τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος στὸν ἐγκληματικὸ τομέα μέσα στὴν Ἀθήνα.

Θυμᾶμαι σὰν νἄναι τώρα τὸ στυγερὸ ἐκεῖνο ἔγκλημα γιὰ ἕνα ἰδιαίτερο λόγο. Γιατὶ δὲν τὸ παρακολούθησα ἀπὸ τὴν ἀρχὴ καὶ ὅταν τὸ ἔμαθα ξαφνικὰ τὸ βρῆκα καὶ σχεδὸν διαλευκασμένο. Καὶ αὐτὸ συνέβη γιατὶ τὸ ἔγκλημα ἐκεῖνο ἔγινε τὴν νύκτα τῆς τελευταίας Ἀποκρηᾶς, Κυριακῆς 17 Μαρτίου 1929, ἀνακαλύφθηκε ξημερώματα τὴν Καθαρὴ Δευτέρα καὶ διαλευκάνθηκε μέσα στὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας, ἀφοῦ ἡ ἐνοχὴ τοῦ κακούργου ποὺ τὸ ἔκαμε διαπιστώθηκε μὲ ἀτράνταχτα στοιχεῖα ποὺ ἀποτελοῦσαν πλήρη, μαθηματικὴ μπορεῖ κανένας νὰ πῇ, ἀπόδειξι τῆς ἐνοχῆς του. Καὶ δὲν τὸ παρακολούθησα ἀπὸ τὴν ἀρχὴ γιατὶ πρὶν ἀπὸ τὸν μακαρίτη τὸ Γιάννη τὸ Μεταξᾶ, ὁ ὁποῖος ἔκανε τὴν Κυριακὴ ἀργία γιὰ τὶς ἐφημερίδες καὶ γιὰ τοὺς δημοσιογράφους, οἱ ἐργαζόμενοι εἰς τὶς ἐφημερίδες τὸν παληὸ ἐκεῖνο καιρὸ εἴμαστε οἱ παρίαι. Δουλεύαμε ἀκατάπαυστα σχόλη, Κυριακή, χωρὶς καμμιᾶς μέρας τὴ βδομάδα ξεκούρασι καὶ εἴχαμε μονάχα ἀνάπαυσι καὶ ἀργία, καὶ αὐτὴ μισερή, Πρωτοχρονιά, Χριστούγεννα, Λαμπρή, τῆς Παναγίας τὸ Δεκαπενταύγουστο καὶ τὴν τελευταία Ἀποκρηά. Δηλαδὴ πέντε μέρες τὸ χρόνο. Ἡ ἀργία μάλιστα τῆς Ἀποκρηᾶς ἦταν σπασμένη γιατὶ δουλεύαμε τὸ πρωϊνὸ γιὰ νὰ βγάλουμε τὰ ἀπογευματινὰ τῆς Κυριακῆς καὶ δὲν δουλεύαμε τὴν νύχτα τῆς Ἀποκρηᾶς καὶ τὸ πρωῒ τῆς Καθαρῆς Δευτέρας. Πιάναμε δουλειὰ τὸ ἀπόγευμα τῆς Καθαρῆς Δευτέρας. Μὲ αὐτὴ τὴν διαρρύθμισι τῆς ἀργίας μας, καταφέρναμε καὶ νὰ πᾶμε στὸ μεγάλο χορὸ ποὺ ἔδινε τὰ προπολεμικὰ χρόνια ἡ Ἕνωσις τῶν Συντακτῶν, πρῶτα στὸ παληὸ Δημοτικὸ Θέατρο ποὺ εἶχε χτίσει ὁ μακαρίτης ὁ Συγγρός, ἀπέναντι στὴν Ἐθνικὴ Τράπεζα καὶ στὸ χῶρο ὅπου σήμερα εἶναι ἡ πλατεία Κοτζιᾶ, καὶ μετὰ στὰ Ὀλύμπια ποὺ ἀποτελοῦσε τὴν καλύτερη καὶ μεγαλύτερη κοσμικὴ καὶ ἀριστοκρατικὴ συγκέντρωσι τῆς προπολεμικῆς Ἀθήνας καὶ ποὺ ἀπασχολοῦσε μῆνες πρὶν καὶ κάμποσες μέρες μετὰ τὴν τότε καλὴ Ἀθηναϊκὴ Κοινωνία. Καὶ κατακουρασμένοι καὶ ξενυχτισμένοι ἀπὸ τὸν ἱστορικὸ καὶ ἀξέχαστο ἐκεῖνο λαμπρὸ χορὸ ποὺ συνεκέντρωνε τὸ ἄϊ-λάϊφ, τὴν ἀφρόκρεμα τῆς Ἀθήνας καὶ ποὺ βάσταγε ὡς τὰ χαράματα, πηγαίναμε ὕστερα γιὰ τὰ Κούλουμα. Ἔτσι κι' ἐκεῖνο τὸν χρόνο, ἀφοῦ εἶχα ὀργιάσει κυριολεκτικῶς στὰ «Ὀλύμπια», ἐκεῖ ὅπου σήμερα ἡ Ἐθνικὴ Λυρι-

κὴ Σκηνή, χορεύοντας ὡς τὰ ξημερώματα, πῆγα ὕστερα γιὰ νὰ συνεχίσω τὸ γλέντι μου στὰ Κούλουμα, προσκαλεσμένος στὸ κτῆμα ἑνὸς συγγενοῦς μου, λίγο πιὸ ἔξω ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ὅπου δινότανε τρικούβερτο γλέντι. Εἶχα ζήσει γιὰ καλὰ τὴν ἀργία μου ἐκείνη καὶ γύρισα τὸ ἀπόγευμα τῆς Καθαρῆς ἐκείνης Δευτέρας κατάκοπος στὴν Ἀθήνα, σκεπτόμενος νὰ ρωτήσω τηλεφωνικῶς κανένα συνάδελφο τοῦ ἀστυνομικοῦ ρεπορτάζ γιὰ τὰ νέα ποὺ θὰ εἴχαμε, νὰ γράψω στὰ πεταχτὰ καὶ γρήγορα τὶς εἰδήσεις μου καὶ νὰ πάω νὰ ξεκουράσω τὸ τόσο κουρασμένο, ἀπὸ τὸ ἑορταστικὸ ἐκεῖνο ὄργιο, κορμί μου. Μὰ σὰν μπῆκα μέσα στὰ γραφεῖα τῆς ἐφημερίδος ποὺ δούλευα τότε, βρῆκα τὸν ἀρχισυντάκτη μου νὰ μὲ περιμένῃ πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα.

—Ἔλα κι' ἄργησες βρὲ παιδί, μοῦ εἶπε. Καὶ τὸ θέλω τοὐλάχιστον τρεῖς στῆλες.

—Ποιό ; ρώτησα, γιατὶ δὲν εἶχα ἰδέαν τοῦ πράγματος.

—Ποιό ; Μὰ τὸ ἔγκλημα τοῦ «Εὐαγγελισμοῦ», ἀπήντησε. Ἢ δὲν τὸ ξέρεις; Γιὰ τὴν γρηὰ ποὺ βρήκανε σκοτωμένη ἐκεῖ μέσα, ἐξακολούθησε.

—Πῶς δὲν τὸ ξέρω, εἶπα πηγαίνοντας νὰ τὰ μπαλώσω. Μὰ δὲν εἶμαι καθόλου ἕτοιμος ἀκόμη. Θέλω νὰ συμπληρώσω μερικὰ στοιχεῖα γιὰ ν' ἀρχίσω τὸ γράψιμο.

—Ἄντε τὸ λοιπὸν γρήγορα γιατὶ τὸ θέλω γιὰ τὴν πρώτη σελίδα ποὺ κλείνει νωρίς. Γρήγορα.

—Θὰ συμπληρώσω τὰ στοιχεῖα μου καὶ θἄρθω νὰ γράψω, ἀπήντησα. Ἄλλως τε μὴ ξεχνᾶς ὅτι εἴμαστε σήμερα καὶ ἀργία. Τί διάβολο, πέντε μέρες τὸ χρόνο ἔχουμε κι' ἐμεῖς οἱ σκλάβοι. Ἢ τὶς ἔχουμε τὶς ἀργίες αὐτὲς ἢ δὲν τὶς ἔχουμε, πρόσθεσα, ζητώντας καὶ τὰ ρέστα γιὰ νὰ καλύψω τὴν γκάφα μου ἀφοῦ δὲν εἶχα ἰδέα ἀκόμη γιὰ τὸ ἔγκλημα τοῦ «Εὐαγγελισμοῦ».

Ἀπὸ τὰ γραφεῖα τῆς «Καθημερινῆς» στὴν ὁδὸ Σωκράτους, ὅπου δούλευα καὶ τότε, ξεκίνησα στὸ λεφτό. Ἄρπαξα ἕνα ταξὶ καὶ σὲ λίγα λεπτὰ βρέθηκα στὸν «Εὐαγγελισμό». Βρῆκα στὴν πόρτα φίλους ἀστυφύλακες τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας μόνο, ποὺ μοῦ εἶπαν ἄκρες μέσες μόνον ὅτι ἤξεραν, λέγοντας ὅτι εἶχαν σκοτώσει μιὰ γρηά, ὅτι ὕστερα ἀπὸ λίγες ὧρες εἶχε βρεθῆ καὶ συλληφθῆ μέσα στὸ νοσοκομεῖο ὁ φονηάς, ὅτι δὲν εἶχε ὁμολογήσει ἀλλὰ δὲν ξέρανε οὔτε ὀνόματα, οὔτε λεπτομέρειες. Ὁ τότε Διοικητὴς τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας, συνταξιοῦχος σήμερα Διευθυντής, καὶ ἤδη δικηγόρος κ. Ἀριστοτέλης Κουτσουμάρης καὶ ὁ Ὑποδιοικητής, ὁ μακαρίτης πιὰ τότε Ἀστυνόμος καὶ μετὰ Ἀρχηγὸς τοῦ Σώματος Θεόδωρος Λεονταρίτης εἶχαν πιὰ πρὶν ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα τελειώσῃ τὴν δουλειά τους καὶ εἶχαν φύγει.

—Ποῦ θὰ τοὺς βρῶ βρὲ παιδιά ; τοὺς ρώτησα.

—Δὲν ἔχουμε ἰδέα!

Ἀπὸ τὸν «Εὐαγγελισμὸ» μὲ τὸ ἴδιο ταξὶ βρέθηκα σὲ λίγο στὴν ὁδὸ Σατωβριάνδου, στὸ τέρμα της, ὅπου σ' ἕνα μικρὸ παληὸ τριώροφο κτίριο ἦταν τότε τὰ γραφεῖα τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν, ποὺ εἶχε τὸ δέκατον τοῦ σημερινοῦ της προσωπικοῦ ἀλλὰ καὶ τῆς σημερινῆς της τεραστίας κινήσεως. Στὰ γραφεῖα τοῦ Διοικητοῦ καὶ Ὑποδιοικητοῦ ἐβασίλευε σκοτάδι, ἀλλ' εὐτυχῶς ἀπὸ τὸν ἀξιωματικὸ τῆς ὑπηρεσίας ἔμαθα ὅτι εἶχαν φύγει πρὶν ἀπὸ λίγα λεπτὰ μόλις καὶ οἱ δυό τους καὶ ὅτι θὰ τοὺς εὕρισκα στὴν «Ἥβη», τὸ πασίγνωστο ζυθεστιατόριο ποὺ ἦταν στὴν πλατεῖα τῆς Ὁμονοίας, καὶ στὸ τέρμα ἀκριβῶς τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου, ἀπέναντι ἀπὸ τὸ σημερινὸ κέντρο τοῦ Πράπα. Ἐκεῖ βρῆκα καὶ τοὺς δυὸ καθησμένους καὶ τρώγανε. Ἀδελφικοί μου φίλοι καὶ οἱ δύο.

—Καλῶς τονε, μοῦ εἶπαν γελώντας. Καὶ μεῖς ἀπὸ τὸ πρωὶ σὲ ζητούσαμε, ἀλλὰ τοῦ λόγου σου γλένταγες καθὼς μᾶς εἶπαν στὰ Κούλουμα, ἐνῶ ἐμεῖς παιδευόμαστε ὅλη τὴν ἡμέρα στὸν «Εὐαγγελισμὸ» γιὰ τὸ ἔγκλημα.

—Γιί αὐτὸ ἀκριβῶς ἦλθα. Γιὰ τὸ ἔγκλημα. Γιατὶ χάνομαι.

—Καλά..... Καλά..... ἀγαπητέ μου, μοῦ εἶπε ὁ κ. Κουτσουμάρης. Κάθησε πρῶτα νὰ φᾶς.

—Ἀδύνατον. Πρῶτα γιατὶ ἔχω φάει τὸν περίδρομο στὰ Κούλουμα, καὶ δεύτερον γιατὶ ὅπως σᾶς εἶπα πνίγομαι στὴ δουλειά. Ἔχουν σκυλιάσει στὴν ἐφημερίδα μου καὶ θέλουν νωρὶς τὴν ὕλη.

—Κάθησε νὰ πάρῃς τουλάχιστον μιὰ μπύρα μαζί μας καὶ νὰ μᾶς ἀφήσῃς καὶ μᾶς νὰ βάλουμε μιὰ μπουκιὰ στὸ στόμα μας, γιατὶ ἔχουμε ἀπὸ τὸ πρωὶ θεονύστικοι καὶ κοντεύουν μεσάνυχτα. Τσακιστήκαμε στὴ δουλειά, ἀλλὰ τὸ βγάλαμε ἐπὶ τέλους. Καὶ πίνοντας θὰ ἔχῃς ὅλες σου τὶς πληροφορίες ἀγαπητέ μου, μοῦ εἶπε ὁ καλὸς καὶ ἀξέχαστος φίλος μου κ. Κουτσουμάρης.

Πραγματικά, χάρις εἰς τὶς πληροφορίες ποὺ μοῦ δώσανε καὶ οἱ δύο πολύτιμοι καὶ ἀξέχαστοι φίλοι μου καὶ ποὺ ἦταν ὁλοζώντανες καὶ λαχταριστές, κατάφερα πάλι ὄχι μονάχα νὰ τὰ μπαλώσω στὴν ἐφημερίδα μου, ἀλλὰ νὰ ζήσω καὶ τὸ ἔγκλημα ἐκεῖνο.

Ἡ Κυριακούλα Θαλασσινοῦ, μιὰ μεσόκοπη πιά, τότε σχεδὸν γρηά, μὰ ποὺ ἐννοοῦσε νὰ κοροϊδεύῃ τὸν ἑαυτό της καὶ νὰ παριστάνῃ τὴν νέα, ὑπηρετοῦσε πρὶν ἀπὸ καμμιὰ εἰκοσιπενταριὰ χρόνια στὸν «Εὐαγγελισμὸ» καὶ ἀπὸ ἁπλῆ καθαρίστρια, τὸ πρῶτο, εἶχε σιγὰ-σιγὰ προαχθῆ σὲ μιὰ ἐπόπτρεια τοῦ κατώτερου προσωπικοῦ καὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἄλλα καθήκοντά της ἔπρεπε νὰ ξυπνᾶ στὶς 3 μετὰ τὰ μεσάνυχτα, νὰ πηγαίνῃ στὸ θυρωρεῖο καὶ νὰ παίρνῃ ἀπὸ τὸν ὑπάλληλο τοῦ προμηθευτοῦ ποὺ ἔφθανε ἐκεῖ τὸ γάλα γιὰ τοὺς ἀρρώστους καὶ νὰ τὸ βράζῃ, ὥστε νὰ εἶναι ἕτοιμο γιὰ τὸ πρωϊνὸ ρόφημα τῶν ἀρρώστων. Γιὰ τὸν λόγο ἀκριβῶς αὐτὸν εἶχε στὴν διάθεσί της ἕνα μικρὸ καμαράκι στὸ ἡμιϋπόγειο τοῦ παληοῦ κτιρίου καὶ πρὸς τὸ πίσω μέρος αὐτοῦ, ποὺ ἔβλεπε στὴν τότε πίσω πελώρια, πρὶν νὰ κτισθοῦν σ' αὐτὴν τὰ νέα κτίρια, αὐλὴ τοῦ νοσοκομείου. Μὰ ἂν καὶ εἶχε στὴν διάθεσί της τὸ δωμάτιο ἐκεῖνο, ἡ Θαλασσινοῦ πολὺ λίγες ὧρες κοιμότανε σ' αὐτό, γιατὶ κατὰ τὶς δέκα ἡ ὥρα κάθε βράδυ, ἔπαιρνε τὰ στρωσίδια της ἀπὸ τὸ καμαράκι της καὶ συμπλήρωνε τὸν ὕπνο της μέσα στὰ μικρὰ τότε μαγειρεῖα τοῦ μικροῦ νοσοκομείου, ποὺ δὲν εἶχε οὔτε τὸ δέκατον ἀπὸ τὴν σημερινὴ κίνησι νοσηλευομένων καὶ συνεπῶς προσωπικοῦ. Ἔστρωνε λοιπὸν τὰ στρωσίδια της ἀπάνω στὸ μεγάλο μαρμάρινο τραπέζι τῆς κουζίνας ὥστε νὰ τὴν φωνάζουν ἀμέσως μόλις ἔφθανε ὁ ὑπάλληλος τοῦ προμηθευτοῦ τοῦ γάλακτος. Καὶ ἀφοῦ τὸ ἔβραζε καὶ τὸ ἔβαζε στὸ μέρος ποὺ θὰ τὸ ἔπαιρναν οἱ μαγείρισσες καὶ οἱ καμαριέρες, ξαναπήγαινε στὸ καμαράκι της γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὸν ὕπνο της.

Κατὰ τὰ ξημερώματα τῆς Καθαρῆς Δευτέρας 18 Μαρτίου τοῦ 1929, ὁ ὑπάλληλος τοῦ προμηθευτοῦ μπῆκε ἀπὸ τὴν πρὸς τὸ Μαράσλειο πόρτα τῆς ὑπηρεσίας τοῦ τότε μικροῦ νοσοκομείου καὶ ἐπειδὴ δὲν βρῆκε ἐκεῖ τὴ Θαλασσινοῦ, προχώρησε μέσα καὶ πῆγε στὸ μαγειρεῖο γιὰ νὰ τὴν ξυπνήσῃ, ὅπως ἔκανε πολλὲς φορές, ὅταν τύχαινε καὶ ἡ κυρὰ-Κυριακούλα δὲν ξυπνοῦσε μόνη της γιατὶ τὴν εἶχε πάρει βαρειὰ ὁ ὕπνος. Ἀλλὰ ἐκείνη τὴν νύχτα ὁ μικρὸς τοῦ προμηθευτῆ ξαναγύρισε καὶ εἶπε στὸ θυρωρὸ Κώστα Βαλαβάνη, γελώντας :

—Δὲν βρῆκα τὴν Κυριακούλα στὸ στέκι της, δηλαδὴ στὸ μαρμάρινο τραπέζι τῆς κουζίνας. Μπᾶς καὶ πῆγε σὲ κανένα χορὸ γιὰ νὰ γιορτάσῃ τὸ καρναβάλι καὶ δὲν γύρισε ἀκόμα ; Λὲς νὰ ἔχῃ μεθύσει ;

—Σῶμα καϋμένε..... Κάπου ἄλλου θἄναι..... Θὰ τὴν βροῦμε...., εἶπε ὁ θυρωρός.

Ὁ θυρωρὸς φώναξε μιὰ ἀπὸ τὶς καθαρίστριες, τὴν κυρὰ Μαρία, καὶ τὴν παρακάλεσε νὰ πάῃ ἴσαμε τὸ καμαράκι τῆς Κυριακούλας γιὰ νὰ δῇ μήπως ἐκείνη, αὐτὸ τὸ βράδυ, κοιμήθηκε ἐκεῖ κάπως βαρύτερα ἀπὸ τὶς ἄλλες νύχτες καὶ συνέχισε μονοκόμματα τὸν ὕπνο της ἐκεῖ καὶ δὲν ἐπῆγε ὅπως ἄλλοτε στὸ μαρμάρινο τραπέζι τῆς κουζίνας. Ἡ Μαρία ἔσπευσε ἀμέσως νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐντολὴ τοῦ θυρω-

ροῦ. Ἔφτασε ὡς τὸ καμαράκι τῆς Κυριακούλας καὶ βρῆκε τὴν πόρτα μισοανοικτή.

—Κυρὰ Κυριακούλα, ξύπνα..... Ἤλθε τὸ γάλα γιὰ νὰ τὸ βράσῃς.

Καμμία ἀπάντησις.

—Δὲν ἀκοῦς..... Ξύπνα.

Καὶ πάλι καμμιὰ ἀπάντησις. Ἡ Μαρία ἐκύτταξε καὶ στοὺς διαδρόμους καὶ στὴν τουαλέττα καὶ δὲν τὴν βρῆκε. Καὶ τότε πῆγε καὶ ἐξύπνησε τὴν διευθύντρια τοῦ προσωπικοῦ τοῦ «Εὐαγγελισμοῦ» κυρίαν Ἀγγελικὴν Φικιώρη, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ ἀνέφερε τὴν κάπως παράξενη ἐξαφάνισι τῆς Κυριακούλας Θαλασσινοῦ. Ἡ κυρία Φυκιώρη ἀνησύχησε καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρό, μαζὶ μὲ τὴ Μαρία ἐπῆγαν νὰ ἀρχίσουν ἔρευνες γιὰ νὰ δοῦνε μήπως εἶχε πάθει τίποτε κἄπου ἡ ἐπόπτρεια τῶν καθαριστριῶν. Φυσικὰ τὴν ἔρευνά τους ἀρχίσανε καὶ πάλι ἀπὸ τὸ καμαράκι. Οἱ δυὸ γυναῖκες μπῆκαν μαζί, ἀφοῦ ἄνοιξαν ὁλότελα τὴ μισανοιγμένη πόρτα. Ἐπικρατοῦσε σκοτάδι. Μὰ μόλις βρῆκαν, ἀριστερὰ ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς κάμαρας, τὸ διακόπτη καὶ τὸν ἐγύρισαν, ξεφώνησαν ἀπὸ τὴν φρίκη ποὺ δοκίμασαν. Γιατὶ μέσα στὴν μέση τῆς κάμαρας ἦταν ἁπάνω στὸ μωσαϊκὸ νεκρή, μὲ σπασμένο τὸ κεφάλι της καὶ μὲ ἄλλα τραύματα, ἡ δυστυχισμένη Κυριακούλα φορώντας τὰ νυχτικά της. Τὸ πτῶμα της ἔπλεε κυριολεκτικῶς στὰ αἵματα.

Χωρὶς νὰ κάνουν μεγάλη φασαρία οἱ δύο γυναῖκες γιὰ νὰ μὴν ξυπνήσουν καὶ μάθουν τίποτε οἱ νοσηλευόμενοι καὶ συγκλονισθοῦν, πῆγαν ἀμέσως καὶ ξύπνησαν τὸν γιατρὸ τῆς ὑπηρεσίας καὶ τὸν διευθυντὴ τοῦ ἱδρύματος. Ξαναγύρισαν καὶ ὁ γιατρὸς διαπίστωσε τὸν θάνατο καὶ κατάλαβε ὅτι ἡ δυστυχισμένη Κυριακούλα Θαλασσινοῦ εἶχε πέσει θῦμα ἐγκλήματος. Ἀμέσως εἰδοποίησαν τὸ Γ' Τμῆμα μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ξυπνήσῃ καὶ νὰ σπεύσῃ ὁ τότε Διοικητὴς τοῦ Παραρτήματος, Ὑπαστυνόμος Ποδότας, ὁ μακαρίτης πιὰ Ἀστυνομικὸς Διευθυντής. Καὶ σὲ λίγο πραγματικὸς συναγερμὸς στὴν Γενικὴ Ἀσφάλεια ποὺ ἔσπευσε νὰ τὴν εἰδοποιήσῃ ὁ μακαρίτης ὁ Ποδότας γιὰ τὸ στυγερὸ καὶ μυστηριῶδες ἔγκλημα τοῦ «Εὐαγγελισμοῦ». Ἔφθασαν μὲ ταξὶ—ἡ Ἀστυνομία καὶ ἡ Ἀσφάλεια δὲν διέθεταν τότε οὔτε ἕνα κἂν αὐτοκίνητο γιὰ τὴν κίνησί τους-ὁ τότε Διοικητὴς τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας, Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς κ. Ἀριστοτέλης Κουτσουμάρης, συνταξιοῦχος σήμερα καὶ δικηγόρος, ὁ τότε Ὑποδιοικητής, Ἀστυνόμος καὶ μετέπειτα Ἀρχηγὸς τοῦ Σώματος μακαρίτης Θεόδωρος Λεονταρίτης, οἱ εἰς τὴν Ἀσφάλειαν ὑπηρετοῦντες τότε Ἀστυνόμοι Γιάννης Πανόπουλος, ὁ μακαρίτης Ἀρχηγὸς καὶ Δούκας καὶ οἱ Ὑπαστυνόμοι κ. Γ. Τσιμπιδᾶρος, συνταξιοῦχος Διευθυντὴς πιά, ἀπὸ ἐτῶν ἐγκατεστημένος στὴν Νέα Ὑόρκη ὅπου, ἂν δὲν μὲ ἀπατοῦν ἡ μνήμη καὶ αἱ πληροφορίαι μου εἶναι γραμματεὺς τῆς Ἑλληνικῆς Κοινότητος, καὶ ὁ μακαρίτης Κώστας Τσίπης, μετέπειτα Ἀστυνομικὸς Διευθυντής. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἀστυνομικοί, ὁ ἕνας καλύτερος ἀπὸ τὸν ἄλλον, ἀποτελοῦσαν τότε τὸ ἐπιτελεῖο τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας, εἶχαν διακριθῆ γιὰ τὴν δρᾶσι τους καὶ γιὰ ἕνα σωρὸ ἐπιτυχίες τους, καὶ ἐμεῖς οἱ ἀστυνομικοὶ συντάκται καὶ ἀδελφικοί τους φίλοι ποὺ τοὺς καμαρώναμε τοὺς λέγαμε τότε «τὰ παιδιὰ τοῦ Κουτσουμάρη».

Ὁ κ. Κουτσουμάρης, βεβαιωθεὶς καὶ αὐτὸς γιὰ τὸ φρικτὸ ἔγκλημα, ἔστειλε ἀμέσως καὶ παρεκάλεσε νὰ ξυπνήσουν τὸν ἰατροδικαστὴ τῆς ὑπηρεσίας μακαρίτη Γεωργαντᾶ ἀπὸ τὸ σπίτι του καὶ νὰ εἰδοποιήσουν τὸ φωτογραφικὸ καὶ δακτυλοσκοπικὸ συνεργεῖο τῆς Σημάνσεως καὶ ὅταν ἔφθασαν ἄρχισε μιὰ ἐμπεριστατωμένη καὶ ἐπιστημονικὴ αὐτοψία εἰς τὸ δωμάτιο τοῦ ἐγκλήματος. Τὸ πτῶμα τῆς Κυριακούλας ἦταν ὅπως εἴπαμε καταιματωμένο ἁπάνω στὸ μωσαϊκό, ἀνάσκελα καὶ σὲ θέσι κάθετη πρὸς τὸ κρεβάτι. Τὰ πόδια της ἦταν λίγο χωμένα κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι της. Τὸ πρόσωπό της ἦταν τελείως παραμορφωμένο ἀπὸ φοβερὰ κτυπήματα ποὺ εἶχε δεχθῆ. Γύρω ἀπὸ τὸ κεφάλι ἄφθονα πηγμένα πιὰ αἵματα καὶ χυμένα μυαλά. Οἱ κουβέρτες ἁπάνω στὸ κρεβάτι, πλημμυρισμένες στὸ αἷμα, μαρτυροῦσαν ὅτι ἡ ἐπόπτρεια τῶν καθαριστριῶν εἶχε κτυπηθῆ καὶ σκοτωθῆ ἁπάνω σ' αὐτό. Τὰ συρ-

τάρια ἀπὸ ἕνα κομμὸ καὶ ἀπὸ τὴν ντουλάπα καθὼς καὶ τὰ ἀπάνω φύλλα τῆς ντουλάπας ἦταν θεάνοιχτα καὶ τὰ ροῦχα ποὺ εἶχαν μέσα ἦταν πεταγμένα ἔξω, γιατὶ εἶχε γίνει ἔρευνα σ' αὐτὰ ἀπὸ τὸ φονηὰ ἢ τοὺς φονηάδες. Ἀνοιχτὰ ἐπίσης καὶ μὲ χυμένο ἔξω ὅλο τὸ περιεχόμενό τους ἦταν καὶ τὰ δυὸ μπαοῦλα τοῦ θύματος. Κοντὰ στὸ πτῶμα βρέθηκε ἕνα μεγάλο καὶ μακρὺ κούτσουρο τῆς σόμπας μὲ πηγμένα αἵματα καὶ χυμένα μυαλά, ποὺ μαρτυροῦσε ὅτι μὲ αὐτὸ εἶχε κτυπηθῆ τὸ κεφάλι τοῦ θύματος. Ἀκόμη βρέθηκε καὶ ἕνα τσεκουράκι, ἀλλὰ χωρὶς ἴχνος αἵματος ἀπάνω. Αὐτὸ ἀνῆκε στὴν Κυριακούλα καὶ δὲν εἶχε χρησιμοποιηθῆ ἀπὸ ἐκεῖνου ἢ ἐκείνους ποὺ ἔκαναν τὸ ἔγκλημα. Ἡ πρώτη ἐντύπωσις: Δολοφόνος ἔπρεπε νὰ εἶναι γνωστὸς τοῦ θύματος γιὰ νὰ ἔχη τὸ θάρρος νὰ μπῆ μέσα στὸ δωμάτιό της, μέσα στὸν «Εὐαγγελισμό». Ἀφορμὴ ἡ ληστεία. Ἡ πρώτη ἐνέργεια τοῦ κ. Κουτσουμάρη καὶ τοῦ μακαρίτη τοῦ Λεονταρίτη ἦταν νὰ ρωτήσουν καὶ τὸν νυκτερινὸ θυρωρὸ τῆς κυρίας εἰσόδου καὶ τὸν θυρωρὸ τῆς πόρτας τῆς ὑπηρεσίας ποὺ ἦταν τότε δίπλα στὸ Μαράσλειο, ἂν εἶχε μπῆ κανένας τὴν νύκτα ἢ εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ ἵδρυμα. Εἴτε γιατρός, εἴτε νοσοκόμος, εἴτε ἀπὸ τὸ προσωπικό, εἴτε καὶ ἄρρωστος. Καὶ τῶν δύο ἡ ἀπάντησις ἦταν κατηγορηματική. Ὄχι. Ἀπὸ τὴν Κυριακὴ τὸ βράδυ ποὺ εἶχαν κλείσει οἱ πόρτες δὲν εἶχαν ἀνοίξει καὶ δὲν εἶχε σημειωθῆ, ὡς ποὺ ἀνεκαλύφθη τὸ πτῶμα, καμμία ἀπολύτως κίνησις. Δὲν εἶχε μπῆ στὸ νοσοκομεῖο παρὰ μονάχα τὸ παιδὶ τοῦ προμηθευτοῦ τοῦ γάλακτος ποὺ ἔμεινε πιὰ μέσα μετὰ τὴν ἀνακάλυψι τοῦ πτώματος τῆς Κυριακούλας στὴν διάθεσι τῶν ἀστυνομικῶν Ἀρχῶν. Ἄλλο ἀναγκαῖο συμπέρασμα: Ὁ δολοφόνος, εἴτε εἶχε μπῆ ἀπὸ ἔξω τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς καὶ εἶχε κρυφτῆ κάπου γιὰ νὰ κάνη τὸ ἔγκλημα, πρᾶγμα κάπως δύσκολο, εἴτε, τὸ καὶ πιθανώτερο, ἀνῆκε στὸ προσωπικὸ τοῦ ἱδρύματος. Δευτέρα μεθοδικὴ ἐνέργεια: Προσεκτικὴ ἐξέτασις μὲ ἠλεκτρονικοὺς φακοὺς σ' ὅλους τοὺς ἐξωτερικοὺς τοίχους τοῦ κήπου τῆς προσόψεως καὶ τῆς εἰς τὸ πίσω μέρος αὐλῆς. Οἱ τοῖχοι ἦταν ἀρκετὰ ψηλοὶ καὶ θὰ ἦταν ἀδύνατον νὰ ἀνεβῆ κανεὶς σ' αὐτοὺς γιὰ νὰ μπῆ ἢ νὰ βγῆ ἂν δὲν εἶχε κινητὴ σκάλα. Καὶ τέτοια σκάλα δὲν βρέθηκε οὔτε μέσα οὔτε ἔξω ἀπὸ τοὺς τοίχους. Ἄρα ὁ δολοφόνος, εἴτε εἶχε ἔλθει ἀπ' ἔξω, εἴτε ἀνῆκε εἰς τὸ προσωπικὸ τοῦ νοσοκομείου δὲν εἶχε φύγει ἀκόμα. Ἦταν μέσα στὸ ἵδρυμα. Καὶ διαταγὴ τοῦ κ. Κουτσουμάρη: Νὰ κλείσουν ἑρμητικὰ οἱ πόρτες καὶ νὰ μὴ μπῆ κανείς, ἢ κανεὶς νὰ μὴ βγῆ ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο μὲ καμμιὰ πρόφασι. Ἀκόμη καὶ ὁ ἴδιος ὁ διευθυντὴς ἢ ἡ διευθύντρια.

Συνεχίσθηκε ὕστερα πάλι μπροστὰ στὸν κ. Κουτσουμάρη καὶ στὸ Ἐπιτελεῖο του ἡ προσεκτικὴ ἐξέτασις τοῦ πτώματος. Ἦταν ὁλοφάνερο ὅτι ὁ δολοφόνος ἐκτύπησε τὴν Κυριακούλα ἐνῶ αὐτὴ βρισκότανε μὲ τὰ νυχτικά της στὸ κρεβάτι της ἀπάνω καὶ ἴσως κοιμώτανε. Τῆς κατάφερε ἀλλεπάλληλα καίρια κτυπήματα μὲ τὸ κούτσουρο στὴν δεξιὰ βρεγματικὴ χώρα καὶ στὸ πρόσωπο καὶ μάλιστα μὲ τόση λύσσα, ὥστε τῆς ἔσπασε τὴν ψεύτικη μασέλα τῆς δυστυχισμένης γυναίκας ποὺ ἕνα κομμάτι της ἐξεῖχε ἀπὸ τὸ στόμα της, ὅπως διεπιστώθη ὅταν ἐπλησίασαν τὴν σκοτωμένη ἀπὸ κοντὰ καὶ ἄρχιζαν νὰ ἐξετάζουν ἕνα-ἕνα τὰ τραύματά της. Καὶ ἦταν πραγματικὰ φρικώδη αὐτὰ τὰ τραύματα. Ἕνα θλαστικὸ τραῦμα στὸ μέτωπο, δύο συντριπτικὰ κατάγματα στὸ ἰνιακό, ἄλλο στὸ βρεγματικὸ καὶ ἄλλα τρία στὸ ἀριστερὸ ζυγωματικό. Μὰ γιὰ νὰ εἶναι βέβαιος ὅτι πραγματικὰ εἶχε ξεψυχίσει τὸ θῦμα του καὶ ὅτι ἐπ' οὐδενὶ λόγω θὰ ζοῦσε γιὰ νὰ τὸν μαρτυροῦσε—μιὰ ἀκόμη ἀπόδειξις ὅτι ὁ δράστης ἢ οἱ δρᾶσται ἦταν γνωστὰ της πρόσωπα—εἶχε ἀποπειραθῆ μὲ ἕνα μαχαίρι νὰ τῆς κόψη τὸν τράχηλο, ὅπου ὑπῆρχαν δύο τραύματα. Τέλος ὑπῆρχαν ἄλλα δυὸ τραύματα ἀκόμη στὶς ἐπιγονατίδες. Γιὰ τραγικὸ ἐπιδόρπιο ἴσως.

Μὰ ἀπὸ τὴν αὐτοψία ἔγινε φῶς φανάρι ὅτι τὸ πρῶτο κτύπημα στὸ μέτωπο δὲν ἐπέφερε τὸ θάνατο. Ἡ Κυριακούλα προσπάθησε νὰ παλέψη γιὰ τὴν ζωή της

ἀπάνω στὸ κρεβάτι ποὺ ἔγινε τὸ μακελειὸ καὶ ἅρπαξε τὸν δολοφόνο της ἀπὸ τὰ μαλλιά. Δυὸ τρεῖς τρίχες ἀπὸ τὰ μακρυὰ μαῦρα μαλλιὰ τοῦ δράστου ἔμειναν στὰ δάκτυλα τῆς σκοτωμένης καὶ ἄλλες τρεῖς τέσσερες βρέθηκαν στὰ σεντόνια ἀπάνω. Τὶς τρίχες αὐτὲς τὶς μάζεψε μὲ προσοχὴ ὁ κ. Κουτσουμάρης γιὰ νὰ τὶς ἔχῃ γιὰ πειστήριο καὶ γιὰ ἀποδεικτικὸ στοιχεῖο τῆς ἐνοχῆς τοῦ δολοφόνου ὅταν τὸν εὕρισκαν.

Μετὰ τὴν αὐτοψία καὶ τὴ νεκροψία, ἄρχισε ἀμέσως ἡ προανάκρισις ἐκεῖ ἐπὶ τόπου στὴν ἀρχή, καὶ σ' ἕνα διπλανὸ καμαράκι ὕστερα. Καὶ ἦλθαν ἀμέσως σὲ φῶς ἐνδιαφέροντα πράγματα γιὰ τὴν ζωὴ τοῦ θύματος. Ἡ Κυριακούλα εἶχε μὲν ἐκείνη τὴν ἐποχὴ 500 δραχμὲς τὸ μῆνα μισθό, ἀλλ' ἀπὸ αὐτὰ δὲν ἐξώδευε οὔτε μιὰ πενταρα. Γιατὶ ἔμενε μέσα στὸ νοσοκομεῖο, ἔτρωγε σ' αὐτό, ἐντυνόταν καὶ δὲν εἶχε ἀπολύτως κανένα ἔξοδο. Μὰ ἐκτὸς ἀπὸ τὸν μισθό της εἶχε καὶ τὰ τυχερὰ ἀπὸ τοὺς ἀρρώστους ποὺ ἔμεναν σὲ κοινὸ ταμεῖο καὶ μοιραζόντουσαν ἀνάλογα στὸ προσωπικό. Πάντως μέσα στὸ νοσοκομεῖο ἐπικρατοῦσε ἡ ἰδέα ὅτι ἡ κυρὰ-Κυριακούλα ἔπρεπε νὰ εἶχε γερὸ κομπόδεμα. Μὰ εἶχε ἄραγε τόσα λεπτά ; Πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια ἀπὸ τὸ ἔγκλημα, ἴσως. Βρέθηκαν μάλιστα καὶ βιβλιάρια μὲ καταθέσεις, ἀλλὰ καὶ ἀναλήψεις σὲ Τράπεζες. Καὶ αὐτὸ γιατὶ πρὶν ἀπὸ μια διετία ἡ Θαλασσινοῦ εἶχε ἀγοράσει ἕνα οἰκόπεδο στὰ Κουπόνια καὶ εἶχε κτίσει ἐκεῖ ἕνα σπιτόπουλο. Τὸ εἶχε νοικιάσει ὅμως γιὰ νὰ αὐξήσῃ τὸ εἰσόδημά της. Μὲ ὅλο τὸ χτίσιμο τοῦ σπιτόπουλου ἐκείνου πάντως ἔπρεπε νὰ εἶχε λεπτὰ μέσα στὴν κάμαρά της καὶ δὲν βρέθηκε οὔτε μιὰ πενταρα μέσα. Μιὰ ἀπόδειξις ἀκόμα ὅτι ἀφορμὴ τοῦ ἐγκλήματος ἦταν ἡ ληστεία. Μὰ μόνον ἡ ληστεία ἢ καὶ κάτι ἄλλο ; Γιατὶ ἦταν ἀναμφισβήτητο ὅτι ὁ δράστης πρὶν ἀπὸ τὸ ἔγκλημα ἦταν τόσο οἰκεῖος μὲ τὸ θῦμα ὥστε εἶχε πλαγιάσει μ' αὐτὴν στὸ κρεβάτι της.

Οἱ πρῶτες πληροφορίες ποὺ πῆρε ἡ Γενικὴ Ἀσφάλεια μέσα στὸν «Εὐαγγελισμὸ» γιὰ τὴν Θαλασσινοῦ ἦταν ὅτι αὐτὴ ἦταν ὑπόδειγμα αὐστηρότητος καὶ τιμιότητος. Ἠθικῆς ; ρωτοῦσε ὁ Διοικητής της. Μὰ ὅλοι σώπαιναν καὶ ἄρχισαν νὰ λένε ὅτι ἦταν τόσο αὐστηρὴ ἡ μακαρίτισσα ὥστε πιθανὸν νὰ εἶχε ἐχθροὺς ἀπὸ τὸ κατώτερο προσωπικὸ καὶ κάποιος ἢ κάποια ἀπὸ αὐτὲς νὰ ἔκανε τὸ ἔγκλημα. Κάποια ; Ἀστεῖο πρᾶγμα, σκέφθηκε ὁ κ. Κουτσουμάρης. Γιατὶ τὸ ἔγκλημα ἦταν ἀδύνατον νὰ τὸ εἶχε κάνει γυναίκα. Τὸ εἶχε κάνει ἄνδρας, ὁ ὁποῖος ἔπρεπε νὰ ἔχῃ καὶ στενό, πολὺ στενὸ σύνδεσμο μὲ τὴν μακαρίτισσα. Καὶ γι' αὐτὸ ἐπέμενε ὁ κ. Κουτσουμάρης γιὰ τὴν ὕπαρξι κάποιου ἐρωτικοῦ δεσμοῦ στὴ μακαρίτισσα εἴτε μέσα εἴτε ἔξω ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο. Οἱ δύο θυρωροὶ τῆς νυκτὸς ἐκείνης, Κλεομένης Μαρκούσιος καὶ Κωνσταντῖνος Βαλαβάνης στὶς δύο πόρτες τοῦ «Εὐαγγελισμοῦ» ἐξεταζόντουσαν ἀπὸ τοὺς Ἀστυνόμους Πανόπουλο, Λοῦκο καὶ τοὺς Ὑπαστυνόμους Τσιμπιδᾶρο καὶ Τσίπη ὧρες ὁλόκληρες ὅλο τὸ πρωϊνὸ καὶ ἐβεβαίωναν ὅτι τὴν περασμένη νύχτα τῆς τελευταίας Ἀποκρηᾶς πολλοὶ ἀπὸ τὸ προσωπικὸ εἶχαν ἄδεια καὶ γύρισαν τὰ χαράματα, ἀλλὰ ὅτι κανένας δὲν βγῆκε οὔτε ξένος οὔτε ἀπὸ τὸ προσωπικὸ ὡς τὴν ὥρα ποὺ ἀνακαλύφθηκε τὸ πτῶμα καὶ ἔφθασε ἡ Ἀσφάλεια, ἡ ὁποία καὶ ἔκλεισε τὶς πόρτες. Τὸ κάθε τί λοιπὸν ἀπεδείκνυε τὴν πρώτη ἐκδοχή, ὅτι :

1) Ὁ δολοφόνος ἦταν ἀκόμη μέσα στὸ νοσοκομεῖο καὶ κατὰ τὰ 99 τοῖς ἑκατὸ ἀπὸ τὸ ἴδιο προσωπικὸ τοῦ ἱδρύματος.

2) Ὅτι τὸ ἔγκλημα ἔπρεπε νὰ εἶχε γίνει γύρω ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα.

3) Ὅτι ἀφορμὴ πρέπει νὰ ἦταν κυρίως ἡ ληστεία. Μὰ συγχρόνως γιὰ νὰ γίνῃ τὸ ἔγκλημα ἀπάνω στὸ κρεβάτι τῆς σκοτωμένης, ἔπρεπε αὐτὸς ὁ δράστης νὰ ἦταν ἐραστὴς τῆς μακαρίτισσας, ἡ ὁποία μέσα στὸ τόσο αὐστηρὸ νοσοκομεῖο εἶχε κατορθώσει νὰ κάνῃ διπλῆ ζωή.

(Συνεχίζεται)

ΠΑΛΑΙΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΚΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ ΟΡΘΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

Σειρὰ ἄρθρων τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. ΧΑΡΑΛ. ΣΤΑΜΑΤΗ

— Θ' — (Τελευταῖον)

"Η ΝΕΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ„ - "Η ΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ„

ΚΛΕΙΕΙ Η ΣΕΙΡΑ τῶν ἄρθρων αὐτῶν μὲ δύο ἀκόμη ἀντιπροσωπευτικὰ δείγματα τῶν παλαιῶν μας συγγραφέων. Ὁ ἀστυνομικὸς ὀρθολογισμός, ὅπως ἐκεῖνοι τὸν συνέλαβαν καὶ τὸν ἐξωτερίκευσαν, ἔχω τὴν πεποίθησιν ὅτι εἰς πολλὰ θὰ μᾶς βοηθήσῃ ἐὰν θελήσωμεν νὰ ἴδωμεν ἀπὸ τὰ μύχια τῆς ψυχῆς μας τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον τοῦ ἀστυνομικοῦ ἰδεαλισμοῦ.

Ὁ χρονογράφος τοῦ «Ἐμπρός», εἰς κύριον ἄρθρον καὶ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ νέα Ἀστυνομία», γράφει τὴν 15 Ἰανουαρίου 1925:

«Ἡ νέα Ἀστυνομία—νέα διὰ τὰς Ἀθήνας μόνον, διότι αἱ Πάτραι καὶ ὁ Πειραιεὺς προηγήθησαν εἰς τὴν ἐγκαινίασιν τοῦ θεσμοῦ—ἀρχίζει λειτουργοῦσα ἀπὸ σήμερον εἰς μέγα τμῆμα τῆς πόλεως. Ἔρχεται μεταξὺ κακομαθημένων νὰ θέσῃ ὀλίγην τάξιν, νὰ ρυθμίσῃ τὴν κίνησιν τῶν ὁδῶν, εἰς τὰς ὁποίας καθημερινῶς κατακερματίζονται πολῖται ὑπὸ τοὺς τροχοὺς τῶν αὐτοκινήτων, νὰ ἐπιβάλῃ ὅρους στοιχειώδους καθαριότητος, νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀμερόληπτος διαιτητὴς εἰς τὰς διαφορὰς τῶν πολιτῶν χωρὶς φωνάς, χωρὶς ξιφουλκήσεις, μὴ μεταβαλλομένη ἀπὸ ὄργανον τῆς τάξεως εἰς ὄργανον ἀταξίας. Τοιαύτην Ἀστυνομίαν Πόλεων οὐδέποτε εἴχομεν ἕως τώρα. Καὶ ἂν κάθε Ἕλλην πολίτης, ὀνειροπολῶν παρομοίαν τὴν φρούρησίν του, περιέβαλε μετ' ἀπείρων συμπαθειῶν τὸ νέον Ἀστυνομικὸν Σῶμα, τὸ πράττει ἐν τῇ ἐλπίδι ὅτι τοῦτο θὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὰς προσδοκίας του καὶ ὅτι θὰ ἀντικαταστήσῃ ἕνα γηραιὸν ὀργανισμὸν μὲ ὅλον τὸ σφρίγος τῆς νεότητός του. Ὁ κ. Χαλλίντεϋ εἰς τὴν ὡραίαν του προσφώνησιν χθές, ἔδωκε παραινέσεις πρὸς τοὺς ἄνδρας, τὰς τελευταίας του, προκειμένου ἀπὸ σήμερον νὰ ἐμφανισθῇ ἐπισήμως ἡ νέα Ἀστυνομία ἐν τῇ ἐκπληρώσει τοῦ ἔργου της. Εἰς τὰς παραινέσεις αὐτὰς ὑπάρχει πᾶν ὅ,τι θὰ ἠδύνατο νὰ ἀξιώσῃ καὶ ὁ Τύπος, ὅστις ὡς ἐκ τῆς καθημερινῆς αὐτοῦ ἐπαφῆς μεθ' ὅλων τῶν κοινωνικῶν τάξεων γνωρίζει τὶ ἀξιοῦν αὗται ἀπὸ τὸν ἀστυνομικόν. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον κάθε πολίτης ἀξιοῖ πρὸ πάντων ἀπὸ ἓν ἀστυνομικὸν ὄργανον εἶναι ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ἀμεροληψία. Δικαιοσύνη ὄχι βέβαια ὑπὸ τὴν κυριολεξίαν της, ἀλλ' ἐν τῇ στενῇ ἐννοίᾳ τῆς ἀσκήσεως τῶν καθηκόντων ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ὁ νόμος περιέβαλε μὲ διακριτικήν τινα ἐξουσίαν. Καὶ ἀμεροληψίαν ὄχι θίγουσαν βέβαια τὰ ὅρια τῆς ἀδιαφορίας, ἀλλὰ προλαμβάνουσα τὴν δυσφορίαν, τὴν ἀγανάκτησιν καὶ τὴν διαμαρτυρίαν τῶν φρονούντων ὅτι δύνανται νὰ ἐμπιστευθοῦν τὰς διαφοράς των εἰς χεῖρας τιμίας. Ὅλα τὰ ἀδικήματα δὲν εἶναι ἀνθρωπίνως δυνατὸν νὰ προληφθοῦν. Διὰ νὰ συμβῇ τοῦτο, θὰ ἔπρεπεν ὄπισθεν ἑκάστου προτιθεμένου νὰ ἀδικήσῃ, νὰ ἵσταται καὶ εἷς ἀστυφύλαξ. Ἀλλ' ὅταν ὑπάρχῃ Ἀστυνομία ἀδέκαστος καὶ αὐστηρά, ἐμπνέουσα τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ τὸν σεβασμόν, δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι πλεῖστα τῶν ἀδικημάτων αὐτῶν θὰ περιορισθοῦν αὐτομάτως. Οὔτε συνωστισμοὶ ἐπικίνδυνοι καὶ εὐκολύνοντες τὰς λωποδυσίας θὰ παρατηροῦνται. Οὔτε παραβάσεις τῶν ἀγορανομικῶν διατάξεων θὰ προκαλοῦν διηνεκῶς τὴν διαμαρτυρίαν τῶν πολιτῶν. Οὔτε αἱ ἀστυϊατρικαὶ ἐπιθεωρήσεις θὰ παρουσιάζουν τὸ σημερινὸν θέαμα μιᾶς τυπικῆς ἐξετάσεως καὶ ἄνευ πρακτικοῦ ἀποτελέσματος. Οὔτε τὰ πεζοδρόμια θὰ χρησιμεύουν ὡς ἀνθρωποπαγίς. Οὔτε τὰ θέατρα καὶ οἱ κινηματογράφοι θὰ φονεύουν τοὺς πολίτας ἀντὶ νὰ

τοὺς ψυχαγωγοῦν. Καλὴ Ἀστυνομία καὶ καλῶς ὠργανωμένη, θὰ ἠδύνατο νὰ ἀποβῇ εὐεργετικὴ ὡς πρὸς ὅλα αὐτά. Ἀλλὰ δὲν ὀφείλομεν νὰ λησμονῶμεν πάντοτε ὅτι ἄνευ τῆς συνδρομῆς καὶ τῆς καλῆς ἐπίσης θελήσεως τῶν πολιτῶν, καμμία Ἀστυνομία δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὸν προορισμόν της καὶ νὰ ἔχῃ τὸ ἀνώτατον ὅριον ἀποδόσεως. Εἶναι ἀνάγκη νὰ σημειωθῇ ἰδιαιτέρως τοῦτο, διότι συχνότατα ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὅλοι ὡς σύνολον θεωροῦμεν πρέπον, ὡς ἄτομα τὸ παραβιάζομεν».

***

Η ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ τοῦ «ρωμιοῦ» καὶ πολλὰ ἄλλα, ἀντικατοπτρίζονται εἰς τὸ πρῶτον ἀθηναϊκὸν χρονογράφημα ὡς πρὸς τὴν ἐγκατάστασιν τῆς Ἀστυνομίας καὶ τὰς πρώτας ἐνεργείας της εἰς τὴν πόλιν τοῦ Πειραιῶς. Ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ τῶν πόλεων», ὁ χρονογράφος τῆς «Καθημερινῆς» τῆς 28 Μαΐου 1923 ἐκφράζει κάποιους ἀορίστους φόβους, κάποια—φεῦ!—προφητικά..... Ἰδού:

«Περιδιαβάζων χθὲς εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς γείτονος εἶδον ἀποτσίγαρον, φυσικὰ πεπατημένον. Ἦτο καμμένο μονοπλεύρως καὶ τὸ γυμνὸν ὑγρὸν πέλμα ποὺ τὸ ἐπάτησε, τὸ διεγράμμισε κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ ὁμοιάζῃ μὲ μορφὴν μουστακοφόρου καὶ ἀξυρίστου ἀνδρός, ὁ ὁποῖος φοροῦσε γρονθισμένην εἰς τὰ πλάγια ρεμπούμπλικαν καὶ εἶχε ὕφος ἴφ! Πλησίον του ὑπῆρχον μερικὰ ὑγρὰ σημεῖα. Φαίνεται ὅτι πρὶν πέσῃ ἡ ἐνῷ ἔπιπτεν ἐπὶ τοῦ πεζογρομίου, τὸ ἐν λόγῳ ἀποτσίγαρον, ἔκαμε τὴν σχετικὴν θορυβώδη ἀπέχρεμψιν: «Χρρράπ, φτοῦ!».

»—Βρέ! τοῦ εἶπα, τί ξαπλώθηκες ἔτσι μετὰ τῶν ὑγρῶν δορυφόρων σου καταμεσὶς τοῦ πεζοδρομίου; Θὰ σὲ ἰδῇ ἡ Ἀστυνομία τῶν Πόλεων καὶ θὰ σὲ βάλῃ σὲ περιορισμό!

»—Τὸ δρόμο σου κύριος, περικαλῶ!

»—Ὅπως ἀγαπᾶς, ἀλλὰ ἡ Ἀστυνομία τῶν Πόλεων δὲν ἀστειεύεται. Ὑπεσχέθη ὅτι καὶ σένα θὰ σὲ βάλῃ στὴ θέση σου. Ὅπου κι' ἂν πέρασε, κακόμοιρο, ὁ Σὲρ Χαλλίντεϋ, ἔφερε τὴν καθαριότητα, τὴν τάξι, τὸν πολιτισμό. Θὰ σὲ πετάξῃ στὸ χαντάκι!

»—Ἐμένα ρέ; Ἐμένα δὲν μ' ἐπέταξαν στὸ χαντάκι ὁ βούρδουλας, τὸ χαστούκι, τὰ ζεστὰ αὐγά, τὰ μπουντρούμια, οἱ σαρδέλλες, καὶ θὰ μὲ πετάξουν οἱ τζιριτζάντζουλες καὶ τὰ «σὲ παρακαλῶ»; Ἐγὼ ποὺ μὲ βλέπεις, εἶμαι, ρέ, ἀγωνιστής! Ἔχω ἱστορία, ρέ, ἐγώ! Ὅπως τὰ βρήκαμε κι' ὅπως τὰ μάθαμε! Πάππου πρὸς πάππου, ρέ! Ἐγὼ πέφτω ὅπου θέλω, ξαπλώνομαι, κι' ὅπου μ' ἀρέσει κάνω ὅ,τι μοῦ κατεβάσῃ! Ρέ, τοῦ Ἕλληνα ὁ τράχηλος ζυγὸν δὲν ὑποφέρει!!!..

»—Καλά, ἀποτσίγαρον τῆς παραδόσεως, ἀλλὰ ἐγὼ σοῦ λέω πὼς ἡ Ἀγγλικὴ Ἀστυνομία δὲν παίζει. Καθαροὶ δρόμοι, καθαρὴ Ἀστυνομία λέει ὁ Ἄγγλος, εὐταξία, εὐσυνείδητος Ἀστυνομία. Ἐκεῖ ὅπου ὁ καθένας κάνει τὸ κέφι του, ἡ Ἀστυνομία εἶναι δουλοπρεπής. Ἀπὸ τὴν ἐμπατή, ἀπὸ τὴ σκάλα, ἀπὸ τὴν κουζίνα, ἀπὸ τὴν αὐλὴ ἑνὸς σπιτιοῦ θὰ καταλάβῃς ἂν ὁ κυβερνήτης τοῦ σπιτιοῦ εἶναι ἄνθρωπος ἢ ὄχι. Κατάλαβες ἀποτσίγαρον;

»—Ρέ, ἄσε με χάμου! Δὲν θέλω νὰ καταλάβω τίποτε! Ἂς ἔρθουν οὗλοι οἱ ἀστυνόμοι τῆς Ἀγγλίας, τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Ἑλβετίας. Κανεὶς δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ μὲ ξεβαφτίσῃ καὶ νὰ μ' ἀλλάξῃ τὶς συνήθειές μου. Ὅπου κι' ἂν πᾶς θὰ μὲ βρῇς μπροστά σου. Δεξιὰ νὰ πᾶς, θὰ μὲ βρῇς μπροστά σου. Ἀριστερὰ νὰ πᾶς, πάλι μπροστά σου. Οἱ δρόμοι, τὰ πεζοδρόμια, τὰ τραμ εἶναι δικά μου καὶ θὰ τὰ κάμω ὅπως θέλω. Θὰ ξαπλωθῶ ὅπως μ' ἀρέσει, θὰ σὲ κλωτσίσω, θὰ σὲ σκουντήξω, θὰ κάμω «χρὰπ-φτοῦ» καὶ θὰ σὲ λερώσω! Σοῦ τὄπα καὶ στὸ ξαναλέω, πὼς οἱ δρόμοι καὶ τὰ πεζοδρόμια εἶναι δικά μου, γιατὶ ἡ πολιτεία εἶναι τὸ σπίτι μου! Τί, ρέ; Θὰ σὲ βάλω σένα ξεταχτῆ καὶ κυβερνήτη στὸ σπίτι μου; Θέλω νὰ χύσω τὰ βρωμόνερα στὸ δρόμο;

Θὰ τὰ χύσω! Καὶ τὰ σκουπίδια μου ἐκεῖ θὰ τὰ πετάξω! Καὶ θὰ βγῶ στὸ μπαλκόνι μου νὰ φτύσω, νὰ τινάξω τὸ χαλί μου, νὰ ἁπλώσω τὸ πουκάμισό μου! Θέλω νὰ πάρω τὴν καρεκλίτσα μου καὶ νὰ ξαπλωθῶ στὸ πεζοδρόμιο, νὰ ἀναπνεύσω ἀέρα. Ποιὸς ρὲ θὰ μὲ μποδίσῃ; Δικό μου δὲν εἶναι; Σπίτι μου δὲν εἶναι; Γι' αὐτὸ θὰ στήσω μιὰ φουφοῦ μὲ κάστανα, ἕνα ταβλᾶ μὲ στραγάλια, ἕνα καλάθι μὲ φυστίκια ἀράπικα, καὶ θ' ἀραδιάσω στὸ πεζοδρόμιο ὅλα τὰ σαρδελοβάρελα καὶ τὰ τυροβάρελα καὶ ρεγγοβάρελα τοῦ μαγαζιοῦ μου! Καὶ τὴ σάπια ρέγγα θὰ τὴν πετάξω στὸ δρόμο, καὶ τὸ σαρδελοζούμι ἐκεῖ θὰ τὸ χύσω, καὶ τὴ λεμονόκουπα ἐκεῖ θὰ τὴ ρίξω! Ἐκεῖ καὶ τὸ σεσκλόφυλλο καὶ τὴν πεπονόφλουδα, καὶ τὸ παλιό μου ἀπατὸ ἐκεῖ θὰ τ' ἀφήσω! Ποιὸς μπορεῖ ρὲ νὰ μὲ μποδίσῃ;

»—Σοῦ εἶπα, ὁ Σὲρ Χαλλίντεϋ!

»—Ρέ, ἔννοια σου! Θὰ στὸν κάμω ἐγὼ τὸν Σὲρ Χαλλίντεϋ, κύριο Χαλιντεόπουλο! Περίμενε καὶ θὰ τὸ ἰδῇς!!...».

»Περιμένω.....».

ΧΑΡΑΛ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ

Υ.Γ. (Ἀλληλογραφία): Εὐχαριστῶ θερμότατα ἀπὸ τῶν στηλῶν αὐτῶν ὅλους ἐκείνους, ποὺ μὲ ἐπιστολὰς καὶ τηλεφωνήματα ἐξέφρασαν κολακευτικὰ σχόλια διὰ τὴν σειρὰν τῶν ἄρθρων «Παλαιοὶ συγγραφεῖς καὶ ἀστυνομικὸς ὀρθολογισμός». Ἰδιαιτέρως εὐχαριστῶ τὴν κ. Μαρίαν Τίμου Μωραϊτίνη, δι' ὅσα λίαν κολακευτικὰ ἔγραψε πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῶν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» καὶ διὰ τὴν εὐγενῆ ἀποστολὴν τοῦ βιβλίου τοῦ Τίμου Μωραϊτίνη «Τὰ ρομαντικὰ χρόνια τῆς Ἀθήνας». Ἐπίσης, ἰδιαιτέρως εὐχαριστῶ τὸν παλαίμαχον δημοσιογράφον καὶ συγγραφέα καὶ Ἑταῖρον τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας κ. Κώσταν Ἀθάνατον, δι' ὅσα κολακευτικώτατα ἔγραψε ἐκ Παρισίων εἰς τὴν πρὸς τὸν κ. Ἀρχηγὸν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος ἐπιστολήν του καὶ διὰ τὴν ἐκ Παρισίων πάλιν εὐγενῆ ἀποστολὴν τοῦ τελευταίου βιβλίου του «REFLETS DES FLAMMES» (Ἀνταύγεια ἀπὸ φλόγες). Ἐπίσης τὸν τέως Γενικὸν Διευθυντὴν τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης κ. Κ. Στυλιανὸν καὶ τὸν δημοσιογράφον καὶ συγγραφέα κ. Δημ. Σταμέλλον, δι' ὅσα μὲ τόσην εὐγένειαν καὶ ἀγάπην μοῦ ἔγραψαν.

Χ. Σ-ς

Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ μελετοῦν συνεχῶς προσφέρουν μεγάλη ὑπηρεσία στὴν κοινωνία καὶ στὸν ἑαυτό τους.

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» σᾶς δίνουν ἐκλεκτὴ πνευματικὴ τροφή.

1934: ΧΡΟΝΟΣ ΔΙΣΕΚΤΟΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΛΑΣΤΟΓΡΑΦΟΥΣ

Ὑπὸ τοῦ τέως Ἀνθυπαστυνόμου κ. **Γ. ΔΟΥΚΑΚΗ**

Ἀσφαλῶς ὅλοι οἱ ἀστυνομικοὶ πρέπει νὰ γνωρίζουν, ὅπως κι' ἐγὼ ἀπὸ τὴν ἐπὶ 36 χρόνια στὴν ὑπηρεσία τοῦ Σώματος ἐμπειρία μου, πὼς οἱ κυριώτεροι παράγοντες γιὰ τὴν ἐπιτυχία σὲ ὑποθέσεις ποὺ ἐπιλαμβανόμεθα, εἶναι ἡ περισυλλογὴ πληροφοριῶν, ἡ ἀνίχνευσις καὶ ἡ παρακολούθησις. Ἐὰν ὅλα αὐτὰ γίνουν μὲ σύστημα καὶ μεθοδικότητα, ὄχι μόνον θὰ μᾶς ὁδηγήσουν στὴν ἐπιτυχία ἀλλὰ μπορεῖ ἀναπάντεχα νὰ μᾶς παρουσιάσουν καὶ νὰ μᾶς φέρουν μπροστὰ σὲ διάφορες ἄλλες ἄγνωστες κι' ἀνεξερεύνητες ὑποθέσεις.

Ἀκριβῶς ὅπως μοῦ συνέβη κατὰ τὸ κυνηγητὸ τοῦ «φαντομᾶ» τῶν τραπεζῶν καὶ χρηματιστικῶν γραφείων τῆς Εὐρώπης, τῶν Βαλκανίων καὶ τῆς Ἀφρικῆς, ποὺ ἀπ' ὅπου περνοῦσε ἄφηνε πίσω του πάνω σὲ πλαστὰ τσὲκς μιὰ μεγαλόπρεπη ὑπογραφή, εἰσέπραττε χιλιάδες λίρες κι' ὕστερα γινόταν ἄφαντος.

Ἄγνωστο τὸ πότε ἦλθε στὴν Ἑλλάδα, μὰ στὶς 14 Αὐγούστου 1934 παρουσιάζεται σὲ Τράπεζες καὶ χρηματιστικὰ γραφεῖα τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, εἰσπράττει πάλι χιλιάδες λίρες καὶ αὐθημερὸν χάνεται σὰν φάντασμα. Γιὰ ἀνάμνησι ἀφήνει στὰ θύματά του τὸ ὄνομα «Νικόλαος Ζαρίφης». Ποιὸς ἦταν ; Ἀπὸ ποῦ ἦρθε ; Κανεὶς δὲν ἤξερε.

Τὴν τεραστία αὐτὴ ὑπόθεσι ἀπάτης εἶχε ἀναλάβει ὁ Ε' Ἀνακριτὴς Ἀθηνῶν κ. Κωτσόβολος, ὁ ὁποῖος μὲ ἀπέσπασε ἀπὸ τὴν Γενικὴ Ἀσφάλεια Πειραιῶς ὅπου ὑπηρετοῦσα νὰ τὸν βοηθήσω πληροφοριακῶς, ἐπειδὴ ὁ Ὑποδιοικητὴς τοῦ Τμήματος (μακαρίτης) Νικόλαος Τσαγκλῆς μοῦ εἶχε ἀναθέσει τὴν ἀναζήτησι τοῦ δράστου. Ἀπὸ τότε εἶχα καταπιαστῆ μ' αὐτὸν τὸν σατανικὸ διεθνῆ πλαστογράφο τοῦ αἰῶνος καὶ δούλεψα ἐπὶ 20 ὁλόκληρα χρόνια ἀναζητώντας τον, ὄχι μόνον στὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ καὶ δι' ἀλληλογραφίας μὲ παλιοὺς συνεργάτες μου ξένους ἀστυνομικοὺς στὸ ἐξωτερικό. Καὶ τὸ 1954, σὲ μεταπολεμικὴ νέα δράσι του τὸν ἀνακαλύπτω στὴ Γαλλία, ὅπου καὶ συλλαμβάνεται.

Σ' ὅλο ἐκεῖνο τὸ χρονικὸ διάστημα παρουσιάστηκαν ἕνα σωρὸ ἄλλες μικρὲς καὶ μεγάλες ὑποθέσεις, μὰ ποτὲ δὲν ἐγκατέλειψα τὴν ὑπόθεσι τοῦ «φαντομᾶ Ζαρίφη». Κι' ὅπως ἔψαχνα τακτικὰ στὶς χρηματαγορὲς καὶ μάζευα πληροφορίες, μαθαίνω πὼς ὁ διαπρεπὴς δικηγόρος κ. Μαυρομιχάλης εἶχε ὑποβάλει μήνυσι στὴν Εἰσαγγελία Ἀθηνῶν γιὰ μιὰ ἀπάτη, ποὺ ἔγινε στὸ Παρίσι ἀπὸ κάποιον Ἕλληνα.

Πῆγα στὸ γραφεῖο του καὶ τὸν παρεκάλεσα, λέγοντάς του τὴν ἰδιότητά μου, νὰ μοῦ δώσει σχετικὲς πληροφορίες γι' αὐτὴ τὴν ἀπάτη. Ὁ κ. Μαυρομιχάλης προθυμώτατος μοῦ εἶπε ὅτι ἡ μήνυσι ἦταν ἀπὸ τὸ Παρίσι, τὴν τράπεζα «Emil Amar» ποὺ τὸν Ἰούνιο τοῦ 1934 εἶχε πέσει θῦμα ἑνὸς Ἕλληνος Φ. Πεφάνη μὲ πλαστὸ τσὲκ 960 λιρῶν Ἀγγλίας τῆς Τραπέζης Ἀθηνῶν. Τὰ στοιχεῖα ποὺ εἶχε δηλώσει στὴν Τράπεζα Emil Amar ἦταν Φ. Πεφάνης, ἐκ Κεφαλληνίας, χωρίον Μελισσαράτα καὶ ἀνηψιὸς τοῦ ἀρχιμανδρίτου Πεφάνη ποὺ διέμενε στὴν Ὀδησσὸ τῆς Ρωσσίας πρὶν ἀπὸ τὸν Α' παγκόσμιο πόλεμο. Μαζὶ μὲ τὰ στοιχεῖα περιέγραφα καὶ τὰ χαρακτηριστικά του, ποὺ ὅσο τὰ ἀνέφερε ὁ δικηγόρος κ. Μαυρομιχάλης τόσο κι' ἐμένα κατάπληκτος.

Ἦταν ἀκριβῶς ὅμοια μὲ τοῦ Νικολάου Ζαρίφη, τοῦ ὁποίου τὸ σκίτσο εἶχε φιλοτεχνήσει ἀπὸ μνήμης ὁ χρηματιστὴς κ. Ἰωάννης Κρέμος. Εὐχαρίστησα τὸν κ. Μαυρομιχάλη κι' ἔφυγα ἀπὸ τὸ γραφεῖο του κατενθουσιασμένος, μὲ τὶς πολύτιμες πληροφορίες καὶ τὰ στοιχεῖα ποὺ μοῦ ἔδωσε γιὰ τὴν καινούργια ἀπάτη.

Ἀμέσως πῆγα στὸ Τμῆμα, ἔγραψα τὸ δελτίο μου καὶ τὴν ἴδια μέρα στεί-

λαμε τὸ σκίτσο στὸ Παρίσι, στὴν Τπάρεζα Emmil Amar. Κι' ἡ ἀπάντησι ἦλθε μέσα σὲ λίγες μέρες. Ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο ὁ Φ. Πεφάνης καὶ ὁ Ν. Ζαρίφης. Ἀπὸ τότε ἐξαπελύθηκα καὶ μάζευα ὅσο περισσότερες πληροφορίες μποροῦσα περὶ Πεφάνη.

Στὴν Κεφαλληνία ὑπαρκτή, γνωστὴ καὶ τίμια οἰκογένεια Πεφάνη ἢ Μισαήλ. Στὰ ἀρχεῖα τῆς Σημάνσεως Πεφάνης δὲν ὑπῆρχε, βρῆκα ὅμως ἕνα φάκελλο μὲ ὄνομα Μισαὴλ Λεωνίδας ποὺ ἀνέφερε πὼς τὸ 1933 εἶχε κατηγορηθῆ γιὰ ἀπάτη καὶ πλαστογραφία. Τὰ χαρακτηριστικὰ καὶ ἡ φωτογραφία τοῦ φακέλλου δὲν ἔμοιαζαν διόλου μὲ τοῦ Πεφάνη-Ζαρίφη.

Μὰ ὅπως ἔκανα τὴν παραβολὴ τῆς φωτογραφίας μὲ τὸ σκῖτσο τοῦ Ζαρίφη ποὺ εἶχα μαζί μου, ἀκούω ξαφνικὰ τὸν προϊστάμενο τῆς Ὑπηρεσίας Σημάνσεως, Ἀστυνόμο (μακαρίτη) Παπαδημητρίου ποὺ μὲ παρακολουθοῦσε νὰ λέη :

—Γιὰ στάσου βρὲ Δουκάκη, δός μου τὴ φωτογραφία τοῦ φακέλλου.

Στὸ μεταξὺ εἶχε βγάλει ἀπὸ τὸ συρτάρι τοῦ γραφείου του κάποια ἄλλη φωτογραφία, ποὺ εἶχε σταλῆ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἀπὸ τὴν Ἀστυνομία τῆς Βιέννης, καὶ ἄρχισε νὰ τὴν παραβάλλη. «Ὁ ἴδιος εἶναι, συνέχισε, γιὰ δές, πέσαμε χωρὶς νὰ τὸ περιμένωμε πάνω σὲ ἄλλο φωτεινὸ ἀστέρι, ποὺ ἔχει ζαλίσει τὶς ἀστυνομίες τῆς Εὐρώπης μὲ ψεύτικα τσὲκς ποὺ πλασάρει κι' ὕστερα χάνεται.....».

Κάναμε ἀρκετὴ ὥρα καὶ μαζὶ τὴν παραβολή. Ἡ ὁμοιότης ἦταν τέτοια ποὺ δὲν μᾶς ἄφηνε καμμιὰ ἀμφιβολία, πὼς ὁ Ἀναστασιάδης τῆς Βιέννης ἦταν ὁ Μισαὴλ τοῦ φακέλλου τῆς Σημάνσεως.

Ἐξ ἄλλου καὶ ἡ ἔκθεσις τῆς Βιέννης ἀνέφερε ἐν ἐκτάσει ὅτι ὁ Ἀναστασιάδης Κωνσταντῖνος εἶχε δράσει στὴ Ρίγα τῆς Λετονίας μὲ κάποια γυναίκα, ποὺ τὸν βοηθοῦσε στὸ πλασάρισμα τῶν ψεύτικων τσέκς. Ἐπίσης ὅτι τὸ 1932 ὁ Ἀναστασιάδης, μὲ τὸ ψεύτικο διαβατήριο ὑπ' ἀριθμ. 12, ἐκδόσεως Μιλάνου μὲ τὸ ψευδώνυμο Παπαδάμ, ἐξαργύρωσε σωρὸ πλαστὰ τσὲκς τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος στὴ Ρώμη καὶ στὸ Παρίσι.

Ὅλα τὰ στοιχεῖα συμφωνοῦσαν ἀπόλυτα μ' ἐκεῖνα ποὺ ἀνεφέροντο στὸ φάκελλο τοῦ Μισαήλ, ὅτι τὴν ἐποχὴ ποὺ ἔγιναν οἱ ἀπάτες στὴ Ρίγα αὐτὸς βρισκόταν ἐκεῖ μαζὶ μὲ τὴ γυναίκα του, ρωσικῆς καταγωγῆς, ἀπὸ τὴν Ὀδησσό.

Ὕστερα ἀπ' ὅλες αὐτὲς τὶς καταπληκτικὲς συμπτώσεις εἶπε πάλι ὁ Ἀστυνόμος Παπαδημητρίου :

—Πηγαίναμε Δουκάκη γιὰ Πεφάνη-Ζαρίφη καὶ βγάζουμε Μισαὴλ Ἀναστασιάδη! Πάρε τὴ φωτογραφία, βάλε τὰ δυνατά σου καὶ ψάξε νὰ τὸν βρῆς.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα ἄρχισα τὴν ἀναζήτησι. Ἔτρεξα ἐδῶ, ἔτρεξα ἐκεῖ, ὥσπου κατάφερα νὰ μάθω πὼς ὁ Μισαήλ, μόλις ἦρθε στὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὸ τελευταῖο του ταξίδι ἐγκατέλειψε τὴ γυναίκα του, ἡ ὁποία ἔπιασε κατόπιν δουλειὰ στὸ ξενοδοχεῖο «Δελφοί». Ἀπὸ ἐκείνη πληροφορήθηκα πὼς ὁ ἄνδρας της ἐσύχναζε στὸ καφενεῖο «Ρουαγιάλ», στὴν ὁδὸ Ἐμμανουὴλ Μπενάκη καὶ Ἀκαδημίας.

Ἀπὸ τὸ ἄλλο πρωὶ ἔγινα τακτικὸς πελάτης τοῦ καφενείου «Ρουαγιάλ». Καθόμουν καὶ παρακολουθοῦσα. Πότε διάβαζα, πότε ἔκανα πὼς ἔγραφα γιὰ νὰ δικαιολογῶ τὴν πολύωρη παραμονή μου. Ὥσπου στὶς 5-9-1934 νὰ καὶ τὸν βλέπω νὰ μπαίνη, μὲ τὸν χαρακτηριστικὸ τουπὲ ποὺ εἶχε καὶ στὴν φωτογραφία ποὺ μοῦ ἔδωσε ὁ Ἀστυνόμος Παπαδημητρίου. Δὲν πρόλαβε νὰ καθίση καὶ τὸν πλησίασα.

—Ὁ κ. Μισαήλ ; τὸν ρώτησα.

—Μάλιστα, ὁ ἴδιος, εἶπε μὲ ξενικὸ ἀέρα.

Ὅταν τοῦ εἶπα πὼς εἶμαι ἀστυνομικὸς καὶ θὰ μὲ ἀκολουθήση, τὸ πρόσωπό του μὲ μιᾶς ἀλλοιώθηκε, τὸ περήφανο ὕψος του ἔπεσε καὶ μὲ ἀκολούθησε πειθήνια στὴν Ἀσφάλεια.

Τὴν ἑπομένη, μὲ ἔγγραφο τῆς Ἀσφαλείας Πειραιῶς τὸν ὁδήγησα στὴ Σήμανσι. Ὁ ἀστυνόμος Παπαδημητρίου τοῦ ἔκανε πολύωρη ἐξονυχιστικὴ ἀνάκρισι

πού ἀναγκάστηκε νὰ ὁμολογήση καὶ μάλιστα νὰ ὑπογράψη πὼς ἦταν ὁ ἴδιος τῆς φωτογραφίας τοῦ 'Αναστασιάδη τῆς Βιέννης.

Καὶ ἔτσι, μετὰ τὴν πλήρη ὁμολογία του, ὁ 'Αστυνόμος Παπαδημητρίου ἐσχημάτισε δικογραφία πού παρεδόθη μὲ τὸν Μισαὴλ ἢ 'Αναστασιάδη ἢ Παπαδὰμ στὸν Ε' ἀνακριτὴ 'Αθηνῶν.

Ὕστερα ἀπὸ πέντε μηνῶν προφυλάκισι, ὁ Μισαὴλ βγαίνει μὲ ἐγγύησι καὶ πρὶν καλὰ καλὰ ἀπολαύση τὴν ἐλευθερία του πλασάρει ἕνα ψεύτικο τσέκ, συλλαμβάνεται ὅμως ἐγκαίρως στὸ δωμάτιό του, στὴν ὁδὸν 'Αριστοτέλους 11, προφυλακίζεται πάλι καὶ στὶς 7-9-1935 καταδικάζεται σὲ 5 1/2 χρόνια φυλάκισι. Ἔτσι ἔπεσε ὁ δυναμικὸς πλαστογράφος Μισαήλ, μὰ ὁ ἄσσος τῶν ἄσσων Ζαρίφης ἐξακολουθοῦσε νὰ παραμένη φάντασμα.

Μονάχα δυὸ-τρεῖς μέρες ἀνάπαυλα ὕστερα ἀπὸ τὴ σύλληψι τοῦ Μισαήλ, ὅταν παίρνω ἕνα τηλεφώνημα ἀπὸ τὸν φίλο μου Τάσο, μεγαλέμπορο τοῦ Πειραιῶς.

—Γιῶργο, σὲ θέλω. Ἔχω κάτι νὰ σοῦ πῶ πού σ' ἐνδιαφέρει. Ἔλα στὸ γραφεῖο μου, μοῦ εἶπε.

Ἔτρεξα ἀμέσως καὶ σὲ λίγα λεπτὰ βρισκόμουν στὸ γραφεῖο του.

—Ἄκουσε Γιῶργο, ἔχω φιλενάδα μιὰ ξένη ἀριστοκράτισσα καὶ πλούσια κυρία, μοῦ εἶπε τὴ λένε Ζόσκα Σεργκαρὼφ καὶ εἶναι ρωσικῆς καταγωγῆς. Ἦταν παντρεμμένη μὲ ἕναν Ἄγγλο μεγαλοεπιχειρηματία, μὰ στάθηκε ἄτυχη γιατὶ πρὶν πέντε χρόνια σκοτώθηκε στὰ μεταλλεῖα του, κάτω στὴν 'Αφρική. Τώρα ζῆ μὲ τὴ μητέρα της καὶ γιὰ νὰ διασκεδάζουν τὴ μοναξιά τους κάνουν τακτικὰ ταξίδια στὴν Εὐρώπη. Τὶς προάλλες λοιπὸν πού ἤμουν σπίτι της—κάθεται στὴν 'Αθήνα, στὴν ὁδὸ 'Ανθέων—καὶ διάβαζα στὴν ἐφημερίδα τὰ κατορθώματα τοῦ φαντομᾶ Ζαρίφη, μόλις εἶδε τὸ σκίτσο του ξαφνιάστηκε καὶ μοῦ εἶπε πὼς αὐτὸν τὸν κύριο τὸν γνώρισε πέρυσι στὴ Μασσαλία, στὸ σπίτι μιᾶς φίλης της. Μοῦ διηγήθηκε ὁλόκληρη ἱστορία γιὰ τὴ γνωριμία τους. Καὶ τότε τὴ ρώτησα ἂν θέλει νὰ τὰ πῆ ὅλα αὐτὰ σὲ ἕναν ἀστυνομικὸ φίλο μου. «Εὐχαρίστως νὰ τὰ πῶ, μοῦ ἀπάντησε, δὲν μ' ἐμποδίζει τίποτε νὰ διευκολύνω καὶ τὴν 'Αστυνομία.....».

Τὸ βραδάκι μπήκαμε μὲ τὸν Τάσο στὴν πέντε μέτρα Jordan του καὶ τραβήξαμε γιὰ τὴν 'Αθήνα, ὁδὸς 'Ανθέων 15, στὸ σπίτι τῆς φιλενάδας του.

Ὅταν περάσαμε μέσα στὸ σπίτι θαμπώθηκα ἀπὸ τὸν πλοῦτο, τὴν πολυτέλεια καὶ τὴν ὁμορφιὰ τῆς Ρωσίδας κυρίας πού μᾶς ὑποδέχθηκε σὰν οὐράνια ὀπτασία, μὲ χρυσαφένια μαλλιὰ καὶ φωτεινὰ μενεξεδένια μάτια.

Καθίσαμε σ' ἕνα σαλόνι κι' ὁ φίλος μου ἔκανε τὶς συστάσεις. Μὰ ἐγώ, ἀνυπόμονος, ἀμέσως στὸ προκείμενο. Ρώτησα τὴν ὄμορφη Ζόσκα καὶ ἐκείνη μοῦ ἀπάντησε μὲ τὰ παρεφθαρμένα ἑλληνικά της :

—Μάλιστα κύριε, πέρυσι πού ἤμουν στὴ Μασσαλία τὸν γνώρισα στὸ σπίτι μιᾶς φίλης μου, στὴν ὁδὸ Augustin 15. Μοῦ τὸν σύστησαν ὡς κάποιον κ. Δαμαρίδη, μὰ ἐμένα δὲν μοῦ ἔκανε καλὴ ἐντύπωσι γιατὶ ἔμοιαζε 'Ανατολίτης καὶ τὸν ἀπέφευγα. 'Αργότερα ὅμως πρόσεξα πὼς φοροῦσε στὸ ἀριστερό του χέρι δακτυλίδι μ' ἕνα θαυμάσιο μεγάλο μπριγιάν. Ἤμουν πολὺ περίεργη νὰ μάθω τὴν ἀξία του καὶ τὸν πλησίασα καὶ τὸν ρώτησα. 'Απὸ αὐτὸ τὸ γεγονὸς γνωριστήκαμε. Συναντηθήκαμε πολλὲς φορὲς σὲ κέντρα καὶ πάλι σὲ κάποιο σπίτι, ὅπου εἶχε παρέα του τὸν κ. Θεοδωρίδη, ἕναν εὐγενέστατο κύριο πού ἦταν ἄλλοτε χρηματιστὴς στὴν 'Αθήνα, μὰ τότε ἦταν ἐγκατεστημένος οἰκογενειακῶς στὴ Μασσαλία καὶ ἐργαζόταν κοντὰ στὸν κ. Σαρικάν, μεγάλον δερματέμπορο στὸν ὁποῖο μὲ σύστησε γιατὶ ἤθελα νὰ πουλήσω μιὰ ποσότητα ἀπὸ δέρματα φιδιῶν, πού μοῦ εἶχε στείλει ἕνας συνεταῖρος τῶν ἐπιχειρήσεων τοῦ ἀνδρός μου ἀπὸ τὸ Βελγικὸ Κογκό.....

—Τὸν κ. Δαμαρίδη δὲν τὸν ξαναείδατε ; ρώτησα τὴν κ. Ζόσκα.

—Πῶς, τὸν εἶδα, εἶχε ἔρθει στὸ ξενοδοχεῖο μου νὰ μὲ ἀποχαιρετίση γιατὶ θὰ ἔφευγε ταξίδι.

—Μήπως θυμᾶστε κ. Ζόσκα, ἂν φοροῦσε ἀκόμα ἐκεῖνο τὸ δακτυλίδι μὲ τὸ θαυμάσιο μπριγιάν ;

Τῆς ἔκανα τὴν ἐρώτησι αὐτὴ γιατὶ καὶ ὁ Ζαρίφης, ἀπὸ τὶς πληροφορίες, φοροῦσε δαχτυλίδι μὲ μεγάλο μπριγιάν. Τὸ πιὸ σημαντικὸ σημεῖο στὶς ὑποψίες τῆς κ. Ζόσκας, μὲ τὸ σκίτσο τοῦ Ζαρίφη ποὺ εἶδε στὴν ἐφημερίδα.

—Καὶ βέβαια τὸ φοροῦσε! ἀπάντησε μὲ βεβαιότητα. Ξέρετε, καὶ ὁ κ. Θεοδωρίδης εἶναι ἐδῶ στὴν Ἀθήνα. Πρὶν λίγες μέρες μοῦ τηλεφώνησε πὼς μένει στὸ ξενοδοχεῖο «Σέσιλ» καὶ θέλει πολὺ νὰ ἔρθη νὰ μὲ δῆ.

Μὲ μιᾶς σκέφθηκα καὶ τῆς εἶπα:

—Κυρία Σεγκαρώφ, θὰ θέλατε νὰ καλέσετε τὸν κ. Θεοδωρίδη, μὰ νὰ εἶμαι καὶ ἐγὼ ἐδῶ νὰ παρακολουθήσω ἀπὸ κάπου τὴ συζήτησί σας γιὰ τὸν κ. Δαμαρίδη;

—Ναί, ναὶ κύριε, ἔτσι νὰ γίνη, ἀπάντησε χτυπώντας τὰ κατάλευκα χέρια της καὶ ἐνθουνιασμένη ποὺ θὰ μὲ ἐξυπηρετοῦσε. Θᾶς σᾶς εἰδοποιήσω, συνέχισε, πότε θὰ ἔρθη ὁ κ. Θεοδωρίδης στὸ σπίτι μου μὲ τὸν Τάσο.

Καὶ τὴν 1-9-1934, στὶς 9 ἡ ὥρα τὸ βράδυ, βρισκόμουν στὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Ἀνθέων, καθισμένος πίσω ἀπὸ ἕνα χρυσοκέντητο γιαπωνέζικο παραβὰν σαλονιοῦ ἀπ' ὅπου θὰ μποροῦσα μιὰ χαρὰ νὰ παρακολουθήσω τή συνομιλία τους.

Σὲ λίγο χτύπησε τὸ κουδούνι καὶ μέσα ἀπὸ ἕνα κρυστάλλινο καθρέφτη ἀντίκρυσα τὸν Θεοδωρίδη νὰ μπαίνη καὶ μὲ βαθειὲς ὑποκλίσεις νὰ φιλᾶ τὸ χέρι τῆς ὄμορφης Ζόσκας.

Ἦταν ἕνας μεσόκοπος ἄνδρας, μικροῦ ἀναστήματος, ἀδύνατος, μελαχροινὸς μὲ γυαλιά. Ἡ κ. Ζόσκα τὸν ὁδήγησε καὶ κάθισαν στὸ σαλόνι, ὅσο μποροῦσε πιὸ κοντὰ ἐκεῖ ποὺ ἤμουν κρυμένος. Ἀφοῦ μίλησαν γιὰ τοὺς φίλους τῆς Μασσαλίας, γιὰ τὸν δερματέμπορο Σαρίκα ποὺ εἶχε μείνει ἀνοικτὸς κάποιος λογαριασμούς τους μὲ τὰ δέρματα φιδιῶν, ρώτησε κατόπιν γιὰ τὸν Δαμαρίδη.

—Τὸν Δαμαρίδη, εἶπε ὁ Θεοδωρίδης, ἀπὸ τότε ποὺ ἐχρεωκόπησε δὲν τὸν ξαναεῖδα. Ἔμαθα πὼς εἶχε φύγει ταξίδι...

Δυστυχῶς, παρὰ τὴν τολμηρότητα τοῦ ρόλου τοῦ κρυφατακουστοῦ, ἀπὸ τὴ συνομιλία Ζόσκας—Θεοδωρίδη δὲν ἀπεκόμισα τίποτε τὸ σημαντικό, ἐκτὸς τῶν ὅσων μοῦ διηγήθηκε ἡ Ζόσκα πὼς δὲν ἦταν φανταστικά.

Τὴν ἑπομένη ἀνέφερα στὸν Ἀνακριτή, ὅπως καὶ στὸν προϊστάμενό μου καὶ βάλθηκα στὴν παρακολούθησι τοῦ Θεοδωρίδη.

Παρ' ὅτι δὲν εἴχαμε τίποτε τὸ συγκεκριμένο εἰς βάρος του, ὁ Ὑπαστυνόμος ἔκρινε ὅτι πρέπει νὰ τὸν καλέσωμε στὴν Ἀσφάλεια γιὰ πρόχειρη ἀνάκρισι. Κι' ἀκριβῶς στὶς 7-9-1934 τὸ πρωὶ βρισκόμουν στὸν ὁδὸν Ἀθηνᾶς, στὸ ξενοδοχεῖο «Σέσιλ», κι' εἶπα στὸν θυρωρὸ νὰ εἰδοποιήση τὸν κ. Θεοδωρίδη πὼς τὸν ζητᾶ κάποιος στὴν εἴσοδο.

Ἀνύποπτος ὁ Θεοδωρίδης κατέβηκε τρεχᾶτος τὶς σκάλες, μὰ ὅταν δὲν εἶδε κανέναν γνωστό του ἔκανε νὰ γυρίση πίσω.

—Κύριε Θεοδωρίδη, τοῦ φώναξα, ἐγὼ σᾶς ζήτησα, εἶμαι ἀστυνομικὸς καὶ ἔχω ἐντολὴ νὰ σᾶς ὁδηγήσω στὴν Ἀσφάλεια γιὰ κάποια δουλειά σας.

Πρὸς στιγμὴν ἐδυστρόπησε καὶ εἶπε πὼς εἶχε δουλειά, μὰ ὅταν ἐπέμενα ἀναγκάστηκε νὰ μὲ ἀκολουθήση. Ὁ Ὑπαστυνόμος Καλλιφίδας, μὲ τὸ γνωστὸ μοτίβο του, τὸν ἄρχισε σιγὰ-σιγὰ στὴν πρόχειρη ἀνάκρισι. Τὸν ρώτησε γιὰ τὶς ἀσχολίες του, τὴ διαμονή του στὴ Γαλλία, τὴν ἄφιξί του στὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Θεοδωρίδης ἀπαντοῦσε σταθερά, ψύχραιμα. Εἶπε:

—Στὸ Παρίσι ἐργαζόμουν στὰ χρηματιστικὰ γραφεῖα Δαμαρίδη, ὅταν ὅμως ἐχρεωκόπησε μὲ πῆρε στὶς δουλειές του ὁ δερματέμπορος Σαρίκας στὴ Μασσαλία.

Πρὶν ἀκόμα καλέσωμε τὸν Θεοδωρίδη στὴν Ἀσφάλεια εἶχα ἐξακριβώσει ἀπὸ τὸν ἔλεγχο τὴν ἡμερομηνία τῆς ἀφίξεώς του, τὸν ἀριθμὸ τοῦ διαβατηρίου του, 1162/

56—34, ἐκδόσεως Παρισίων. Ὅμως καὶ ἀπὸ τὶς ἔρευνές μου στὰ ξενοδοχεῖα βρῆκα τὸν Θεοδωρίδη νὰ ἔχη νοικιάσει καὶ προπληρώσει δωμάτιο στὸ ξενοδοχεῖο «Ρετζίνα» στὶς 13 Αὐγούστου 1934, μὰ δὲν πῆγε νὰ καταλύση ὅπως ἀκριβῶς εἶχε κάνει καὶ ὁ Ζαρίφης στὸ ἴδιο ξενοδοχεῖο, τὴν ἴδια ἡμερομηνία.

Τὸ γεγονὸς αὐτὸ νὰ ἦταν σύμπτωσι, ἢ ὑπῆρχε σχετικότης ἢ συνεργασία μὲ τὸν πλαστογράφο—φάντασμα; Αὐτὸ τὸ σημεῖο θέλαμε νὰ ξεκαθαρίσωμε. Βροχὴ λοιπὸν οἱ παραπειστικὲς ἐρωτήσεις τοῦ Ὑπαστυνόμου. Μὰ ὅταν ξαφνικὰ τὸν ρώτησε «Γιατὶ κ. Θεοδωρίδη στὶς 13 Αὐγούστου 1934, ποὺ νοικιάσατε δωμάτιο στὸ ξενοδοχεῖο «Ρετζίνα», δὲν πήγατε νὰ μείνετε;», σάστισε καὶ φάνηκε κάπως διστακτικός, μὰ ἀπάντησε:

—Αὐτὸ νομίζω ἦταν δικαίωμά μου!

Ἡ ἀπάντησι τοῦ Θεοδωρίδη ἦταν καθαρὴ ὑπεκφυγή, γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἀνάκρισί του ἄρχισε νὰ παίρνη σοβαρώτερο ρυθμό.

Βρήκαμε ἐπάνω του ἕνα σωρὸ σημειώματα μὲ ἄγνωστα ὀνόματα καὶ διευθύνσεις, γιὰ τὰ ὁποῖα μᾶς σερβίριζε ὅλο ψέμματα κι' ἔπεφτε σὲ ἀντιφάσεις ποὺ ἀνάγκασαν τὸν Ὑπαστυνόμο νὰ τοῦ πάρη δακτυλικὰ ἀποτυπώματα καὶ νὰ τὰ στείλη ἀμέσως στὴ Σήμανσι.

Μὲ τὴν ἐνέργεια αὐτὴ τοῦ Ὑπαστυνόμου, ὁ Θεοδωρίδης ἤξερε καλὰ πὼς σὲ λίγο θὰ ξεσκεπαζόταν. Ἄρχισε πλέον φανερὰ νὰ ἀνησυχῆ. Σὲ λίγες μόνον ὧρες ἔφτασε ἡ ἀπάντησι ἀπὸ τὴ Σήμανσι, κι' ὁ Θεοδωρίδης ὅλο καὶ χλώμιαζε ὅσο ὁ Ὑπαστυνόμος διάβαζε δράσι καὶ ψευδώνυμα.

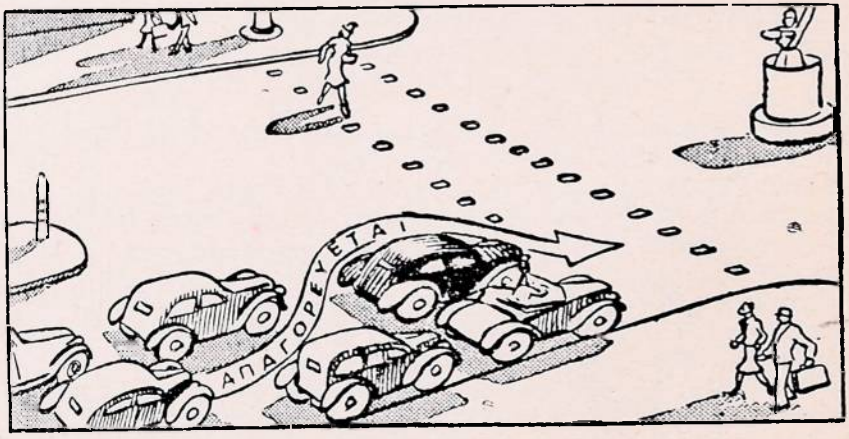
«Πρόκειται, ἔλεγε ἡ ἀπάντησι, περὶ τοῦ Ριχάρδου Περνὰκ, ἢ Θεοδωρίδη, ἢ Ζὰκ Μαρσέλ, ἢ Ζωγράφου, ἢ Κωνσταντινίδη, ἢ Θεοχαρίδη κλπ....»

—Ὥστε πάνοπλος μὲ ψευδώνυμα Ριχάρδε Περνάκ, τοῦ εἶπε ὁ Ὑπαστυνόμος. Μὲ πλούσια δράσι καὶ καταδικασμένος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 26 ἐντάλματος συλλήψεως!...

Στὴ συνέχεια, τὸ ἔγγραφο τῆς Σημάνσεως ἀνέφερε ὅτι ὁ Ριχάρδος Περνὰκ μὲ τὸν Γεώργιον Ἀδαμαντίου ἔπαιζαν στὸ χρηματιστήριο Ἀθηνῶν, ὅταν ὅμως ἐχρεωκόπησαν ἐπαραποίησαν σφραγῖδες τοῦ χρηματιστηρίου καὶ ἐπλαστογράφησαν τίτλους τῆς ἑταιρίας «Κέκροψ».

(Συνεχίζεται)

ΟΔΗΓΙΕΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ ΚΙΝΗΣΕΩΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΟΔΗΓΟΥΣ

Ὅταν σᾶς ὁ σταματήση ὁ ἀστυφύλαξ ἢ τὸ φωτεινὸ σῆμα, δὲν πρέπει νὰ προσπαθῆτε νὰ μπῆτε μέσα στὰ ἄλλα σταματημένα αὐτοκίνητα γιὰ νὰ ἐξασφαλίσετε τὴν προτεραιότητα κατὰ τὴν ἐκκίνησι. Αὐτὸ ἀπαγορεύεται καὶ προκαλεῖ συχνὰ δυστυχήματα.

Ο ΚΑΛΟΣ ΚΑΙ ΠΕΙΘΑΡΧΗΜΕΝΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Β' κ. **Κ. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΥ**

Ναί, ὁ καλὸς καὶ πειθαρχημένος ἀστυνομικὸς γνωρίζει τὴν ἀποστολήν του. Γνωρίζει τὰς ὑποχρεώσεις του. Γνωρίζει τὸν σκοπόν του, ὡς ὀργάνου τῆς τάξεως καὶ ὡς φρουροῦ τῆς ἡσυχίας, τῆς γαλήνης καὶ τῆς εὐημερίας τοῦ πολίτου. Ἔχει ἐπίγνωσιν τοῦ λειτουργήματός του. Ἐκτελεῖ τὰς ἐντολὰς τῶν ἀνωτέρων του μὲ προθυμίαν καὶ διαφυλάσσει μετ' εὐλαβείας τὰ ἰδανικὰ τῆς πατρίδος καὶ τῆς Θρησκείας.

Ἐπαγρυπνεῖ διὰ τὴν τήρησιν τῶν Νόμων, τῶν Διαταγμάτων καὶ τῶν Κανονισμῶν καὶ εἶναι παράδειγμα καλοῦ, γνησίου καὶ εὐγενοῦς κρατικοῦ λειτουργοῦ.

Ναί, ὁ καλὸς καὶ πειθαρχημένος ἀστυνομικὸς εἶναι εὐγενὴς καὶ τίμιος. Εἶναι καλόκαρδος καὶ εὐσεβής. Εἶναι ὑπάκοος καὶ ἀγαπητὸς πάντοτε. Δὲν ἀγανακτεῖ καὶ δὲν ἀντιλέγει. Δὲν ἀδιαφορεῖ καὶ δὲν προπηλακίζει τοὺς ἄλλους. Ἀγαπάει καὶ ἐκτιμάει. Πειθαρχεῖ καὶ σέβεται τοὺς ἀνωτέρους του. Ἐξυπηρετεῖ τοὺς πολίτας καὶ ἀγογγύστως ἐκτελεῖ τὰς διαταγὰς ποὺ τοῦ δίδονται. Πρὸ παντὸς ἔχει χαρακτῆρα εὐθύν, σταθερὸν καὶ ἀδαμάντινον.

Ναί, ὁ καλὸς καὶ πειθαρχημένος ἀστυνομικὸς εἶναι μειλίχιος καὶ ἤρεμος, ὀλιγόλογος καὶ ἀτάραχος, εἰλικρινὴς καὶ καλόπιστος. Συμμερίζεται τὰς δυσκολίας τῶν ἄλλων. Τρέχει παντοῦ καὶ πάντοτε μετὰ προθυμίας ὅταν τὸ καθῆκον τὸν καλῇ.

Δὲν διστάζει πρὸ τῶν δυσκολιῶν καὶ δὲν φείδεται κόπων καὶ μόχθων. Ἀναμένει καρτερικὰ κάθε ἀντιξοότητα, θυσιάζει δὲ καὶ τὴν ζωήν του ὅταν χρειασθῇ διὰ τὸ συμφέρον καὶ τὴν σωτηρίαν τῆς Πατρίδος. Εἶναι ἀκοίμητος φρουρὸς τῆς ἐσωτερικῆς γαλήνης τῆς Χώρας.

Αἱ σχέσεις του πρὸς τοὺς πολίτας, εἶναι πάντοτε ἀγαθαὶ καὶ λελογισμέναι. Δὲν φωνασκεῖ, δὲν ὑβρίζει καὶ δὲν παραφέρεται πρὸς τοὺς παραβάτας τοῦ Νόμου. Συλλαμβάνει μόνον ὅταν ἐπιβάλλεται, ἀλλὰ καὶ τότε δὲν ἐνεργεῖ ποτὲ μὲ σκληρότητα ἐμπάθεια καὶ βιαιότητα. Ὁ καλὸς τρόπος καὶ ἡ εὐγένεια τῶν λόγων, ἡ σταθερότης, τῶν ἀποφάσεων καὶ ἡ ἑτοιμότης τοῦ πνεύματός του, χαρακτηρίζουν αὐτὸν καὶ τὸν ἀκολουθοῦν εἰς ὅλην τὴν σταδιοδρομίαν του.

Ἰδιαιτέρως καλὸς καὶ πειθαρχημένος πρέπει νὰ εἶναι ὁ βαθμοφόρος ἀστυνομικός, ὅστις ἀπαιτῶν μὲν καλωσύνην καὶ πειθαρχίαν ἀπὸ τοὺς κατωτέρους του, ὀφείλει νὰ συμπεριφέρεται πρὸς αὐτοὺς μὲ πραότητα καὶ πατρικὴν στοργήν. Δὲν ἐπιτρέπει παράλυσιν τῆς πειθαρχίας καὶ δίδει πάντοτε πρῶτος τὸ παράδειγμα πρὸς μίμησιν. Δὲν πικραίνει ποτὲ διὰ λόγων καὶ ἔργων οὐδένα καὶ πρὸ παντὸς δὲν τραυματίζει τὴν ψυχὴν τῶν ὑφισταμένων του δι' ἀσήμαντον ἀφορμήν. Ὅλοι, εἶναι βέβαιον, ἔχουν ἀτομικὴν προσωπικότητα καὶ δὲν ἀνέχονται παρατηρήσεις ἐνώπιον ἄλλων, ἰδία πολιτῶν καὶ δὲν συγχωροῦν ποτὲ (κατὰ μίαν ἔκφρασιν τοῦ πρώην Διοικητοῦ τῆς Σχολῆς μας κ. Ἀρχοντουλάκη) τὸν βαθμοφόρον ἐκεῖνον ποὺ ἔθιξε τὸ ἀτομικόν τους γόητρον καὶ ἀντιδροῦν μὲ ὅλας των τὰς δυνάμεις.

Ἀγαπητοί μου φίλοι καὶ συνάδελφοι, ὅλοι μας πρέπει νὰ εἴμεθα καλοὶ καὶ πειθαρχημένοι. Νὰ ἐργαζώμεθα μὲ σύμπνοιαν καὶ ἀλληλεγγύην. Ἂν θέλωμε ν' ἀνέλθωμεν ὡς ἄτομα καὶ ὡς ἀστυνομικοί, πρέπει νὰ κρατήσωμε ὑψηλὰ τὴν σημαίαν τῆς Ἀστυνομίας, οὐδέποτε δὲ νὰ ἀδρανῶμεν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ καθήκοντος. Κανὼν τῆς ζωῆς μας ἂς εἶναι ἡ ἀγάπη μεταξύ μας, ἡ ἐξυπηρέτησις τοῦ πολίτου καὶ ἡ διατήρησις τῆς πειθαρχίας. Διότι ὅπου ὑπάρχει πειθαρχία, ἐκεῖ πρόοδος καὶ εὐημερία. Ἐκεῖ πίστις καὶ ἠθική, ἐκεῖ σταθερότης καὶ ἀντοχή. Ἐκεῖ δύναμις καὶ καρτερία, ἐκεῖ ἄνοδος καὶ οἰκονομικὸς πλοῦτος.

ΤΟ ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ
(ΓΕΝΙΚΕΣ ΓΝΩΣΕΙΣ ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΑΣ ΚΑΙ ΑΝΑΤΟΜΙΑΣ)

Ὑπὸ τοῦ κ. ΘΕΜ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

4.—Ἐσωτερικὰ ὄργανα καὶ μηχανισμοί.

Παράλληλα πρὸς τὰ ἐξωτερικὰ ὄργανα, γιὰ τὰ ὁποῖα ἔγινε λόγος προηγουμένως, ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, καθὼς ἄλλωστε καὶ παντὸς ἄλλου ζῶντος ὀργανισμοῦ, ἐξασφαλίζεται μὲ τὴ λειτουργία καὶ ἑνὸς πολυσύνθετου καὶ πολύπλοκου συστήματος ἐσωτερικῶν ὀργάνων, κάθε ἕνα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐκπληρώνει ἕναν εἰδικὸ σκοπό. Τὰ ὄργανα αὐτὰ εἶναι πάρα πολλά. Ὡς κυριώτερα ὅμως ἐξ αὐτῶν μποροῦν νὰ θεωρηθοῦν τὰ ἀμέσως κατωτέρω ἀναφερόμενα μὲ σύντομη ἀνάλυσι τοῦ προορισμοῦ ἑκάστου ἐκ τούτων. Ταῦτα εἶναι :

α) Ὁ ἐγκέφαλος, ποὺ εἶναι τὸ ὄργανο τῆς σκέψεως καὶ τῆς κατευθύνσεως τῶν διαφόρων ἄλλων λειτουργιῶν καὶ κινήσεων τοῦ σώματος. Ὁ ἐγκέφαλος εἶναι σπουδαιότατον ὄργανον καὶ ἐκπληρώνει μεγάλην ἀποστολήν. Εἶναι ἡ βάσις τῆς ζωῆς στὸν ἄνθρωπο, γιατὶ χωρὶς αὐτὸν οὔτος δὲ μπορεῖ νὰ διατηρήσῃ τὴν κυριαρχική του ἐξουσία στὰ διάφορα στοιχεῖα τῆς φύσεως καὶ κατέρχεται στὸ βασίλειο τῶν ζώων. Λόγῳ τῆς ἐξαιρετικῆς του σπουδαιότητος τόσον ὁ ἐγκέφαλος, ὅσο καὶ ἡ φυσική του προέκτασις, ὁ νωτιαῖος μυελός, ἐγκλείονται μέσα σὲ στερεώτατα καὶ ἀριστοτεχνικὰ συνδεδεμένα μεταξύ τους ὀστᾶ, τὸ κρανίο καὶ τὴ σπονδυλικὴ στήλη, τὰ ὁποῖα μαζὶ μὲ τὶς μήνιγγες καὶ τὸ ἐγκεφαλονωτιαῖον ὑγρό, τὸν προφυλάσσουν ἀπὸ κάθε κάκωσι καὶ βλάβη.

Τὸ βάρος τοῦ ἐγκεφάλου εἶναι μικρόν, ἐν σχέσει μὲ τὴ λειτουργία του, ἀνερχό-

---

Τὸ ἀντίθετον τῆς πειθαρχίας εἶναι ἡ ἀναρχία καὶ εἶναι βέβαιον ὅτι «ἀναρχίας μεῖζον οὐκ ἔστι κακόν». Αὐτὴ φθείρει ὄχι μόνον ἄτομα, ὀργανισμοὺς καὶ οἰκογένειαν, ἀλλὰ καὶ τὴν πατρίδα ἀκόμη καταστρέφει.

Οἱ πολῖται ἀγαποῦν, ἐκτιμοῦν καὶ σέβονται τὸν εὐγενῆ, καλὸν καὶ πειθαρχημένον ἀστυνομικόν. Ὑπακούουν εἰς τὰς παρατηρήσεις του καὶ συμμορφοῦνται ἀμέσως ὁσάκις παρανομοῦν. Πόσας φορὰς ἕνας καλός, εὐγενὴς καὶ πειθαρχημένος ἀστυνομικὸς δὲν ἐδάμασε κακοποιὸν σκληρόν, ἀτίθασον καὶ ἐπικίνδυνον; Πόσας φορὰς δὲν ἀφώπλισε τὴν χεῖρα δράστου ἐγκλήματος μόνον ἐκ τῆς καλῆς φήμης του καὶ τῆς πειθαρχημένης συμπεριφορᾶς του πρὸς αὐτόν;

Ναί, ὁ καλὸς καὶ πειθαρχημένος ἀστυνομικὸς εἶναι ὑπόδειγμα πρὸς μίμησιν καὶ αἰσθάνεται ὑπερηφάνειαν διὰ τὸν ἑαυτόν του καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἀστυνομικῆς ζωῆς του. Ἐκτιμᾶ καὶ ἐκτιμᾶται, ἀγαπᾶ καὶ ἀγαπᾶται, ὑπακούει καὶ εἰσακούεται, φροντίζει καὶ τὸν φροντίζουν, διατάσσει καὶ ἐπιβάλλεται.

Κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ καθήκοντός μας πρέπει, ἐπιβάλλεται, νὰ εἴμεθα ἀνώτεροι προσωπικῶν συμπαθειῶν ἢ ἀντιπαθειῶν. Δίκαιοι πρὸς ὅλους καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐξαιρέσεως. Ἡ Ἀστυνομία, ὡς Θεσμός, ἐλάμπρυνεν ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς της τὴν Ἑλλάδα καὶ ἐθυσίασε πολλὰ ἀπὸ τὰ παιδιά της εἰς τὸν βωμὸν τῆς μεγάλης μας Πατρίδος. Ἡμεῖς, οἱ νεώτεροι, πρέπει νὰ μιμηθῶμεν τοὺς πρωτεργάτας, οἵτινες εἰργάσθησαν μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς των καὶ ὄχι μόνον τοῦτο, ἀλλὰ εἰ δυνατὸν νὰ ὑπερτερήσωμεν αὐτοὺς εἰς καλωσύνην, ἀγάπην, εὐγένειαν καὶ ἐνεργητικότητα. Τοῦτο δὲ πρὸς τὸ καλὸν τὸ ἰδικόν μας, τῆς Ἀστυνομίας καὶ τῆς Πατρίδος.

Κ. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ

μενον μόλις στὸ 2% τοῦ σώματος καὶ ἀπασχολεῖ τὸ 14% τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος. Ἀποτελεῖται κατὰ 80% ἀπὸ νερὸ καὶ κατὰ τὸ ὑπόλοιπο 20% ἀπὸ τὴ φαιά του οὐσία, ἡ ὁποία περιέχει 55% λεύκωμα καὶ 17% φώσφορον. Στὴ φαιὰ οὐσία τοῦ ἐγκεφάλου ὑπάρχουν περὶ τὰ 12 δισεκατομμύρια κύτταρα, τὰ ὁποῖα συνδέονται μεταξύ τους μὲ τρισεκατομμύρια λεπτώτατες ἶνες καὶ ἔτσι ἐξασφαλίζεται ἡ λειτουργία του.

β) Μετὰ τὸν ἐγκέφαλον ἐρχόμαστε στὸν οἰσοφάγο, ποὺ ἔχει σκοπὸ νὰ μεταβιβάζῃ τὶς τροφὲς ἀπὸ τὸ στόμα στὸ στομάχι.

γ) Ἡ τραχεῖα ἀρτηρία κατόπιν ἔχει προορισμὸ τὴ μεταφορὰ τοῦ ἀέρα ποὺ ἀναπνέουμε μὲ τὴ μύτη στοὺς πνεύμονας.

δ) Οἱ πνεύμονες, ἀποτελοῦν ἄλλα σπουδαῖα ἐσωτερικὰ ὄργανα τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου, τῶν ὁποίων ἡ ἀποστολὴ εἶναι πολλαπλῆ. Συγκεκριμένως οὗτοι ἀπελευθερώνουν τὸ σῶμα ἀπὸ τὸ διοξείδιο τοῦ ἄνθρακος ποὺ παράγεται ἀπὸ τὴν καῦσι τῶν τροφῶν καὶ καθαρίζουν τὸ αἷμα μὲ τὸ ὀξυγόνον τοῦ ἀέρα. Ἐπίσης οἱ πνεύμονες συντελοῦν στὴν ἄμυνα τοῦ ὀργανισμοῦ ἀπὸ τὶς λοιμώδεις καταστάσεις, ὡς ἔχοντες ἀποτοξινωτικὴν ἱκανότητα. Τέλος ἄλλες ἐνέργειες τῶν πνευμόνων εἶναι ἡ συμβολή τους στὸ πήξιμο τοῦ αἵματος, ἡ καταστροφὴ τῶν λιπῶν, ἡ γλυκολυτικὴ ἐνέργεια, ἡ διατήρησις τοῦ σακχάρου τοῦ αἵματος σὲ σταθερὰ ἐπίπεδα, ἡ καθήλωσις ξένων σωμάτων ποὺ κυκλοφοροῦν στὸ αἷμα κ.λπ.

ε) Τὸ ἧπαρ (κοινῶς συκώτι), ποὺ ἀποτελεῖ ἕνα εἶδος ἐργοστασίου, στὸ ὁποῖον γίνονται ἄνω τῶν δέκα πέντε εἰδῶν λειτουργίες, χρήσιμες στὸν ὀργανισμό μας. Ὁ πρῶτος σκοπὸς αὐτοῦ εἶναι νὰ παραλαμβάνῃ τὶς θρεπτικὲς οὐσίες τῶν τροφῶν, ποὺ μεταφέρονται σ' αὐτὸ μὲ εἰδικὸ σύστημα ὑπὸ μορφὴν ἀτελοῦς αἵματος ἀπὸ τὰ ἔντερα, νὰ τὶς ἐπεξεργάζεται καταλλήλως καὶ νὰ τὶς μεταμορφώνῃ σὲ τέλειο γιὰ τὴν κυκλοφορία στὸ σῶμα αἷμα. Ἄλλη κυρία ἀποστολὴ τοῦ ἥπατος εἶναι νὰ προφυλάσσῃ τὸ σῶμα ἀπὸ διάφορα δηλητήρια, ποὺ μποροῦν νὰ ὑπάρχουν στὰ τρόφιμα, (μόλυβδον, ἀρσενικόν, ὑδράργυρον, κ.λπ.), μὲ τὴν καταστροφὴ ἢ ἀπομάκρυνσί τους ἀπὸ αὐτό. Ἐπίσης ὑπάρχουν καὶ πολλὲς ἄλλες ὑπηρεσίες ποὺ προσφέρει τὸ ἧπαρ, οἱ ὁποῖες ὅμως δὲν θὰ μᾶς ἀπασχολήσουν ἐδῶ.

στ) Ἡ καρδιά, ποὺ εἶναι σπουδαιότατον ἐπίσης ὄργανο τοῦ σώματος καὶ κεντρικὴ δύναμις γιὰ τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος. Ἀποτελεῖ ἕνα εἶδος ἀντλίας, ἡ ὁποία διαιρεῖται σὲ δύο τμήματα, τὸ δεξιὸ καὶ τὸ ἀριστερό. Κάθε τμῆμα πάλιν διαχωρίζεται μὲ εἰδικὲς βαλβίδες σὲ δύο μέρη. Τὸ ἐπάνω ποὺ λέγεται κόλπος (δεξιὸς καὶ ἀριστερὸς) καὶ τὸ κάτω, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται κοιλία, (δεξιὰ καὶ ἀριστερά). Ἔχουμε ἑπομένως ἐν ὅλῳ δύο κόλπους καὶ δύο κοιλίες στὴν καρδιά. Ἡ σπουδαιότης τῆς καρδιᾶς διαφαίνεται ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι αὕτη ἐργάζεται συνεχῶς καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς ζωῆς, ἀκόμα καὶ τὶς ὧρες τοῦ ὕπνου καὶ τῆς ἀναπαύσεως. Γιατὶ ἂν συμβῇ νὰ σταματήσῃ, θὰ ἔχουμε ἀμέσως μὲν τὴ λιποθυμία καὶ τὴν ἀπώλεια τῆς συνειδήσεως, κατόπιν δὲ καὶ τὸν θάνατον, ἂν δὲν συνέλθῃ ὁ παθών.

Κυρία ἀποστολὴ τῆς καρδιᾶς εἶναι νὰ συγκεντρώνῃ στὸ δεξιὸ κόλπο τὸ ἀκάθαρτο, μετὰ τὴν καῦσι τῶν θρεπτικῶν οὐσιῶν στὰ διάφορα σημεῖα τοῦ σώματος, μὲ τὸ κυκλοφοριακὸ σύστημα, αἷμα. Νὰ τὸ μεταβιβάζῃ κατόπιν στὴ δεξιὰ κοιλία, ἡ ὁποία τὸ ἐξαποστέλλει στοὺς πνεύμονας γιὰ καθάρισμα, (ὀξυγόνωσι). Ἅμα καθαρισθῇ τὸ αἷμα ἐπανέρχεται στὴν καρδιά, ἀλλὰ στὸν ἀριστερὸ πιὰ κόλπο, ἀπὸ ὅπου μὲ συστολὴ διαβιβάζεται διὰ τῆς ἀριστερᾶς κοιλίας, τῆς ἀορτῆς καὶ τῶν ἀρτηριῶν, στὰ διάφορα ὄργανα τοῦ σώματος πρὸς τροφοδότησίν τους.

Γιὰ νὰ κατανοηθῇ ἡ σπουδαιότης τῆς καρδιᾶς ἂς σημειωθῇ ὅτι ἀπὸ τὴν ἄποψι τοῦ ὄγκου αὕτη εἶναι μικρά, λίγο μόνον μεγαλύτερη ἀπὸ ἕνα γρόνθο ὡρίμου ἀνθρώπου. Εἶναι ἕνας μῦς ἰσχυρός, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ σηκώσῃ σὲ ὕψος ἑνὸς μέτρου βά-

ρος 36 φορὲς μεγαλύτερον, ἀπὸ ὅσο θὰ ἠδύνατο νὰ τὸ ὑψώσῃ ἄλλος μῦς ἴσου ὄγκου καὶ βάρους.

Κατὰ γενομένους ὑπολογισμοὺς γιὰ νὰ ζήσῃ ἕνας ἄνθρωπος ἕνα χρόνο, χρειάζεται ἐργασία τῆς καρδιᾶς δυνάμεως 100.000 ἵππων!... Μία καρδιὰ δὲ ποὺ εἰργάσθη συνεχῶς ἐπὶ 70 χρόνια, κατηνάλωσε τόση δύναμι, ὅση χρειάζεται γιὰ νὰ ὑψωθῇ ἕνα μεγάλο καράβι, ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας σὲ ὕψος 4 μέτρων. Μὲ κάθε συστολὴ τῆς καρδιᾶς τοῦ ὡρίμου ἀνθρώπου ἐξαποστέλλονται στὸ σῶμα του περίπου 180 γραμμάρια (60 δράμια) αἵματος. Ἔχουμε δὲ περίπου 72 συστολὲς σὲ κάθε α΄ λεπτὸ τῆς ὥρας, κι ἐπομένως 38 χιλιόγραμμα στὸ λεπτὸ ἢ 2332 χιλιόγραμμα τὴν ὥρα καὶ 55.968 χιλιόγραμμα στὸ εἰκοσιτετράωρο.

ζ) Τὸ στομάχι ἐν συνεχείᾳ εἶναι ἄλλο σπουδαῖον ἐσωτερικὸν ὄργανο τοῦ σώματος. Ἔχει δὲ σκοπὸ νὰ συγκεντρώνῃ τὶς τροφὲς ποὺ εἰσέρχονται στὸ σῶμα ἀπὸ τὸ στόμα καὶ τὸν οἰσοφάγο, νὰ τὶς πολτοποιῇ μὲ τὴ βοήθεια τῶν διαφόρων γαστρικῶν ὑγρῶν, ποὺ εἰσρέουν ἐκεῖ ἀπὸ διάφορους μικροὺς ἀδένες, (σωληναράκια), οἱ ὁποῖοι ὑπολογίζονται σὲ 35 ἑκατομμύρια περίπου, καὶ νὰ τὶς μεταβιβάζῃ κατόπιν στὰ ἔντερα.

η) Τὰ ἔντερα μετὰ ταῦτα εἶναι ἄλλο ἀξιόλογον ὄργανον τοῦ σώματος. Ταῦτα ἀποτελοῦν ἕνα εἶδος κυκλικοῦ σωλῆνος, μήκους 9 μέτρων περίπου. Ἔχουν δὲ σκοπὸ νὰ ἐπεξεργάζωνται τὶς πολτοποιημένες τροφὲς ποὺ τοὺς στέλλει τὸ στομάχι καὶ νὰ συμπληρώνουν ἔτσι τὴν πέψι τους, μὲ τὴ βοήθεια ἄλλων ὑγρῶν ποὺ ἐκρέουν ἐντὸς αὐτῶν ἀπὸ ἄλλους εἰδικοὺς ἀδένες.

Τὰ ἔντερα εἶναι δύο εἰδῶν, ἤτοι τὰ λεπτὰ καὶ τὰ παχέα. Οἱ τροφὲς ἔρχονται στὰ λεπτὰ ἔντερα, ὅπου μετὰ τὴν πέψι καὶ τὴν ἐκεῖ νέα τους ἐπεξεργασία διαχωρίζονται. Καὶ ὅσες μὲν εἶναι κατάλληλες γιὰ τὴ θρέψι ποὺ ἀποτελοῦν ἕνα εἶδος θρεπτικοῦ χυμοῦ ἢ ἀτελοῦς αἵματος, μεταφέρονται γιὰ τὴν τελική τους ἐπεξεργασία στὸ ἦπαρ (συκώτι). Ὅσες δὲ εἶναι ἄχρηστες, μεταφέρονται στὸ παχὺ ἔντερον, ἀπὸ ὅπου ἐξέρχονται τοῦ ὀργανισμοῦ ὡς περιττώματα, ἤτοι ἄχρηστα ὑλικά.

θ) Τὰ νεφρά, ποὺ εἶναι ἕνα εἶδος διϋλιστηρίου τοῦ αἵματος καὶ ἑπομένως ἔχουν σκοπὸ νὰ τὸ διϋλίζουν ἀπὸ τὶς διάφορες οὐσίες ποὺ περιέχει. Καὶ ὅσες μὲν ἐξ αὐτῶν εἶναι χρήσιμες, παραμένουν στὸ αἷμα καὶ μεταφέρονται στὰ διάφορα σημεῖα τοῦ σώματος γιὰ τὴ θρέψι του. Ὅσες δὲ εἶναι ἐπιβλαβεῖς, ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὸ σῶμα, ὑπὸ τὴ μορφὴ τῶν οὔρων. Τὰ τελευταῖα αὐτὰ πέφτουν ἀπὸ τὰ νεφρὰ σὲ εἰδικοὺς σωλῆνες ποὺ λέγονται οὐρητῆρες καὶ ἀπὸ ἐκεῖ μεταφέρονται στὴν οὐροδόχο κύστι, ἀπὸ ὅπου διὰ τῆς οὐρήθρας ἐξέρχονται τοῦ σώματος. Ἡ ποσότης τῶν ἀποβαλλομένων οὔρων ἀνέρχεται εἰς 1000 — 1400 γραμμάρια τὸ 24ωρον, ἐκτὸς τῶν περιπτώσεων παθήσεων, ὁπότε αὐξάνονται ἢ ἐλαττώνονται ἀναλόγως.

ι) Τέλος ὑπάρχουν καὶ διάφορα ἄλλα ἐσωτερικὰ ὄργανα τοῦ σώματος ἴσης, μικροτέρας ἢ καὶ μεγαλυτέρας σπουδαιότητος ἀπὸ τὰ προαναφερθέντα. Ὡς κυριώτερα ἐξ αὐτῶν δύνανται νὰ χεωρηθοῦν τὸ αἷμα, τὰ νεῦρα καὶ οἱ ἐνδοκρινεῖς ἀδένες, γιὰ τὴ λειτουργία τῶν ὁποίων ὅμως γίνεται λόγος ἐν συνεχείᾳ. Τοῦτο δὲ ἀφ' ἑνὸς ἕνεκα τῆς σπουδαιότητος ἑκάστου καὶ ἀφ' ἑτέρου γιατὶ ἡ δρᾶσις τους διακλαδώνεται καὶ ἐπεκτείνεται σ' ὁλόκληρο τὸ σῶμα. Ἑπομένως χρειάζονται ἰδιαίτερη ἀνάλυσι.

Ἀπὸ τὴν ἄποψι τῆς ὑγιεινῆς τώρα δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἰποῦμε πολλὰ πράγματα ἐδῶ. Γιατὶ αὐτὰ ἀνάγονται στὴν ἁρμοδιότητα τῶν γιατρῶν καὶ προϋποθέτουν εἰδικὲς σπουδὲς καὶ μελέτες, μὲ τὶς ὁποῖες δὲν εἶναι δυνατὸν ν' ἀσχοληθοῦν οἱ ἀναγνῶστες τοῦ παρόντος ἔργου. Ἐκεῖνο ποὺ μποροῦμε μόνον νὰ σημειώσουμε, εἶναι ὅτι γιὰ τὴ διατήρησι τῶν ἀνωτέρω μνημονευθέντων, καθὼς καὶ ὅλων τῶν ἄλλων ὀργάνων τοῦ σώματος σὲ ὑγιεινὴ κατάστασι, ἀπαιτεῖται γενικά :

α) Ἡ κατάλληλη θρέψις τοῦ ὀργανισμοῦ μὲ ἀνάλογη σὲ ποσότητα καὶ ποιότητα τροφή.

β) Ἡ ἐξασφάλισις τοῦ καθαροῦ ἀέρα.
γ) Ἡ χρησιμοποίησις τοῦ νεροῦ ὡς τροφῆς καὶ φαρμάκου.
δ) Ἡ ἐξασφάλισις τοῦ ἡλίου, τοῦ φωτὸς καὶ τῆς θερμότητος.
ε) Ἡ ἐργασία, ἡ ἀνάπαυσις καὶ ἡ ψυχαγωγία.
στ) Ἡ φροντὶς γιὰ τὸν ὕπνο καὶ τὴν κατάλληλη κατοικία.
ζ) Ἡ καθαριότης τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς.
η) Ἡ μέριμνα γιὰ τὴν ἀποτοξίνωσι τοῦ ὀργανισμοῦ.
θ) Ἡ ἀποφυγὴ τῆς σπατάλης καὶ ἡ οἰκονομία τῶν σωματικῶν δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπου.
ι) Ἡ προφύλαξις ἀπὸ τὶς διάφορες ἀσθένειες. Καὶ
ια) Ἡ ἀνύψωσις τοῦ πνεύματος.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω συνάγουμε τὰ ἑπόμενα παραγγέλματα, τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ὁποίων στὸν πρακτικὸ βίο σας συνιστοῦμε, ἀγαπητοὶ ἀναγνῶστες.

1ον) Λαμβάνετε ὑπ' ὄψιν ποιὰ εἶναι τὰ κυριώτερα ἐσωτερικὰ ὄργανα τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ σὲ τί χρησιμεύει ἕκαστον καὶ φροντίζεται νὰ τὰ διατηρῆτε σὲ ἄριστη κατάστασι, τηροῦντες τοὺς στοιχειώδεις κανόνες τῆς ὑγιεινῆς.

2ον) Συμμορφώνεσθε ἐν συνεχείᾳ μὲ τὶς εἰδικὲς ἐντολὲς τῶν γιατρῶν, ἂν συνέβη νὰ ἐπέλθῃ βλάβη σὲ κάποιο ἀπὸ αὐτά, ὥστε ν' ἀποκατασταθῇ τοῦτο στὴν προτέρα του κατάστασι, γιατὶ ἀλλοιῶς ἡ ὑγεία εἶναι ἀνέφικτη.

5. Ὁ ρόλος τοῦ αἵματος.

Τὸ αἷμα εἶναι ἕνα ἐρυθρὸν ὑγρό, ποὺ ὅλοι ξεύρουμε. Λίγοι ὅμως, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς γιατρούς, γνωρίζουν, ὅτι ἀποτελεῖ τὸ σπουδαιότερο καὶ πιὸ ἐνδιαφέρον συστατικὸ ἢ ἂν θέλετε ὄργανο τοῦ σώματος. Ἕνεκα τούτου ἀπησχόλησεν ἀνέκαθεν ὄχι μόνον τοὺς ἐπιστήμονας, γιατροὺς κλπ. ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς τοὺς φιλοσόφους, ποὺ ἐπροσπάθησαν νὰ δικαιολογήσουν τὴν ὕπαρξι καὶ τὴ λειτουργία του. Ἡ ζωὴ καὶ ἡ δρᾶσις ὄχι μόνον τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων ζώντων ὀργανισμῶν τῆς ἀνωτέρας κλίμακος, ἐξαρτᾶται κυρίως ἀπὸ τὸ αἷμα. Γιατὶ μὲ αὐτὸ μεταφέρονται σ' ὅλα τὰ κύτταρα καὶ τὰ ὄργανα τοῦ σώματος οἱ θρεπτικὲς οὐσίες καὶ τὸ ὀξυγόνο ποὺ χρειάζονται γιὰ τὴ συντήρησι καὶ τὴ ζωὴ τοῦ ὀργανισμοῦ. Οἱ οὐσίες αὐτὲς παραλαμβάνονται ἀπὸ τὶς τροφές, ὅπως θὰ ἰδοῦμε ὅταν ἔλθουμε στὸ ζήτημα τῆς θρέψεως. Ἐξ ἄλλου, μὲ τὸ αἷμα μεταφέρεται στοὺς πνεύμονας τὸ γνωστό μας διοξείδιο τοῦ ἄνθρακος, τὸ ἐπιβλαβὲς δηλαδὴ στὸν ὀργανισμὸ στοιχεῖο, ποὺ σχηματίζεται ἀπὸ τὴν καῦσι τῶν τροφῶν, γιὰ νὰ ἐξέλθῃ τοῦ σώματος.

Γιὰ νὰ ἐκπληρώνῃ ἐν τούτοις τὴν κυρία αὐτὴ ἀποστολή του τὸ αἷμα, πρέπει νὰ εἶναι καθαρὸ καὶ ὑγιές. Καὶ ἡ διατήρησις τοῦ αἵματος σὲ ὑγιᾶ κατάστασι, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ὑγεία καὶ τὴν καλὴ λειτουργία τῶν μέσων καὶ τῶν ὀργάνων ποὺ τὸ παράγουν, τὸ ἐπεξεργάζονται καὶ τὸ κυκλοφοροῦν στὸ σῶμα. (Μυελὸς τῶν ὀστῶν, σπλήνη, λεμφικοὶ ἀδένες, καρδιά, ἀγγεῖα, πνεύμονες, νεφρά, δέρμα, γατροεντερικὸς σωλήν, κλπ.). Ὅταν ὅλα αὐτὰ τὰ ὄργανα ἀπολαμβάνουν ὑγείας, τότε παράγουν καὶ διοχετεύουν στὸν ὀργανισμὸν ἀρκετὸ σὲ ποσότητα καὶ κατάλληλο σὲ ποιότητα αἷμα γιὰ τὴν ζωὴ καὶ τὴ δρᾶσι του.

Τὸ ποσὸ τοῦ αἵματος ποὺ ὑπάρχει στὸ σῶμα τοῦ ἡλικιωμένου καὶ ὡρίμου ἀνθρώπου, εἶναι 7—8 ο/ο τοῦ βάρους του ἢ τὸ 1/13 αὐτοῦ. Ἄτομο δηλαδὴ βάρους 65 κιλῶν ἔχει στὸ σῶμα του πέντε κιλὰ αἵματος, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὰ τρία κιλὰ εἶναι νερὸ καὶ τὰ ὑπόλοιπα δύο ἀπὸ διάφορες ἄλλες οὐσίες, (κύτταρα, ἰνικὴ κλπ.). Τὰ παχύσαρκα ἄτομα ἔχουν λιγώτερον αἷμα καὶ ἑπομένως ἡ ἀντίστασις τοῦ ὀργανισμοῦ τους στὶς ἀρρώστειες εἶναι μικρότερη.

Στὸ αἷμα ὑπάρχουν τὰ λεγόμενα αἱμοσφαίρια, ἤτοι τὰ μικρὰ στρογγυλὰ δισκία, ποὺ εἶναι δύο εἰδῶν, ἤτοι τὰ ἐρυθρὰ καὶ τὰ λευκά. Καὶ τὰ μὲν ἐρυθρὰ αἱμοσφαί-

ρια ἔχουν σκοπὸ νὰ παραλαμβάνουν τὸ ὀξυγόνον ἀπὸ τοὺς πνεύμονας καὶ νὰ τὸ μεταφέρουν στὸν ὀργανισμό, χάρις σὲ μιὰ λευκωματοῦχο οὐσία ποὺ περιέχουν, τὴν αἱμοσφαιρίνη. Ἐξ ἄλλου δίδουν στὸ αἷμα τὸ ἐρυθρό του χρῶμα, ἤτοι τὸ κοκκινίζουν...

Τὰ δὲ λευκά, τὸ μὲν μεταφέρουν στὰ κύτταρα τοῦ σώματος καταλλήλως μετασχηματισμένο λεύκωμα, τὸ δὲ συντελοῦν στὴν ἄμυνα τοῦ ὀργανισμοῦ. Κινοῦνται δηλαδὴ σ' ὅλο τὸ σῶμα καὶ ἐξουδετερώνουν τὴ φθοροποιὸ ἐπίδρασι τῶν ξένων σωμάτων ποὺ συναντοῦν, καὶ ἑπομένως προλαμβάνουν τὸν κίνδυνο τοῦ ὀργανισμοῦ ἐξ αὐτῶν. Τέλος τὰ λευκὰ αἱμοσφαίρια καταστρέφουν καὶ αὐτὰ τὰ ἐρυθρὰ ἀκόμα, ὅταν τὰ τελευταῖα γεράσουν καὶ γίνουν ἀνίκανα γιὰ τὴν ἐκπλήρωσι τοῦ προορισμοῦ τους, (μετὰ δρᾶσιν τριῶν ἑβδομάδων περίπου). Τότε τὰ ἐρυθρὰ αἱμοσφαίρια παραλαμβάνονται ἀπὸ τὰ λευκὰ καὶ μεταφέρονται στὸ ἦπαρ (συκώτι) καὶ τὴ σπλῆνα, ὅπου καταστρέφονται καὶ παράγονται νέα.

Ἀπὸ τὴν ἄποψι τῆς ποσότητος τώρα, σὲ κάθε κυβικὸ χιλιοστόμετρον αἵματος, ἤτοι σὲ μιὰ σταγόνα μεγέθους κεφαλῆς καρφίτσας, ὑπάρχουν πέντε περίπου ἑκατομμύρια ἐρυθρὰ αἱμοσφαίρια. Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἂν χίλια μόνον ἀπὸ αὐτὰ μποῦν σὲ μιὰ εὐθεῖα γραμμή, τὸ μῆκος της θὰ εἶναι ἑπτὰ χιλιοστόμετρα. Ἡ ὁλική τους δὲ ἐπιφάνεια εἶναι περίπου 1500 φορὲς μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ σώματος, ἤτοι περίπου 3200 τετραγωνικὰ μέτρα. Τὰ λευκὰ αἱμοσφαίρια εἶναι πολὺ λιγώτερα, γιατὶ ἀντιστοιχοῦν περίπου 1 σὲ κάθε 350 ἐρυθρά, ἤτοι σ' ἕνα κυβικὸ χιλιοστόμετρον ὑπάρχουν μόνον 8—10.000.

Ἕνα ὑγιὲς αἷμα, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν κανονικὴ ποσότητα καὶ ποιότητα τῶν αἱμοσφαιρίων πρέπει νὰ περιέχῃ στὸ πλάσμα του, (τὸ διαυγὲς ὑγρό του δηλαδή), διαλελυμμένη καὶ ὡρισμένη ποσότητα διαφόρων ἁλάτων, καθὼς καὶ διάφορες ἄλλες ὀργανικὲς οὐσίες. Ἐξ ἄλλου πρέπει νὰ εἶναι ἐλαφρῶς ἀλκαλικό, γιατὶ τὰ κύτταρα δὲν μποροῦν νὰ ζήσουν σὲ ὀξὺ περιβάλλον. Τὸ κυριώτερον ἅλας στὸν ἄνθρωπον εἶναι ἐκεῖνο τοῦ σιδήρου, ποὺ ὑπάρχει σὲ ποσότητα 2,3 γραμμαρίων κατ' ἀναλογίαν βάρους 70 κιλῶν. Ἐνῶ σὲ ἄλλα ζῶα ἢ ἔντομα, ποὺ ἔχουν μπλὲ ἢ πράσινον αἷμα, ὅπως εἶναι λ.χ. ἕνα εἶδος σκώληκες ποὺ λέγονται «ἀνελλῖδαι», τὸ κύριον ἅλας εἶναι ἄλλο. Ἡ ὑγιεινὴ κατάστασις τοῦ αἵματος ἐξακριβώνεται μὲ διάφορες χημικὲς ἐξετάσεις, μὲ τὶς ὁποῖες καθορίζεται ἡ περιεκτικότης του σὲ αἱμοσφαιρίνη, οὐρία, ζάκχαρο κλπ. Ἐπίσης ἔτσι ἐξακριβώνεται ἡ ὁμὰς τοῦ αἵματος, στὴν ὁποία ἀνήκει κάθε ἄτομο, καὶ ἡ ὁποία εἶναι ἀμετάβλητη σ' ὅλη του τὴ ζωή.

Εἶναι αὐτονόητον, ὅτι τὸ ὑγιὲς αἷμα ὑπάρχει στὰ ἄτομα ποὺ ἀπολαμβάνουν ἀπόλυτης ὑγείας. Κατὰ φυσικὴ συνέπεια, ἄρρωστα ἄτομα δὲν ἔχουν ὑγιὲς αἷμα καὶ τ' ἀνάπαλιν. «Ὅλες σχεδὸν οἱ ἀρρώστειες ἐπηρεάζουν τὴν κατάστασι τοῦ αἵματος», γράφει ὁ γιατρὸς-συγγραφεὺς Ἰω. Βεγγλίδης. «Ἀλλὰ καὶ ἕνα αἷμα ποὺ δὲν εἶναι ὑγιές, προκαλεῖ ἀρρώστιες. Ἕνας ἀκατάλληλος, (ἐλαττωματικὸς) τρόπος ζωῆς φέρνει ἐλάττωσι τῆς ποσότητος τοῦ αἵματος, τῶν ἐρυθρῶν αἱμοσφαιρίων καὶ τῆς αἱμοσφαιρίνης, μὲ ἐπακόλουθο τὴν ὀξεῖα ἢ χρονία ἀναιμία καὶ τὶς συνέπειές της. Ὅταν στὴν τροφὴ τοῦ ἀνθρώπου δὲν περιλαμβάνεται ἀρκετὴ ποσότης φρούτων καὶ χόρτων, τότε τὸ αἷμα παρουσιάζει ἠλαττωμένην ἀλκαλικὴν ἀντίδρασιν. Ἀποτέλεσμα δὲ τούτου εἶναι ἡ μὴ διάλυσις διαφόρων οὐσιῶν τῶν τροφίμων καὶ ἡ πρόκλησις ἀσθενειῶν».

(Συνεχίζεται)

"ΚΑΙ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΜΕ «ΜΙΑ-ΛΩ»...„

Ὑπὸ τοῦ κ. **Χ.Σ.**

ΣΤΟ ΜΕΓΑΛΟ πρωτοχρονιάτικο σαλόνι, ἡ οἰκοδέσποινα σήκωσε τὸ τηλέφωνο ποὺ κουδούνισε καὶ φώναξε χαρούμενη:

—Εὐχαριστῶ παιδί μου, εὐχαριστῶ πάρα πολύ!... Ἄντε, καὶ τοῦ χρόνου μὲ μυαλό!...

Ὁ συνταξιοῦχος ἀστυνομικὸς ἀναστέναξε ἀπὸ τὴ γωνιά του.

—Πῶς εἴπατε; ρώτησε παραξενεμένος. Καὶ τοῦ χρόνου μὲ μυαλό; Εἶναι νέος ὁ ἀποδέκτης τῶν... τόσο εὐγενικῶν εὐχῶν σας;

—Νέος, βεβαίως νέος καὶ ἄμυαλος... καὶ μάλιστα ἀνεψιός μου, εἶπε ἐκείνη χαμογελώντας. Τί ἄλλο νὰ τοῦ εὐχηθῶ λοιπὸν γιὰ τὸν καινούργιο χρόνο ποὺ ἀρχίζει αὔριο;

—Ἔχετε δίκιο, τί ἄλλο; ἀναστέναξε πάλι ὁ συνταξιοῦχος ἀστυνομικός. Ἂν καὶ δὲν πρέπει νὰ ἀποπαίρνουμε τοὺς νέους μας...

Ἔμεινε λίγο σκεπτικὸς καὶ συνέχισε:

—Λοιπόν, ξέρετε τί μοῦ θυμίζει αὐτὴ ἡ εὐχή; Κάτι πολὺ ὡραῖο καὶ πολὺ συγκινητικό... Κάτι πού...

—Νὰ μᾶς τὸ πῆτε κύριε Ἀρχηγέ, νὰ μᾶς τὸ πῆτε! πετάχτηκαν δυὸ-τρεῖς ἀπὸ τὴ συντροφιὰ τῆς τελευταίας νύχτας τοῦ ἔτους.

—Νὰ μᾶς τὸ πῆτε παρακαλῶ, εἶπε καὶ ἡ Νάντια τῶν «ὠργισμένων νέων» τῆς ἐποχῆς μας...

—Νὰ σᾶς τὸ πῶ, πρόφερε ἀργὰ ἐκεῖνος καὶ ἄναψε τὸ τσιγάρο του. Μπορῶ νὰ μὴ σᾶς τὸ πῶ ἀφοῦ μοῦ τὸ ζητᾶτε «διὰ βοῆς»;...

—Λοιπόν;

—Λοιπόν, μοιάζει σὰν παραμύθι καὶ ὅμως εἶναι τόσο ἀληθινό... Ἀλλὰ δὲν μοῦ λέτε: Μήπως ἀντὶ νὰ σᾶς τὸ ἀφηγηθῶ εἶναι καλύτερα νὰ σᾶς τὸ διαβάσω; Καὶ μάλιστα ἀντὶ νὰ τὸ διαβάσω ἐγώ, ποὺ εἶμαι γέρος καὶ τρέμει ἡ φωνή μου, νὰ τὸ διαβάση κάποιος ἀπὸ τοὺς νεώτερους;

—Ὅπως θέλετε...

—Πάρτε κυρία Μαίρη ἐκεῖνο τὸ βιβλίο ἀπὸ τὴ βιβλιοθήκη σας, ποὺ συζητούσαμε προχθές. Καὶ δῶστε το στὴ Νάντια, ποὺ εἶναι καλὸ κορίτσι νὰ μᾶς διαβάση... Ἔ, Νάντια;... Νά, ἀπὸ δῶ καὶ κάτω διάβασέ μας...

Εἶχε κιόλας προσκομιστεῖ τὸ βιβλίο ἑνὸς μεγάλου ἀθηναιολάτρη συγγραφέα, εἴχαμε δῆ ὅλοι στὸ ἐξώφυλλό του τὸν τίτλο: «Δ. Σκουζὲ—Ἡ Ἀθήνα ποὺ ἔφυγε», καὶ εἴχαμε ὅλοι πέσει ἀναπαυτικώτερα στὶς πολυθρόνες καὶ τὰ ντιβάνια. Δὲν πειράζει, ἀργότερα ἡ τράπουλα καὶ ὁ χορός...

***

«Η ΛΑΙΔΗ ΛΩ—ἀκούστηκε ἀργὰ ἡ κρυστάλλινη φωνὴ τῆς νέας κοπέλλας τῆς συντροφιᾶς—ἦταν μὲ τὸν τρόπο της μιὰ φωνὴ διαμαρτυρίας καί, μέχρι τὸ 1943 ποὺ

πέθανε, ἐκράτησε ψηλὰ τὸ γόητρό της. Μπόρεσε καὶ σταμάτησε τὸ ρολόϊ στὰ 1900 καὶ ἔζησε μὲ συνέπεια τὴν ἐκκεντρικότητά της. Σὰν ἕνα ἀπόρθητο φρούριο στὶς προσβολὲς τοῦ χρόνου, δὲν ἔκανε κανένα συμβιβασμὸ στὶς ἀπαιτήσεις τῆς συγχρόνου ζωῆς. Ποιὸς δὲν τὴν θυμᾶται ἀπὸ τοὺς παλαιότερους Ἀθηναίους, νὰ τριγυρνάη στὴν Ἀθήνα, ἀκόμη τὸ 1940, λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ θάνατό της, μὲ τὰ μακρυὰ φουστάνια σὲ μώβ μουσελῖνα καὶ τὶς τεράστιες δαντελλένιες «σαρλότες» ποὺ χωροῦσαν μονάχα στὸ εἰδικὰ κατασκευασμένο γι' αὐτὴν «κουπέ», μὲ χαραγμένο στὶς πόρτες του τὸ οἰκόσημο τῶν Λῶ;

»Ἦταν, ἄραγε, μιὰ ὀπτασία ἢ μιὰ πραγματικότητα; Ἀλλὰ ποιὰ ἦταν ἡ λαίδη Λῶ, ποὺ ὁ Ντ' Ἀνούντσιο εἶχε ὀνομάσει «Μαῦρο Κύκνο»; Ἦταν Ἑλληνίς, τὸ γένος Χατζοπούλου, ἀπὸ τὴ γνωστὴ οἰκογένεια, συνδεδεμένη μὲ τὴν ἱστορία τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος. Ὁ πατέρας της, Νικόλαος Χατζόπουλος, διετέλεσε νομάρχης Ἀττικοβοιωτίας ἐπὶ τεσσαρακονταετίαν. Ἡ μητέρα της, τὸ γένος Πιτσιποῦ, εἶχε καὶ αὐτὴ τὴν καταγωγή της ἀπὸ τὸ Φανάρι...

»Τὴν πρώτη της ἐμφάνιση στὴν κοσμικὴ Ἀθήνα τῆς ἐποχῆς ἔκανε ἡ Καίτη (Χατζοπούλου) μαζὶ μὲ τὴν ἑτεροθαλῆ ἀδελφή της Χριστῖνα, σὲ ἡλικία 17 ἐτῶν, τὸ 1877, στὴν κατοικία τοῦ Συγγροῦ στὰ Ἀνάβρυτα. Οἱ δυὸ καλλονές, ἡ καστανὴ καὶ ἡ μαύρη, ἐξέπληξαν τὸν κόσμο. Ἡ Καίτη παντρεύθηκε σχεδὸν ἀμέσως τὸν Γ. Μαῦρο, πλουσιώτατο ὁμογενῆ ἀπὸ τὴν Μασσαλία, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἀπέκτησε ἕνα γυιό. Ὅμως ὁ γάμος της δὲν κράτησε πολύ. Μετὰ ἀπὸ τρία χρόνια χώρισε καὶ ἐπέστρεψε στὴν Ἀθήνα. Τότε γνώρισε στὰ ἀθηναϊκὰ σαλόνια τὸν Ἐδουάρδο Λῶ, πρῶτο γραμματέα τῆς ἀγγλικῆς πρεσβείας στὰς Ἀθήνας. Ἡ Καίτη ἦταν ὄχι μονάχα ὡραιοτάτη—εἶχε μεγαλόπρεπη ἐμφάνιση καὶ τὴν αἰθέρια ὁμορφιὰ μιᾶς βασίλισσας — ἀλλὰ καὶ ἔξυπνη, πολυμαθεστάτη καὶ φιλόδοξη. Μιλοῦσε 6—7 εὐρωπαϊκὲς γλῶσσες, ἐγνώριζε κάθε πολιτικὸ καὶ καλλιτεχνικὸ θέμα τοῦ καιροῦ της, ἀκόμη καὶ μαθηματικά. Ὁ Ἐδουάρδος Λῶ, ποὺ καταγόταν ἀπὸ μεγάλη οἰκογένεια Ἰρλανδῶν πολιτικῶν καὶ ἦταν συγγενὴς τοῦ γνωστοῦ πρωθυπουργοῦ Μπόναρδ Λῶ, τὴν ἐρωτεύθηκε σφοδρὰ καὶ τὴν ἐνυμφεύθη. Ἐκείνη, μὲ τὴν ὁμορφιά της, τὶς γνώσεις της καὶ τὴν φιλοδοξία της, τὸν ἐβοήθησε πολὺ στὴν σταδιοδρομία του. Ἔγινε ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν στὴν Ἀγγλία, καί, τελικά, ἀντιβασιλεὺς τῶν Ἰνδιῶν.

»Ἔτσι ἡ Καίτη Χατζοπούλου ἔγινε ἀντιβασίλισσα τῶν Ἰνδιῶν καὶ μεσουράνησε στὸ διεθνὲς στερέωμα σὰν μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ λαμπρὲς προσωπικότητες στὶς ἀρχὲς τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνα. Θαυμασταί της ἦταν ὁ λόρδος Gurzon, ποὺ τὸν εἶχε ἀντικαταστήσει ὁ Ἐδουάρδος Λῶ στὸ θρόνο τῶν Ἰνδιῶν, ὁ στρατηγὸς Κίτσενερ, ἀκόμη καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας καὶ αὐτοκράτωρ Ἐδουάρδος 7ος.

»Στὰς Ἰνδίας ἔμεινε περίπου ὀκτὼ χρόνια, ἀφοῦ ἔμαθε νὰ μιλάη πολλὲς ἰνδικὲς διαλέκτους. Ὅταν πέθανε ὁ Ἐδουάρδος Λῶ, ποὺ ἦταν πολὺ φιλέλλην, ἐπειδὴ εἶχε ζητήσει νὰ ταφῆ στὴν Ἑλλάδα, ἡ γυναῖκα του ἦρθε ἐδῶ καὶ ἐγκατεστάθη στὰς Ἀθήνας. Τὴν καρδιὰ τοῦ ἀγαπημένου της συζύγου διεφύλαξε σὲ μιὰ ἀσημένια λύκηθο μὲ οἰνόπνευμα, πλάϊ στὸ κρεβάτι της, καθὼς καὶ τὸ παράσημο τῆς περικνημῖδος, ποὺ εἶχεν ἀπονεμηθῆ στὸν Λῶ καὶ συνηθίζεται, μετὰ θάνατον, νὰ ἐπιστρέφεται στὴν ἀγγλικὴ κυβέρνηση. Εἶχε προκληθῆ, μάλιστα, καὶ διπλωματικὸ ἐπεισόδιο τότε στὴν Ἀθήνα, γιατὶ ἡ λαίδη Λῶ ἀρνιόταν νὰ ἐπιστρέψη τὸ παράσημο στὸν Ἄγγλο πρεσβευτή...

»Τὸ μέγαρο τῆς λαίδης Λῶ ἦταν ἀπὸ τὶς πρῶτες ὁριζόντιες ἰδιοκτησίες, μὲ 15—20 δωμάτια καὶ ταβάνια ὕψους ὀκτὼ μέτρων. Στὶς ἀρχὲς τοῦ αἰῶνος ἦταν ἀπὸ τὰ πρῶτα μέγαρα στὴν Ἀθήνα ποὺ ἐχρησιμοποίησαν καλοριφὲρ καὶ ἀνελκυστῆρα... Στὸ σπίτι της ἔδινε πολυτελεῖς δεξιώσεις καὶ χορούς. Ἐδέχετο τοὺς Βασιλεῖς τακτικά, καὶ ἰδίως τὸν Βασιλέα Κωνσταντῖνο, ποὺ ἐγευμάτιζε καὶ συζητοῦσε μαζί της.

. . . . . .

»Τὰ χρόνια περνοῦν. Ξαφνικά, τὸ 1927 μιὰ βόμβα σκάει... Ἡ λαίδη Λῶ, σὲ ἡλικία 67 ἐτῶν, ἐρωτεύεται σφοδρά. Καὶ δὲν ἐρωτεύεται μονάχα, ἀλλὰ καὶ παντρεύεται τὸν κατὰ τριάντα χρόνια νεώτερό της Γ. Πειρουνάκη. Ὁ Πειρουνάκης ἦταν τύπος Ἕλληνος ἀρρενωποῦ ἀνδρός. Ἡ λαίδη Λῶ τὸν πρωτοαντίκρυσε μὲ τὴ στολὴ τοῦ ἀξιωματικοῦ τῆς Ἀστυνομίας, κατόπιν συστάσεως τοῦ ὀργανωτοῦ τῆς Ἑλληνικῆς Ἀστυνομίας Ἄγγλου Halliday. Ἦταν τόσο ὡραῖος, ποὺ τὸν ἀποκαλοῦσε Ἑρμῆ. Ἕνας κεραυνοβόλος ἔρως ἐπηκολούθησε, ποὺ διήρκεσε ὅσο ἔζησε ἡ λαίδη Λῶ. Ὁ γάμος της ἔκανε τόση αἴσθηση στὴν Ἀθήνα, ὥστε ὄχι μόνον ἡ ἀνωτέρα κοινωνία, ἀλλὰ καὶ ὁ πολὺς κόσμος εἶχε σχολιάσει, σὲ σημεῖο ποὺ τὴν Πρωτοχρονιὰ οἱ ἀστυνόμοι νὰ εὔχωνται μεταξύ τους, χαριτολογώντας:

—«Καὶ τοῦ χρόνου μὲ μυά-λὸ (μὲ μιὰ—Λῶ)».

»Ὅμως ἡ ἐκλογὴ τῆς λαίδης Λῶ ἀπεδείχθη δικαιολογημένη. Ὁ Πειρουνάκης, μὲ τὴν αὐθόρμητη εὐγένεια καὶ τὸ ἦθος τοῦ ἀγνοῦ Ἕλληνος, ἀπὸ εὐγνωμοσύνη καὶ ἀγάπη, στάθηκε πλάϊ της καὶ τὴν ἐβοήθησε ἴσαμε τὶς ὕστατες στιγμὲς τῆς ζωῆς της...».

***

ΕΔΩ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕ ἡ ἀνάγνωσι ἀπὸ τὴ Νάντια τῆς συντροφιᾶς. Καὶ τὸ βιβλίο ἔκλεισε λίγες στιγμὲς πρὶν οἱ σειρῆνες τῶν πλοίων στὸ λιμάνι τοῦ Πειραιῶς, τὸ ραδιόφωνο καὶ τὰ φῶτα ἐπισημάνουν τοὺς λεπτοδείχτες στὸ τέλος τοῦ παληοῦ καὶ στὴν ἀρχὴ τοῦ νέου ἔτους. Ὁ συνταξιοῦχος παλαίμαχος ἀστυνομικὸς πρόφτασε μόνον νὰ πῆ:

—Ἕνα χρόνο μετὰ ἀπὸ ἐκείνη, ἔφυγε καὶ αὐτός... Ὁ Ἀστυνόμος Α' Γ. Πειρουνάκης, πρῶτος ἀπὸ τὰ στελέχη τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, πρῶτος Διοικητὴς τοῦ Τμήματος Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν τοῦ 1925 καὶ Ὑπουργὸς Ἐπισιτισμοῦ στὸν καιρὸ τῆς κατοχῆς, ὑπῆρξε τραγικὸ θῦμα τῶν κομμουνιστῶν τὸ 1944... Ἀλλὰ διῶξτε τὸ θλιβερὸ τέλος γι' ἀπόψε, μείνετε μὲ τὰ ὅσα ὡραῖα καὶ εὐγενικὰ μᾶς διάβασε ἡ Νάντια καὶ...ἐμπρός!!... Ὅλοι στὸ χορὸ καὶ στὸ ξεφάντωμα, γιὰ τὸ καλὸ τοῦ καινούργιου χρόνου...

Χ. Σ-ς

Μὲ τὴ μελέτη πλουτίζουμε τὶς γνώσεις μας καὶ ἔτσι ἐπιτελοῦμε ἀποτελεσματικώτερα τὰ καθήκοντά μας ὡς ἀστυνομικοὶ καὶ ὡς ἄνθρωποι.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν.

Ὀλύνθου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Δεκελείας (Χαλκίδος) 8, στὸ τέρμα Πατησίων (Ἀλυσίδα).

Ἡ Ὄλυνθος, σημαντικωτάτη ἀρχαία πόλις τῆς Χαλκιδικῆς, βρισκόταν μεταξὺ Παλλήνης καὶ Σιθωνίας, κοντὰ στὸ σημερινὸ χωριὸ Μυριόφυτον. Ἀποικία τῶν Ἀθηναίων καὶ Χαλκιδέων, σύντομα ἔφθασε σὲ μεγάλη ἀκμὴ καὶ ἔγινε ἕδρα τῆς Χαλκιδικῆς Ὁμοσπονδίας. Κατὰ τὸ 379 π.Χ. ὑπήχθη στὴν ἡγεμονία τῶν Λακεδαιμονίων, πλὴν ἀργότερα ἐκυριεύθη καὶ κατεστράφη ὁλοσχερῶς ἀπὸ τὸν Φίλιππο Β'.

Ὀλύτσικα.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Κλεισούρας 21, κοντὰ στὴν ΒΑ πλευρὰ τοῦ νοσοκομείου Συγγροῦ (Κυπόνια).

Ὁ Ὀλύτσικας, ὄρος τῆς Ἠπείρου ΝΔ. τῶν Ἰωαννίνων, ἔχει ὕψος 1974 μέτρα. Στοὺς πρόποδές του σώζονται ἐρείπια τοῦ μαντείου τῆς Δωδώνης. Κατὰ τὸν Α' Βαλκανικὸ πόλεμο καὶ κατὰ τὴν ἐπίθεσι ἐναντίον τοῦ Μπιζανίου, στὴν περιοχὴ τοῦ Ὀλύτσικα, διεξήχθησαν σφοδρὲς μάχες.

Ὁμηρείου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου 135, μιὰ στάσι μετὰ τὸ Γυμναστήριο τῆς Καισαριανῆς.

Ὁμήρειον ὠνομάζετο στὴν ἀρχαιότητα ναὸς ποὺ ἱδρύθηκε στὴν Σμύρνη πρὸς τιμὴν τοῦ Ὁμήρου. Στὸν ναὸν αὐτὸν ὑπῆρχε καὶ ξόανο τοῦ ποιητοῦ.

Τὴν ἴδια ὀνομασία ἔφερε τὸ ἀρχαιότερο καὶ μεγαλύτερο παρθεναγωγεῖο τῆς Μ. Ἀσίας στὴ Σμύρνη, ποὺ ἐλειτούργησε συνεχῶς γιὰ πολλὲς δεκαετηρίδες, μέχρι τοῦ 1922. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὴ Νέα Σμύρνη).

Ὁμήρου.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ὁδὸ Σταδίου 12 καὶ τελειώνει στὸν ὁδὸ Σχιστῆς Πέτρας, κοντὰ στὸν Ἅγιο Διονύσιο τὸν Ἀρεοπαγίτη.

Πρόκειται γιὰ τὸν γνωστὸ ἐπικὸ ποιητὴ τῆς Ἑλλάδος, ποὺ θεωρεῖται ὡς ὁ σημαντικώτερος τῶν ἐπικῶν ποιητῶν τῆς ὑφηλίου. Τόσον ἡ καταγωγή του, ὅσον καὶ ἡ ζωή του γενικῶς εἶναι γνωστὰ μόνον ἀπὸ μυθικὲς παραδόσεις. Ἑπτὰ πόλεις τῆς ἀρχαιότητος (Σμύρνη, Ρόδος, Κολοφών, Σαλαμίς, Χίος, Ἄργος καὶ Ἀθῆναι)

διεφιλονίκουν γιὰ τὴν καταγωγὴ τοῦ Ὁμήρου. Πάντως, κατὰ τὴν ἐπικρατέστερη ἄποψι, γεννήθηκε στὴν Χίο ἢ στὴ Σμύρνη καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς γυιὸς τοῦ ποταμίου θεοῦ Μέλητος (Μελησιγενὴς) καὶ τῆς νύμφης Κρηθηΐδος, ἔζησε δὲ, πιθανῶς, κατὰ τὸν Θ' π.Χ. αἰῶνα.

Στὸν Ὅμηρο ἀποδίδονται τὰ μεγάλα ἔπη, Ἰλιὰς καὶ Ὀδύσσεια, τὰ ὁποῖα στὴν ἀρχαιότητα ἐψάλλοντο ἀπὸ μνήμης ὑπὸ τῶν ραψωδῶν καὶ μετεδίδοντο προφορικὰ ἀπὸ γενεᾶς σὲ γενεά. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ προάστια τῶν Ἀθηνῶν).

Ὀξυρύγχου.

Πάροδος τοῦ τέρματος τῆς ὁδοῦ Ὀστρόβου, στὸ τέρμα τῶν λεωφορείων Νέας Κυψέλης.

Ἡ Ὀξύρυγχος, φαραωνικὴ πόλις, πρωτεύουσα τοῦ Ὀξυρυγχίτου νομοῦ τῆς Κάτω Αἰγύπτου. στὴ δυτικὴ ὄχθη τοῦ Νείλου, ἦταν λατρευτικὸ κέντρο τοῦ ἰχθύος « ὀξυρύγχου » καὶ σημαντικωτάτη πηγὴ παπύρων. Στὴν Ὀξύρυγχο βρέθηκαν πολλὰ ἀρχαῖα συγγράμματα, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἡ « Ἀθηναίων Πολιτεία » τοῦ Ἀριστοτέλους, « Οἱ νόμοι τοῦ Τιμοθέου » κ.ἄ.

Ὀρειβασίου.

Πάροδος τοῦ τέρματος τῆς ὁδοῦ Ἑπταλόφου, στὸ τέρμα τῶν λεωφορείων Πολυγώνου.

Ὁ Ὀρειβάσιος, περιώνυμος Ἕλλην γιατρὸς τοῦ Δ' μ.Χ. αἰῶνος ἐκ Περγάμου, μαθητὴς τοῦ Ζήνωνος τοῦ Κυπρίου, ἦταν προσωπικὸς γιατρὸς τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουλιανοῦ καὶ ἐθαυμάζετο γιὰ τὴν πολυμάθεια καὶ τὴν ἐπιστημονική του κατάρτισι. Συνέγραψε πολλὰ ἔργα καὶ συνέταξε ἰατρικὴν ἐγκυκλοπαίδειαν ὑπὸ τὸν τίτλον « Ἰατρικαὶ Συναγωγαί ».

Ὀρεινῆς Ταξιαρχίας.

Πάροδος τῆς λεωφόρου Παπάγου, κοντὰ στὸν Ἅγιο Θεράποντα τοῦ τέρματος τοῦ Ζωγράφου.

Πρόκειται γιὰ στρατιωτικὴ μονάδα, μικροτέρα τῆς μεραρχίας ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο συντάγματα καὶ καθιερώθηκε στὴν Ἑλλάδα τὸ 1946, τὴν ἐποχὴ ποὺ ἐνεφανίσθησαν οἱ πρῶτες ὁμάδες κομμουνιστοσυμμοριτῶν.

Ὀρεστιάδος.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Δεγλερῆ, στὶς φυλακὲς « Ἀβέρωφ ».

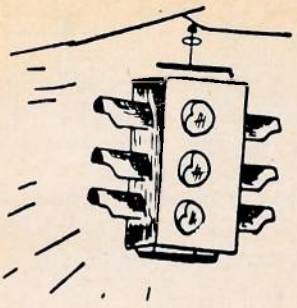
Μὲ τὴν ἐπωνυμία αὐτὴ εἶναι γνωστὲς στὴν ἀρχαιότητα δυὸ περιοχές : α) στὴν Ἤπειρο, μεταξὺ Ἀλιάκμονος καὶ Ἀώου καὶ β) στὴν Θράκη, ὅπου σήμερα τὸ Καραγάτς, προάστιο τῆς Ἀδριανουπόλεως, τὸ ὁποῖον θεωρεῖται ὅτι κατέχει τὴν θέσι τῆς ἀρχαίας πόλεως Ὀρεστιάδος.

Ὀρέστου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀριστοβούλου 65, στὴ Χαμόστερνα (Κάτω Πετράλωνα).

Πρόκειται γιὰ τὸν θρυλικὸ γυιὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας, ποὺ ἐφόνευσε τὴν μητέρα του καὶ τὸν ἐραστή της Αἴγιστο, γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὴν δολοφονία τοῦ πατέρα του. Καταδιωγμένος ὡς μητροκτόνος ἀπὸ τὶς Ἐρινύες, δικάσθηκε ἀπὸ τοὺς θεοὺς στὸν Ἄρειο Πάγο καὶ ἀθωώθηκε μὲ τὴν ψῆφο τῆς Ἀθηνᾶς. Ἀργότερα ἐστάλη ἀπὸ τὸν Ἀπόλλωνα στὴ χώρα τῶν Ταύρων γιὰ νὰ φέρῃ τὸ ξόανο τῆς Ἀρτέμιδος, πλὴν ὅμως συνελήφθη, μαζὶ μὲ τὸ φίλο του Πυλάδη, ἀπὸ τὸν βασιλέα Θόαντα. Τέλος κατώρθωσε νὰ δραπετεύσῃ, μὲ τὴν βοήθεια τῆς ἀδελφῆς του Ἰφιγενείας, παίρνοντας μαζί του καὶ τὸ ἱερὸ ξόανο. Σύμφωνα μὲ τὴν παράδοσι, ἐβασίλευσε τῶν Μυκηνῶν καὶ ἥνωσε ὑπὸ τὸ σκῆπτρον του τὸ Ἄργος καὶ τὴν Σπάρτη, παίρνοντας γιὰ γυναίκα του τὴν κόρη τοῦ Μενελάου Ἑρμιόνη.

(Συνεχίζεται)

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Ὑπὸ τοῦ κ. **Ν. Α.**

*1072 περιπτώσεις παραβάσεων τροχαίας κινήσεως ἐβεβαίωσε κατὰ τὸν μῆνα Ὀκτώβριον ἡ Ὑπηρεσία Ἀμέσου Δράσεως Ἀθηνῶν καὶ συγκεκριμένα διεπιστώθησαν καὶ ἐπεβλήθησαν κυρώσεις διά :

α)	425	περιπτώσεις	τραυματισμῶν δι' αὐτοκινήτων.
β)	23	»	χρήσεως ἐκτυφλωτικῶν φώτων.
γ)	71	»	ὑπερβολικῆς ταχύτητος.
σ)	59	»	ὁδηγήσεως αὐτοκινήτων ἐπικινδύνως.
ε)	203	»	παρανόμου σταθμεύσεως.
στ)	135	»	ἀσκόπου χρήσεως ἠχητικῶν ὀργάνων.
ζ)	65	»	ἀντικανονικῆς πορείας.
η)	190	»	παρανόμου δηλώσεως.
θ)	42	»	καυσαερίων.
ι)	59	»	κλοπῶν αὐτοκινήτων.

* ΔΥΟ ΝΕΚΡΟΙ, οἱ στρατιῶτες Μ. Σταματογιάννης καὶ Ἐμμ. Θεοδωράκης καὶ 19 τραυματισμένοι σοβαρά, οἱ Ἀνθ/γος Χρ. Δαϊνόγλου, δεκανεῖς : Α. Κορώνης καὶ Κ. Κυριάκης, στρατιῶτες : Γ. Παπαποστόλου Φ. Ψειρῆς, Δ. Φριτζέλας, Α. Μακελαράκης, Ἀθ. Συρῖγος, Γ. Λιοκάκης, Χρ. Τσάρκας, Κ. Κολώνης, Ν. Νεζερίτης, Β. Λυκάκος, Ἐλ. Κωνσταντίνου, Ν. Παπασπύρης, Φ. Χριστοδούλου, Κ. Καλέρος καὶ Παρ. Κονταρᾶς, ὅταν τὸ στρατιωτικὸ ὄχημα ὑπὸ στοιχεῖα Ε.Σ. 72602, ὀλίγον πρὸ τοῦ Μπογιατίου, παρεξέκλινε τῆς πορείας του, ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ὁδηγοῦ, καὶ ἀνετράπη σ' ἕνα χαντάκι.

* ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ 12 σοβαρὰ καὶ 37 ἐλαφρά, ὅλοι ἐργάτες, ὅταν τὸ φορτηγὸ 71724, μὲ ὁδηγὸ τὸν Α. Παπακωστόπουλο, συνεκρούσθη μὲ τὸ στρατιωτικὸ 41077, μὲ ὁδηγὸ τὸν Β. Κόκκινο, στὸ 9ον χιλ. τῆς ὁδοῦ Μεσολογγίου — Ἀγρινίου.

* ΝΕΚΡΟΣ ὁ 4ετὴς Γ. Δαβιδόπουλος, ὁ ὁποῖος παρεσύρθη, στὸ χωριὸ Βατερὸ Κοζάνης, ἀπὸ στρατιωτικὸ τζίπ, μὲ ὁδηγὸ τὸν Θ. Οἰκονόμου.

* ΝΕΚΡΟΣ ὁ Δ. Συριτσάκος καὶ τραυματισμένος ὁ 15ετὴς υἱός του Ἀχιλλεύς, ὅταν ὁ ἑλκυστὴρ ποὺ ὡδηγοῦσε, στὸ χωριὸ Τερψιθέα Λαρίσης, ἀνετράπη.

* ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ἀχμὲτ Γιορίν, μωαμεθανός, τὸν ὁποῖο παρέσυρε, στὴν Κῶ, μοτοποδήλατο.

* ΝΕΚΡΟΙ 4 καὶ τραυματισμένοι 19, ὅταν στρατιωτικὸ αὐτοκίνητο ἀνετράπη, λόγω ὀλισθηρότητος τοῦ ἐδάφους, ἔξω ἀπὸ τὸ Χωριὸ Μαυροβούνι Ἐδέσσης καὶ ἔπεσε μέσα σὲ ἀρδευτικὸ χαντάκι γεμᾶτο νερό. Ἀπέθαναν οἱ Σταῦρος Μιμτσῆς, Χουσεὶν Ἰσμαήλ, Χασὰν Ὀγλοῦ καὶ Μ. Καρανικόλας. Ἐτραυματίσθησαν σοβαρὰ ὁ Ἀνθ/γὸς Δημ. Δήμου καὶ οἱ στρατιῶτες Ε. Κατσαράκης, Χρ. Σουμερλῆς, Ι. Βουκαλῆς. Ι. Σουγνίδης, Κ. Μουτζουρώνης, Ἀν. Γάτσος, Ἰσμαὴλ Χουσεὶν, Ἀγ. Καραμπῖτσος καὶ Ἀνδρέας Κικιλῆς. Ἡ ζωὴ τῶν ὀκτὼ πρώτων τραυματιῶν κινδυνεύει σοβαρά. Ὁ ὁδηγὸς Ν. Γεωργιάδης ἐτραυματίσθη μόνον.

* ΝΕΚΡΟΣ ὁ λοχίας Κ. Μαραγκὸς καὶ τραυματισμένος ὁ Ἀλ. Ἰγνατιάδης,

ὅταν, στὸ 63ον χιλ. τῆς ὁδοῦ Σερρῶν - Θεσσαλονίκης, τὸ στρατιωτικὸ ὄχημά των ἔπεσε πάνω σὲ δένδρο.

* ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΑ 6 ἄτομα, οἱ Πέρο Ραντινίσκο καὶ Μπύριο Ποπώφ, Γιουγκοσλαῦοι καὶ οἱ Γ. Κάλφας, Κ. Μηναΐδης, Ἠλ. Ἀποστολόπουλος καὶ Εὐθ. Κωνσταντινίδου, ὁδηγὸς καὶ ἐπιβάτες λεωφορείου, ὅταν τοῦτο συνεκρούσθη μὲ φορτηγὸ ποὺ μετέφερε σίδηρο, γιατὶ ὁ ὁδηγὸς τοῦ φορτηγοῦ, στὴν διασταύρωσι τῆς λεωφόρου Ἀθηνῶν — Θηβῶν, παρεβίασε τὸ κόκκινο φανάρι (σῆμα).

* ΝΕΚΡΟΣ ὁ Δ. Πετρακόπουλος, ὁδηγὸς μοτοσυκλέττας, ποὺ λόγω ὑπερβολικῆς ταχύτητος, ἔπεσε στὸ ὑπ' ἀριθ. 20925 στρατιωτικὸν τζίπ, στὸ 19ον χιλ. τῆς ὁδοῦ Μυτιλήνης — Μανταμάδου. Ἡ μοτοσυκλέττα ἔβαινε ἀντικανονικά.

* ΝΕΚΡΟΣ ὁ Θ. Παϊπάης, ὁδηγὸς φορτηγοῦ αὐτοκινήτου, ποὺ ἀνετράπη, λόγω ὀλισθηρότητος τοῦ ἐδάφους, στὸ 73ον χιλ. τῆς ὁδοῦ Βόλου — Λαμίας.

* ΝΕΚΡΑ ἡ Σπυρ. Παπαδογεωργάκη, ποὺ τὴν παρέσυρε φορτηγό, μὲ ὁδηγὸ τὸν Μ. Καρβέλη, στὴν θέσι Κουρανικολῆ τῆς δημοσίας ὁδοῦ Αἰτωλικοῦ — Νεοχωρίου.

* ΝΕΚΡΟΣ ὁ Κ. Σκράπας, ὁδηγὸς ἑλκυστῆρος, ποὺ ἀνετράπη ἔξω ἀπὸ τὰ Τρίκαλα

* ΤΡΑΥΜΑΤΙΕΣ 4, ὁ ὁδηγὸς Χ. Γιαννόπουλος, ἡ γυναίκα του καὶ δύο φίλοι τους, ὅταν τὸ Ι.Χ. 202486, τρέχοντας μὲ ὑπερβολικὴ ταχύτητα στὴ λεωφόρο Συγγροῦ ντεραπάρησε, ἔπεσε πάνω σὲ δέντρο ποὺ τὸ ἔκοψε καὶ κατόπιν μπῆκε ἀπὸ τὴ βιτρίνα ποὺ ἐθρυμμάτισε μέσα σὲ κατάστημα ἐκθέσεως αὐτοκινήτων καὶ ἔπεσε πάνω σὲ καινούργια αὐτοκίνητα.

* ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ τελεία ἔπαθε στὸ ἴδιο σημεῖο καὶ τὸ GR 783 αὐτοκίνητο, ποὺ λόγω τῆς ὑπερβολικῆς ταχύτητος ἔπεσε πάνω στὴν νησίδα ἀσφαλείας.

* ΤΡΑΥΜΑΤΙΕΣ 2, ὁ Β. Στασινόπουλος καὶ ἡ κόρη του Μαρία, ἐτῶν 19, ὅταν τὸ Ι.Χ. 175665, ποὺ ὡδηγοῦσε, παρεξέκλινε τῆς πορείας του καὶ ἔπεσε μὲ σφοδρότητα πάνω σὲ στύλο τῆς Δ.Ε.Η.

* ΤΡΑΥΜΑΤΙΑΣ ἡ Ἀμαλία σύζυγος Ζέρη, ποὺ τὴν παρέσυρε τὸ Ι.Χ. τοῦ πρίγκηπος Μπιτὰρ Βαπὲλ Σκούν, στὴν ὁδὸ Ποσειδῶνος καὶ Παρθενῶνος Π. Φηλήρου. Ὁ πρίγκηψ ἐξηφανίσθη.

* ΝΕΚΡΟΣ ὁ Μ. Μπουτωνάκης, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου, ποὺ συνεκρούσθη μὲ ἄλλο μοτοποδήλατο, στὰ Χανιά.

* ΝΕΚΡΟΣ ὁ Γ. Ζουμελούδης, ὅταν ἀνετράπη ὁ ἑλκυστήρ, ποὺ ὡδηγοῦσε σὲ χωριὸ τοῦ Βόλου.

* ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ι. Πιπίδης, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου, ποὺ συνεκρούσθη στὸ Π. Ψυχικὸ μὲ ἄλλο μοτοποδήλατο, τὸ ὁποῖο ὡδηγοῦσε ἡ Μαρία Χαγάνδρα.

* ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ἀθ. Νεοφώτιστος καὶ τραυματίας ὁ Ἀ. Ἀθηναίου, ὁδηγός, ὅταν τὸ φορτηγό τους παρεξέκλινε καὶ ἔπεσε σὲ χαράδρα, στὴν περιοχὴ Βόλου.

* ΤΡΑΥΜΑΤΙΕΣ 2, ὁ Δ. Χαμηλοθώρης, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου, ποὺ συνεκρούσθη μὲ φορτηγὸ στοὺς Ἁγ. Ἀναργύρους καὶ γυναίκα ἀγνώστου ἐπωνύμου ποὺ τὴν παρέσυρε μοτοσυκλέττα, μὲ ὁδηγὸ τὸν Σ. Παπαγεωργίου, στὴν ὁδὸ Φιλολάου.

* ΝΕΚΡΟΣ ὁ Χωροφύλαξ Δ. Σγουράκης καὶ τραυματισμένοι σοβαρὰ ὁ Ἐνωμοτάρχης Θ. Ζουριδάκης καὶ οἱ Χωροφύλακες Δ. Κυριακάκης Ε. Λουπασάκης καὶ Ι. Μαροτάκης, ὅταν, στὸ 4ον χιλ. τῆς ὁδοῦ Χανίων - Καστελίου, φορτηγὸ τῆς Χωροφυλακῆς συνεκρούσθη μὲ ἰδιωτικὸ φορτηγό.

* ΝΕΚΡΟΣ ὁ Μ. Παγκράτης, ὁδηγὸς ἑλκυστῆρος, ποὺ ἀνετράπη στὸ χωριὸ Πλακούρια Κισσάμου.

* ΝΕΚΡΑ ἡ Αἰκατερίνη Καλδῆ, ποὺ τὴν παρέσυρε, στὴν Πύλο, φορτηγὸ μὲ ὁδηγὸ τὸν Κ. Κοντάκο.

* ΝΕΚΡΟΙ οἱ Χρ. Σταύρου καὶ Δ. Φαρῆς καὶ τραυματίας ὁ Δ. Ντόμπολης,

ΠΕΝΘΗ

Παναγιώτης Μαντούβαλος

ΑΠΕΒΙΩΣΕΝ ἐν Ἀθήναις τὴν 25-12-65 καὶ ἐκηδεύθη τὴν ἐπομένην εἰς Γ' Νεκροταφεῖον, ὁ ἐν μονίμῳ διαθεσιμότητι Ἀστυνόμος Β' Παναγιώτης Μαντούβαλος.

Τὴν κηδείαν του παρηκολούθησαν πλεῖστοι ἀστυνομικοὶ ἐν ἐνεργείᾳ καὶ συντάξει, ἀντιπροσωπεῖαι ἀστυνομικῶν ἁπάντων τῶν βαθμῶν καὶ πλῆθος ἰδιωτῶν, παρὰ τῶν ὁποίων ὁ ἐκλιπὼν ὑπερηγαπᾶτο καὶ ἐξετιμᾶτο διὰ τὸ ἦθος καὶ τὰ σπάνια ψυχικά του προσόντα.

Ὁ ἀείμνηστος Παναγιώτης Μαντούβαλος ἐγεννήθη τὸ ἔτος 1915 εἰς Μπολεριὰ Οἰτύλου Λακωνίας. Κατετάγη εἰς τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα τὸ 1937 καὶ ἔκτοτε ἀνῆλθε τὰς βαθμίδας τῆς ἀστυνομικῆς ἱεραρχίας μέχρι τοῦ βαθμοῦ Ἀστυνόμου Β' τάξεως. Καθ' ὅλην τὴν ζωήν του ὑπῆρξεν ὑπόδειγμα ἀρετῆς καὶ ἀφοσιώσεως εἰς τὰ καθήκοντα τοῦ ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου, ἀπελάμβανε δὲ τῆς μεγίστης ἐκτιμήσεως καὶ ἀγάπης παρὰ πάντων τῶν συναδέλφων του καὶ τοῦ κοινοῦ.

Ἂς εἶναι ἐλαφρὸν τὸ χῶμα ποὺ τὸν ἐκάλυψε καὶ ἡ μνήμη αὐτοῦ αἰωνία.

Χ. Σ.

ὅταν τὸ φορτηγό τους, λόγω ὑπερβολικῆς ταχύτητος, ἔπεσε σὲ χαράδρα παρὰ τὸν Ἀρμυροπόταμο Εὐβοίας.

* ΝΕΚΡΟΣ ὁ Γ. Κριτσαντάκης, ὅταν ἀνετράπη τρακτὲρ ποὺ ὡδηγοῦσε, στὸ Λυγόρωνο Μονοφατσίου Κρήτης.

* ΝΕΚΡΟΣ ὁ Γ. Μπαμπῆς, ὁδηγὸς Ι.Χ., ὅταν τοῦτο συνεκρούσθη στὸ 52ον χιλ. τῆς ὁδοῦ Ἀθηνῶν — Λαμίας, μὲ φορτηγὸ τοῦ ὁποίου ὁ ὁδηγὸς Τ. Ἀντωνόπουλος καὶ ὁ ἐπιβάτης Ε. Κουρεμάκης ἐτραυματίσθησαν.

* ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ σοβαρὰ οἱ Α. Μαυραγάνης καὶ Γ. Ἀποστόλου, ὅταν ἀνετράπη τὸ φορτηγό τους, λόγῳ ὑπερβολικῆς ταχύτητος, στὸ 4ον χιλ. τῆς ὁδοῦ Τιθωρέας.

* ΝΕΚΡΟΣ ὁ Α. Μαρκομιχελάκης, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου, ποὺ συνεκρούσθη μὲ φορτηγό, στὸ Ἡράκλειο Κρήτης.

* ΝΕΚΡΑ ἡ Κ. Ταυρῆ καὶ τραυματισμένη ἡ Μερόπη Κωσταρίδου ποὺ τὶς παρέσυρε τὸ Ι.Χ. 55653, στὴν διασταύρωσι τῆς ὁδοῦ Γρανικοῦ — Ν. Σμύρνης, στὸν Βύρωνα. Ὁ ὁδηγὸς συνελήφθη.

* ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ε. Χατζῆς, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου, ποὺ συνεκρούσθη μὲ τὸ Ι.Χ 40931, στὴν ὁδὸ Ἀχαρνῶν.

* ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ 4, οἱ Κ. Πολυκράτης, ὁ Ν. Σγουράκος, ὁ Παν. Σγουράκου καὶ Β. Σγουράκος, ἐτῶν 5, ὅταν συνεκρούσθη τὸ Ι.Χ. 102768 μὲ τὸ Ι.Χ. 131874, στὴν ὁδὸ Τζαβέλα Πειραιῶς.

* ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ι. Βαλιάδης καὶ 2 τραυματισμένοι, οἱ Α. Τσαμασίρης καὶ Νίκη Σιώκη, ὅταν τὸ Ι.Χ. 106709 ποὺ ἐπέβαινον προσέκρουσε σὲ σταθμεύοντα γεωργικὸ ἑλκυστῆρα, στὸ 4ον χιλ. τῆς ὁδοῦ Χαλκίδος — Αἰδηψοῦ.

* ΝΕΚΡΟΣ ὁ Β. Κωσταρῆς, ὅταν ἀνετράπη ὁ ἑλκυστὴρ ποὺ ὡδηγοῦσε, στὴν θέσι Κακουρεΐκα Κυνουρίας.

* ΤΡΑΥΜΑΤΙΕΣ οἱ Θ. Ντέρος, Δ. Ντέρος, Ε. Πασχάλης, Ε. Τσουρουνάκη, καὶ Ι. Τσαμπανίδη, ὅταν, πρὸ τοῦ μνημείου Ἀγνώστου Στρατιώτου, πειρατικὸ αὐτοκίνητο μὲ ἀριθμὸ 126981, τρέχοντας ἰλιγγιωδῶς, ἀνέβηκε στὸ πεζοδρόμιο καὶ παρέσυρε τὰ θύματα ποὺ περίμεναν στὴν στάσι λεωφορείου.

Ν.Α.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΕΙΣ – ΜΕΤΑΘΕΣΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως καὶ κατόπιν συμφώνου γνώμης τοῦ Ἀστυνομικοῦ Συμβουλίου, οἱ κάτωθι Ἀξιωματικοὶ ἐτοποθετήθησαν ὡς ἀκολούθως :

Α) Εἰς Γενικὴν Διεύθυνσιν Ἀστυνομίας Πόλεων : 1) Ἀστυνόμος Α΄ κ. Παπαποστόλου Ἀλκιβιάδης ἐκ τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Ἀθηνῶν, 2) Ὑπαστυνόμος Α΄ κ. Λάος Μιχαὴλ ἐκ τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Πειραιῶς, 3) Ὑπαστυνόμος Β΄ κ. Κυριακουλάκος Ἰωάννης ἐκ τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Ἀθηνῶν.

Β) Εἰς Ἀστυνομικὴν Διεύθυνσιν Ἀθηνῶν : 1) Ἀστυνόμος Α΄ κ. Γαρδίκας Ἀναστάσιος ἐκ τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως Ἀστυνομίας Πόλεων, 2) Ἀστυνόμος Β΄ κ. Τζαμτζῆς Θεοδόσιος ἐκ τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως Ἀστυνομίας Πόλεων, 3) Ἀστυνόμος Β΄ κ. Θεοχαρόπουλος Παῦλος ἐκ τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Πειραιῶς, 4) Ὑπαστυνόμος Β΄ κ. Παπαδάκης Ἰωάννης ἐκ τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως Ἀστυνομίας Πόλεων.

Γ) Εἰς Γενικὴν Διεύθυνσιν Ἐθνικῆς Ἀσφαλείας : 1) Ἀστυνόμος Α΄ κ. Κωσταρᾶς Ἀνδρέας ἐκ τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Ἀθηνῶν, 2) Ἀστυνόμος Β΄ κ. Κορομπίλης Ἰωάννης ἐκ τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Ἀθηνῶν.

Δ) Εἰς Ἀστυνομικὴν Διεύθυνσιν Κερκύρας: 1) Ὑπαστυνόμος Β΄ κ. Κωνσταντινίδης Βασίλειος ἐκ τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Ἀθηνῶν.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ – ΕΠΑΙΝΟΙ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ Ἀστυνομίας Πόλεων ἐξεφράσθη ἄκρα εὐαρέσκεια εἰς τοὺς : 1) Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Πατρῶν, Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Α΄ κ. Καφαράκην Ἀθανάσιον, 2) Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Β΄, Ὑποδιευθυντὴν Πατρῶν κ. Παπασπυρόπουλον Κωνσταντῖνον καί, 3) ἅπαντας τοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ κατωτέρους ἀστυνομικοὺς τοὺς διατεθέντας εἰς ὑπηρεσίαν τάξεως καὶ ἀσφαλείας κατὰ τὰς τελετὰς ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ πολιούχου τῆς πόλεως Πατρῶν Ἁγίου Ἀνδρέου τὴν 30—11—65, καθ' ἣν παρέστησαν αἱ Α.Α.Μ.Μ. οἱ Βασιλεῖς, διότι οἱ εἰρημένοι ἐπεδείξαντο ἐξαιρετικὴν δραστηριότητα κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων των, τηρηθείσης οὕτω ὑποδειγματικῆς τάξεως κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς λιτανεύσεως τῆς εἰκόνος Ἁγίου Ἀνδρέου, παρὰ τὴν κοσμοσυρροὴν εἰς τὰς ὁδοὺς διελεύσεως καὶ προκαλέσαντες οὕτω τὰ εὐμενέστατα ὑπὲρ τῆς Ἀστυνομίας σχόλια τοῦ κοινοῦ.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ Ἀστυνομίας Πόλεων ἐπηνέθη ὁ Ἀρχιφύλαξ κ. Δαλμῆτσος Δημήτριος τοῦ Ἀθανασίου, διότι τὴν 9—10—65 προσέφερεν ἐθελοντικῶς αἷμα εἰς τὸν ἐν τῷ Ἱπποκρατείῳ Νοσοκομείῳ καὶ συνεπείᾳ ἐγκαυμάτων νοσηλευόμενον Κακαβέλαν Σπυρίδωνα, ἐκδηλώσας οὕτω ἐμπράκτως τὰ ἠθικὰ καὶ φιλανθρωπικά του αἰσθήματα καὶ προκαλέσας τὰ εὐμενῆ σχόλια τοῦ τύπου καὶ τοῦ κοινοῦ ὑπὲρ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

—Ὑπὸ τοῦ κ. Διευθυντοῦ Ἀστυνομίας Πειραιῶς ἐπηνέθησαν οἱ Ἀστυφύλακες κ.κ. Λάζαρης Βασίλειος τοῦ Χρήστου καὶ Λεκάκης Χρῆστος τοῦ Γεωργίου, διότι ὑπηρετοῦντες εἰς Ὑπηρεσίαν Ἀναζητήσεων τῆς Υ.Γ.Α. Πειραιῶς καὶ ἀφυπνισθέντες τὴν 5.30΄ ὥραν τῆς 3—10—65, χάρις εἰς τὴν ἐπιδειχθεῖσαν παρατηρητικότητα, δραστηριότητα, εὐστροφίαν πνεύματος καὶ ὑπέρμετρον ζῆλον εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς

ὑπηρεσίας των, ἐπέτυχον ἐντὸς βραχυτάτου χρονικοῦ διαστήματος (μιᾶς καὶ ἡμισείας ὥρας) τὴν σύλληψιν τῶν σεσημασμένων καὶ μὲ βεβαρημένον παρελθὸν κακοποιῶν: α) Μαλάμου Σπυρίδωνος, β) Μουστάκα Χαραλάμπους καὶ γ) Ζέρβα Κωνσταντίνου, οἵτινες τὴν 3ην ὥραν τῆς αὐτῆς εἰς τὴν διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν Γούναρη καὶ Δημητρίου—Καραολῆ, ἀφήρεσαν βιαίως ἀπὸ τὸν αὐτοκινητιστὴν Ἀγγελῆν Παναγιώτην, κάτοικον Πειραιῶς καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μαραθῶνος 10, τὸ χρηματοφυλάκιόν του ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε τὸ χρηματικὸν ποσὸν τῶν 1.300 δραχμῶν, τὸ χρυσοῦν ὡρολόγιόν του, τὸ χρυσοῦν δακτυλίδιόν του καὶ ὁ ἀναπτήρ του, ἀφοῦ προηγουμένως προὐξένησαν αὐτῷ διὰ τῶν χειρῶν των σοβαρώτατον θλαστικὸν τραῦμα εἰς τὸ πρόσωπόν του μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἀπωλέσῃ τὰς αἰσθήσεις του καὶ τούτου ἕνεκεν νὰ διακομισθῇ πρὸς νοσηλείαν εἰς τὸ Ζάννειον Νοσοκομεῖον. Διὰ τῆς πράξεώς των ταύτης οἱ ἀνωτέρω συνετέλεσαν εἰς τὴν βεβαίωσιν τοῦ ἀδικήματος, τὴν παραπομπὴν τῶν δραστῶν εἰς τὴν Δικαιοσύνην, τὴν ἀποκατάστασιν τῆς γενομένης ζημίας διὰ τῆς ἀποδόσεως τῶν κλοπιμαίων εἰς τὸν δικαιοῦχον καὶ τὴν ἐδραίωσιν τοῦ αἰσθήματος ἀσφαλείας τῶν πολιτῶν, προεκάλεσαν δὲ τὰ εὐμενῆ σχόλια τοῦ τύπου καὶ τοῦ κοινοῦ ὑπὲρ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

—Ὑπὸ τοῦ κ. Διευθυντοῦ Ἀστυνομίας Πειραιῶς ἐπηνέθη ὁ Ἀστυφύλαξ κ. Κυριακούλης Κωνσταντῖνος τοῦ Εὐαγγέλου, διότι λαβὼν γνῶσιν ὅτι ὁ ἱερεὺς Ἠλίας Νάντης εἶχεν ἄμεσον ἀνάγκην μεταγγίσεως ὡρισμένης ποσότητος αἵματος ἣν δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξεύρῃ καὶ κινούμενος ἐξ αἰσθήματος φιλαλληλίας, ὅλως αὐθορμήτως προσέφερεν ὁλόκληρον τὴν αἰτηθεῖσαν ὑπὸ τῶν ἰατρῶν ποσότητα αἵματος, συμβαλὼν οὕτω διὰ τῆς εὐγενοῦς χειρονομίας του εἰς τὴν διάσωσιν τοῦ ὡς ἄνω ἀσθενοῦς ἐκ βεβαίου θανάτου.

***

ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΙΣ - ΔΙΑΓΡΑΦΑΙ

—Παρητήθη τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος ὁ Ἀνθυπαστυνόμος κ. Σταμέλος Γεώργιος τοῦ Ἀθανασίου καὶ ἀπενεμήθη αὐτῷ ὁ βαθμὸς τοῦ Ὑπαστυνόμου Β΄ τάξεως, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 122 τοῦ Κ.Ν. 2458/53 «περὶ Ο.Σ.Α.Π.». Διὰ τὴν μακροχρόνιον ἐν τῷ Ἀστυνομικῷ Σώματι εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν του ἐξεφράσθη αὐτῷ ἡ εὐαρέσκεια τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ.

—Παρητήθησαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος οἱ Ἀστυφύλακες κ.κ. Καραλανίδης Ἀνδρέας τοῦ Δημητρίου, Σοφιανὸς Θεοφάνης τοῦ Ἀθανασίου, Χαρδαλιᾶς Βασίλειος τοῦ Νικολάου, Θειακὸς Σπυρίδων τοῦ Δημητρίου, Γιαννουκάκος Δικαῖος τοῦ Ἰωάννου, Τσώνης ἢ Λέρης Κωνσταντῖνος τοῦ Δημητρίου, Καραγιῶργος Ἰωάννης τοῦ Νικολάου καὶ Κοκκινάκης Ἰωάννης τοῦ Βασιλείου.

—Διεγράφησαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος ἀπὸ 1—1—1966, ὡς καταληφθέντες ὑπὸ τοῦ ὁρίου ἡλικίας, οἱ κάτωθι ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι : α) **Ὑπαρχιφύλακες** κ.κ. Κακούσης Δημήτριος τοῦ Γεωργίου, Παπαντωνίου Φώτιος τοῦ Ἀντωνίου, Καραβανάκης Μανοῦσος τοῦ Χαραλάμπους, Παπαδόπουλος Νικόλαος τοῦ Παναγιώτου, Δημητρίου Ἰωάννης τοῦ Κωνσταντίνου, Δουλάμης Δημοσθένης τοῦ Κωνσταντίνου, Στεφανάκης Ἐμμανουὴλ τοῦ Μιχαήλ, Κουτᾶς Ἀναστάσιος τοῦ Σεραφείμ, Ἀργυρακόπουλος Ἀθανάσιος τοῦ Νικολάου, Μαρούλης Τηλέμαχος τοῦ Ἀντωνίου, Ἀγοράκης Βασίλειος τοῦ Ἰωάννου, Χανιωτάκης Χαράλαμπος τοῦ Μύρωνος, Βόγκας Τρύφων τοῦ Νικολάου, Μαμπλέκος Χριστόφορος τοῦ Ταξιάρχου, Φλῶρος Θεόδωρος τοῦ Κωνσταντίνου, Ζάχος Σωτήριος τοῦ Ζαχαρίου, Γιαννακόπουλος Παναγιώτης τοῦ Δημητρίου, Κάτσης Ἠλίας τοῦ Κωνσταντίνου, Μπαλάσκας Φώτιος τοῦ Νικολάου, Γριβέας Παναγιώτης τοῦ Κυριάκου, Μπακοδῆμος Βασίλειος τοῦ Σωτηρίου, Ἀλιμπράντης Ἰωάννης τοῦ Κωνσταντίνου, Καρυτσιώτης Γεώργιος τοῦ Γρηγορίου, Καγκάρας Νικόλαος τοῦ Βασιλείου, Χατζηαγγελῆς Ἐ-λευθέριος τοῦ Συμεῶνος, Σταματίου ἢ Σταματόπουλος Γεώργιος τοῦ Χρήστου, Ἐλευ-

θερίου Μιχαὴλ τοῦ Ἰωάννου, Μπαμπάτσικος Παναγιώτης τοῦ Χρήστου, Βαβίζος Χριστόφορος τοῦ Δημητρίου, Δῆμος Παντελῆς τοῦ Δημητρίου, Δεβεράκης Νικόλαος τοῦ Μιχαήλ, Κοντολάτος Σταμάτιος τοῦ Κωνσταντίνου, Ξένος Χαράλαμπος τοῦ Σπυρίδωνος, Δρόσος Ἀναστάσιος τοῦ Χρήστου, Μπάρτζης Γεώργιος τοῦ Δημητρίου, Τσουτσουμπρῆς Ἄγγελος τοῦ Θεοδώρου, Γαργαλάτος Παῦλος τοῦ Ἀντωνίου, Καπράλος Ἀθανάσιος τοῦ Ἠλία, Ρεσβάνης Μιχαὴλ τοῦ Λεωνίδου, Πανόγιαννης Διονύσιος τοῦ Ἀναστασίου, Κοντὸς Ἰωάννης τοῦ Βασιλείου, Γεωργίου Ἀπόστολος τοῦ Νικολάου, Μπούρας Κωνσταντῖνος τοῦ Ἀθανασίου, Μπουρλέσας Σταῦρος τοῦ Παναγιώτου, Μπούρας Φώτιος τοῦ Γεωργίου, Βλαχάκης Χρῆστος τοῦ Βασιλείου, Παπαδᾶτος Ἀθανάσιος τοῦ Γεωργίου, Γρηγορόπουλος Διονύσιος τοῦ Διαμαντῆ, Φιλιππόπουλος Μιλτιάδης τοῦ Κωνσταντίνου, Παπαδόπουλος Δημήτριος τοῦ Ἰωάννου καὶ Θεοδώρου Σπυρίδων τοῦ Ἰωάννου.

β) **Ἀστυφύλακες:** Λυγερὸς Γεώργιος τοῦ Λεωνίδου καὶ Νίκας Ἰωάννης τοῦ Κωνσταντίνου.

Εἰς ἅπαντας τοὺς ἀνωτέρω, διὰ τὴν μακρὰν καὶ εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν των εἰς τὸ Σῶμα ἐξεφράσθη ἡ ἄκρα εὐαρέσκεια τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ.

***

ΠΡΟΑΓΩΓΑΙ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθμ. 16 ἀπὸ 19—3—65 γνωματεύσεως τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου, προήχθη εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ὑπαρχιφύλακος, ἐκ τοῦ ἐν ἰσχύϊ πίνακος προακτέων τοῦ ἔτους 1965, ὁ Ἀστυφύλαξ κ. Θεοδώρου Σπυρίδων τοῦ Ἰωάννου πρὸς πλήρωσιν ὑφισταμένης κενῆς ὀργανικῆς θέσεως.

***

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Ἐλάβομεν καὶ δημοσιεύομεν εὐχαρίστως τὴν κατωτέρω ἐπιστολὴν τοῦ κ. Γεωργίου Χ. Λίλη, τέως Δημάρχου Κορίνθου καὶ συγγραφέως:

«Ἀγαπητοὶ φίλοι,

»Αἰσθάνομαι πάντοτε πολὺ ὑποχρεωμένος, διότι μὲ συγκαταλέγετε εἰς τὸν κύκλον τῶν «ΤΙΜΗΣ ΕΝΕΚΕΝ» ἀναγνωστῶν σας.

»Θὰ ἤθελα, βεβαιωθῆτε, νὰ ἀνταποκριθῶ κατὰ ἕνα τρόπον εἰς τὴν τιμὴν ποὺ μοῦ κάνετε.

»Καὶ ἐσκέφθην ὅτι ἡ ὕλη τοῦ ἐξαιρέτου περιοδικοῦ σας, ἐπιτρέπει συνεργασίαν ἐπὶ ποικίλων θεμάτων.

»Τοιαῦτα θέματα ποικίλης ὕλης, θὰ σᾶς στέλλω ἐφεξῆς μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ εὑρεθοῦν ἄξια νὰ τιμήσουν τὰς στήλας τοῦ περιοδικοῦ.

»Ἀπὸ τοῦ φοιτητικοῦ παρελθόντος μου καὶ ἐντεῦθεν, ἔζησα κατ' ἐπανάληψιν τὴν ἁμαρτίαν τῆς δημοσιογραφίας, εἰς τὴν ἐφημερίδα μάλιστα τοῦ 1932 «Νέος αἰὼν» εἶχα συνάδελφον δι' ἓν τετράμηνον καὶ τὸν συνεργάτην σας κ. Λεωτσάκον. Δὲν γνωρίζω δὲ ἂν συνειργάσθημεν καὶ εἰς τὴν «Πολιτείαν» τοῦ ἀειμνήστου Νικολούδη.

»Ἀρχίζω τὴν συνεργασίαν μας μὲ ἕνα ποίημα ἀφιερωμένο στὴ Γέννηση τοῦ Σωτῆρος μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

»Ἂν δὲν φθάσῃ μὲ καθυστέρησιν καὶ ἂν κριθῇ ὅτι ἀξίζει, ἂς δημοσιευθῇ. Τὰ Χριστούγεννα πρέπει νὰ ὑμνηθοῦν ἀπὸ ὅλους.

»Μὲ θερμὲς εὐχές, ὅλως ὑμέτερος

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Χ. ΛΙΛΗΣ
τέως Δήμαρχος».

Σ η μ.: Τὸ ποίημα τοῦ κ. Γ. Λίλη δημοσιεύεται εἰς τὴν 8ην σελ. τοῦ ἀνὰ χεῖρας τεύχους. Τὸν εὐχαριστοῦμεν θερμῶς διὰ τὰ καλά του λόγια καὶ διὰ τὴν συνεργασίαν.

Κάθε Σάββατο

Ὥρα 12 - 12.30' μ.μ.

Παρακολουθεῖτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸν Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.